

EMERIS

MARGARET
TRELMAN

U

BOJSTVO

U BIJELOJ KUĆI

Margaret Truman
UBOJSTVO U BIJELOJ KUĆI

Andrevos, baza Zračnih snaga, utorak, 12. lipnja, 9.00 ujutro

Radio na helikopteru bio je namješten na frekvenciju tornja, i odsječni su metalni glasovi rekli da je Air Force One, Predsjednikov avion, u fazi konačnog prilaženja mnogo prije no što ga je itko mogao vidjeti. Mali odbor za doček, potpredsjednik, Predsjednikova kći, Predsjednikov specijalni savjetnik sišao je iz helikoptera i prešao ogradu pod kišobranima što su ih držali marinci iz pratnje. Prošli su kroz grozd mas-medijskog svijeta koji je čekao na rosulji i stali odvojeno od njega, malo bliže smotku crvenog saga koji će razmotati do podnožja stepenica kad se Air Force One, nađe na zemlji. Zajedno s mas medijskom skupinom stali su puni iščekivanja, zuriti u oblačno nebo.

Lynne Webster, Predsjednikova kći, potražila je ruku Rona Fairbanksa. Stisnula ju je. Jedan je iz televizijskog svijeta to opazio i munuo ženu pokraj sebe. Nije to bilo ništa neobično. Washington je znao da ima nečega između Predsjednikove kćeri i njegova specijalnog savjetnika. Kamera NBC-a na trenutak je zumirala preklopijene ruke, i odmah su to vidjele stotine tisuća ljudi. Mnogima je to bilo mnogo zanimljivije od Predsjednikova povratka iz Pariza, gdje je upravo potpisao nekakav trgovinski sporazum. Njegova je kći bila visoka, pristala, smeđokosa djevojka. Nacija ju je promatrala kako sazrijeva za tri godine u Bijeloj kući, iz smotane adolescentice u mladu ženu, stičući samopouzdanje, držanje i manire. Fairbanks je bio opskurna figura. Svi su mu vidjeli sliku u Timeu ili tamo negdje, jedan od bistrih mladih ljudi koji su radili za Predsjednika, ali što je točno radio, nije bilo jasno. No u svakom slučaju bilo je to zgodno mlado momče, stvorio je dobru sliku stojeći na kiši i držeći ruku Predsjednikove kćeri. Tvorili su dobar par, dobru sliku za kućne ekrane i sutrašnje tabloide.

Air Force One se pojavio ispod naoblake, sad je to bio Boeing 747. golem, veličanstven, sablasno rasplinut u sletnoj konfiguraciji, sa spuštenim zakrilcima, izbačenim stajnim trapovima, dugačkim tankim snopovima svjetla što su se protezali od krila prema sletnoj stazi. Slegnuo se polagano, gibajući se gotovo neopazivo, tih i moćan. Počasna je garda zauzela stav mirno baš kad su kotaći

dodirnuli stazu uz kratak cvilež, i avion je prosrljao pokraj njih, sad već bučan,urličući, usporavajući.Prošao je uz ogradu i odjurio gotovo do kraja staze,a tada se polako okrenuo i počeo polagano rulanje natrag do ograde.

Vjetar je na trenutak pognao kišu u lica malog odbora za doček.Fairbanks je stavio prst na Lynnein obraz i odgurnuo pramen kose otpuhnut vjetrom i zalijepljen blistavom kišnicom.Bila je to prisna gesta koju su propustile televizijske kamere.Nasmiješio joj se, i ona mu je uzvratila. Nisu bili ljubavnici, premda se svašta nagađalo.Od jesenas, kad je otišla na treću godinu koledža, vidio ju je samo dva ili tri puta. Sada, kad se preko ljeta vratila u Bijelu kužu, viđat će je češće. Mogao bi postati preko ljeta,nešto više od njena prikladnog, malne službenog pratioca,formacijski neženja uvijek pri ruci da joj pravi društvo u prilikama u kojima bi bilo nezgodno da bude sama.Mogli su odlučiti žele li da njihov odnos bude nešto više ... Sve ih je to zabavljalo,i situacija i spekulacije koje je rađala.Razumjeli su jedno drugo. Ona je simpatizirala njega, i on nju.

Sad je 747 odrulao do ograde, cmizdreći velikim motorima, nadvladavajući klepetanje mas-medijskog svijeta i tihu monotoniju glasova televizijskih izvjestitelja. Air Force One nije nikad propustio izazvati strahopoštovanje. Čak je i istaknuti natpis duž njegova tijela - UNITED STATES OF AMERICA - bio zastrašujući u svojoj jednostavnosti.Predsjednik Webster je razumio dramatsku vrijednost velikog aviona,pa ju je iskoristio do kraja.Poslao je u mirovinu 707 koji je dugo služio kao Air Force One i zamijenio ga ovim 747 , ne bez ponešto gundanja Kongresa,vjerojatno zbog osjećaja veličajnosti koliko i zbog praktične potrebe. Piloti su zaokružili njegovim velikim nosom, i avion se zaustavio tik uz stube.

Zrakoplov je ležao u bijeloj jari reflektora, dok su se kišne kapi krijesile u neprirodno žarkom električnom svjetlu.Motori su se zaustavili.Marinci su razmotali crveni sag sve do podnožja stuba.Vrata su se otvorila. Vojni orkestar marinaca je svirao "Star Spangled Banner", američku himnu.Predsjednik se pojavio na vratima. Pozdrav vođi. Nasmiješio se i okrenuo da bi nešto rekao svojoj ženi.Ova je iskoračila.Zastali su na trenutak, žmirkajući u jari svjetla, oboje nasmiješeni, slijepo kimajući maloj gomili u podnožju stepenica.Dva su muškarca iz Tajne službe s kišobranima zakaskala

uza stube, Predsjednik se nasmiješio i gestom ih udaljio. Sa ženinom rukom u ruci požurio je niz stepenice.

Robert Lang Webster, predsjednik Sjedinjenih Država, imao je pedeset pet a na izgled bio možda koju godinu mlađi. Govorilo se da je probujao na predsjedničkom položaju, premda mu je lice bilo duboko naborano, bio je sijed samo na sljepoočnicama, a kosa mu je bila gusta i tamna. Bio je žilav i tanak i sklon naglim, odlučnim pokretima. Dopustio je nekom drugom čovjeku iz Tajne službe da mu kišnom kabanicom zastre pleća kad se uspeo do mikrofona i suočio s televizijskim kamerama.

Catherine Steele Webster. Imala je pedeset četiri, a pokazivala četrdeset godina. Nije tajila da joj je neki njujorški kirurg skinuo nešto nabora u tkivu oko lica i nategnuo nekoliko bora, pa rekla da će to učiniti ponovno, kad god to bude smatrala potrebnim. Primila je kišni ogrtač dok je otkoračivala u stranu od mikrofona i posizala za Lynneinim rukama. Zastala je na trenutak, gledajući Lynne i smiješeći se, a tada kimnula Ronu Fairbanksu i namignula mu prije no što se primakla uz bok mužu.

Munula ga je i promrmijala nešto što je mikrofona CBS-a, kome je bila za malenkost bliža no ostalima, uhvatio za naciju: "Nastavimo s tim. Pada kiša."

Predsjednik je gestom pozvao Lynne da dođe i stane do njega. Poljubio ju je u obraz.

Potpredsjednik, Allan Torner, počeo je govoriti nešto o Predsjednikovoj borbi za mir i blagostanje, i kako je nacija pratila što je radio u Parizu i kako mu sada želi dobrodošlicu kući. Predsjednik ga je slušao i kimao mu glavom dok je govorio, no nije bio sposoban, makar i bez mnogo napora, prikriti nestrpljenje.

"Hvala vam, gospodine potpredsjedniče, Allane", rekao je Predsjednik čim je Torner zastao pa ga je mogao natjerati da završi.

"Drago mi je što ste došli da nas dočekate. Drago mi je što su također došle dame i gospoda iz štampe i elektronskih medija. Ovo nije nikakav jako dramatičan povratak kući. Napravili smo kratak izlet do Pariza da bismo parafirali preliminarne trgovinske sporazume u koje su ušle mnoge nacije u interesu međusobne pomoći i zajedničkog blagostanja. Uistinu ne bi bilo potrebe da odemo, kako su neki istaknuli, da nisam želio pokazati narodu Sjedinjenih Država i

narodima Evrope, Azije i Južne Amerike što su se priključili sporazumima, a svi će oni biti pozvani da učine izvjesne žrtve kako bismo postigli naše zajedničke ciljeve, da je Predsjednik Sjedinjenih Država potpuno predan ekonomskom programu predstavljenom multilateralnim sporazumima. To je razlog zbog kojeg sam pošao. Pregovori se nastavljaju. Početne rezultate tog sporazuma slijedit će ostali elementi programa. Zacrtili smo težak kurs. Ali ćemo postići naše ciljeve.”

Otro je podlanicom kišnicu sa čela, i moglo se vidjeti kako se nasmijuljio frknuvši vodu u smjeru TV kamera. Bila je to unekoliko prava gesta u pravom trenutku, jedna od onih sitnih gesti za koje se činilo da ima nesvjestan, ali gotovo nepogrešiv instinkt. Neki su se od mas-medijskog svijeta nasmijali.

Predsjednik je otkoračio od mikrofona i dobacio pogled najbližem čovjeku iz Tajne službe, mig da je društvo spremno da ga odvedu do helikoptera.

“Gospodine Predsjedniče!” ,čovjek iz CBS-a ,Ted O'Malley, pokušavao je postaviti pitanje.”Možemo li pitati zašto državni sekretar nije s vama pošao u Pariz? Ima li što u glasinama da daje ostavku?”

Predsjednik je, smiješeći se, upro prstom u O'Malleyja.” Haj, Ted! “, uzviknuo je. Bio je podalje od mikrofona i ovi to nisu hvatali.

”Ne vjerujte u sve što se priča”, doviknuo je preko ramena dok se okretao od skupine reportera da bi poveo svoje društvo prema helikopteru. Ponovno je domahnuo, nasmiješio mu se prije nego što je okrenuo leđa i udaljio.

Predsjednik i Catherine Webster, Lynne, potpredsjednik i Ron Fairbanks uspeli su se u helikopter. Reflektori su opisali krug od Air Force Onea i sada su bacali jaru na zeleno bijeli helikopter. Rotor se polako okretao iznad njega. Na njemu su žmirkala crvena svjetla. Predsjednikovo se lice na trenutak pojavilo na prozoru. Domahnuo je mas-medijskom svijetu i gomilici iza ograde. Rotor je zakružio brže i helikopter se uzdigao.

Lebdio je iznad ograde, tromo, bez gracioznosti, a tada se malko nagnuo prema naprijed i kliznuo preko zemljišta, dalje od ograde i svjetala, u tamu. Dva druga, sasvim nalik njemu, uzdigla su se i pridružila mu se prije negoli je dostigao visinu i napustio područje

zrakoplovne baze. Ta su dva ostala bila helikopterske topovnjače, što su nosile elektroniku za detektiranje bilo kakve prijetnje predsjedničkom helikopteru, bilo od rakete, aviona ili hica ispaljenog sa zemlje, i bile spremne poduzeti elektronske protumjere ili odgovoriti vatrom ako je potrebno. Tri su helikoptera letjela u formaciji. Predsjednički je helikopter noćas letio na lijevom krilu. Ponekad je letio u sredini, ponekad desno, napadač ne bi mogao znati koji helikopter vozi Predsjednika.

Ron Fairbanks nije volio helikopter. Nije važno što je bio predsjednički, uvijek je bio bučan, uvijek se tresao, a njegovi su mu kaotični pokreti uznemiravali želudac. Nikad nije mogao ne biti potpuno svjestan činjenice da to jest predsjednički helikopter i da je on, Ron Fairbanks iz Fairfielda, California, u njemu zajedno s Predsjednikom Sjedinjenih Država, svejedno mu je uznemiravao želudac. Predsjednik je nešto govorio, ali to nije bilo namijenjeno njemu, pa nije ni pokušao slušati.

Predsjednik je govorio Lynnei. Fairbanks je već prije opazio kako bi, u trenucima nalik ovome, kad nije bilo nikoga da zatraži njegovu pozornost, Predsjednik svu pažnju izoštravao na Lynne i na nekoliko se minuta predavao isključivo njoj. To se nije događalo slučajno, pridao je tome potrebnu težinu. Bila je njegovo najmlađe dijete, a on je bio odsutan u godinama koje su za nju bile važne, odsutan vodeći kampanju za Senat, zatim kao senator, odsutan vodeći predsjedničku kampanju, zatim kao predsjednik. U trenucima nalik na ovaj, a to su uvijek bili privatni trenuci, nagnuo bi se prema njoj i govorio tiho, ali s koncentracijom, živahnošću i toplinom. Da su ljudi mogli vidjeti nepatvorenu, ljudsku toplinu što ju je iskazivao u tim privatnim trenucima, predodžba o njemu u javnosti bila bi korjenito drukčija.

Predodžba je u javnosti bila predodžba o sposobnom, žilavom, odlučnom čovjeku. Izazivao je povjerenje. Uvodničari i mozgovi govorili su za nj da je prvi predsjednik u nekoliko desetljeća čije je vodstvo američki narod bio spreman prihvatiti, zato što je izazivao povjerenje. Bio je borben. (Na koncu je objavio rat Kongresu, privatno je jednom spomenuo Senat kao "zbirku dipsomanijaka iz juniorske lige i bjegunaca od dementiae praecox." Javno je Generalnu skupštinu Ujedinjenih naroda nazvao cirkusom. Skandirajuću gomilu

anti-nuklearnih demonstranata nazvao je "ruljom dječurlije u nastupu javnog šiza.") Ponekad bi bio gotovo neumoljiv. Kada je sekretar za financije u emisiji "Susret s tiskom" priznao da bi prilagodba poreza na prihod, za koju se zalagala administracija, mogla imati inflatorno djelovanje, Predsjednik ga je najurio po kratkom postupku. ("U ovoj administraciji svi pjevaju po istoj kajdanci", rekao je tom zgodom.) Bio je grubo otvoren. (Na sastanku na vrhu rekao je evropskim šefovima vlada da je "osnovna vanjska politika Sjedinjenih Država nastojanje oko prosvijetljenih vlastitih interesa Sjedinjenih Država.") Američki je narod sve to volio. Imao je visok postotak odobravanja u ispitivanjima javnog mnjenja.

Ali nije bio plitak. (Ostatak je te izjave šefovima evropskih vlada bio da prosvijetljeni vlastiti interesi Sjedinjenih Država nalažu privrženost programu multilateralnih trgovinskih sporazuma koje je tri godine zagriženo promicao, a rekao im je i to da će i svojim vlastitim interesima najbolje služiti ako također podupru taj program.) Imao je kuraži. (Predvidio je politički gnjev koji će uslijediti nakon najurivanja sekretara za financije i odlučio proći glavom kroz sve to.) Znao je biti istančan. (Njegova izjava o protunuklearnim demonstrantima bila je znak stotinama drugih skupina svih vrsta, koje su ulične šizove pretvorile u modni krik, da demonstracije neće utjecati na njega tako da prihvati pozicije u koje ne vjeruje.) A bio je i potpuni politički manipulator, propuštao većinu zakonskih prijedloga ako je on to želio, zato što je imao konce, i dosjee, o četrdeset ili pedeset senatora.) Bio je moćan. Nosio je ljude za sobom. Njegov je vlastiti osjećaj smislenosti bio stvaran. Bio je sposoban prenijeti dobar dio tog smisla na ljude koji su radili za njega, a ponešto i na naciju. Prenosio je još više svog samopouzdanja.

Gotovo da je odšetao sa svog sastanka s izabranim predsjednikom Websterom a da ga nije ni vidio. Doletio je iz Washingtona na sastanak u dva sata sa senatorom, sad već izabranim predsjednikom Websterom u njegovom prelaznom štabu u Renaissance Centeru u Detroitu, i kad je već bilo pet sati, a on je znao da će propustiti povratni let bude li još čekao, gotovo je išetao da bi uhvatio taksu za povratak na aerodrom. Mogao je biti samo mladi pravnik što sebi krči put uspona u nekoj vašingtonskoj firmi, ali

je imao samopoštovanja, i prividna ga je neotesanost Webstera, ili njegove organizacije dovela do bjesnila. U svakom slučaju, dramatično djelovanje što bi ga imao odlazak sa sastanka s izabranim predsjednikom Sjedinjenih Država na neki ga je način privlačilo, i samo ga je misao na objašnjenja što bi ih morao dati pri povratku u Washington zadržala u tmurnoj privremenoj čekaonici, gdje je koračao i zurio s pedesetog kata na sive vode rijeke Detroit, kroz gusti snijeg uzvitlan olujnim zimskim vjetrovom . . .

“Ron . . . dobro je da vas vidim. Drago mi je što ste došli.”

Bilo je to poslije pet. Tajnica ga je dovela iz štapskih prostorija do hotela Detroit Plaža, sve to u Centru, i zatim gore do apartmana šezdeset katova iznad rijeke. Izabrani predsjednik, odjeven u sako od crnog kašmira i do šuštavosti izglačane sive hlače, poslužio se smjesta njegovim vlastitim imenom, iako se nikad prije nisu upoznali. Fairbanks je očekivao za malenkost suzdržanijeg čovjeka.

“De da se poslužimo s malo svježije kave. To jest... u stvari, već je prošlo pet. Što velite na piće? Skoč?”

Izabrani predsjednik se držao gotovo suviše lagodno. Možda je to bio olako donesen sud, no Fairbanks je osjećao da Webster svoj trijumf ne podnosi baš jako dobro, da ga na neki način odguruje . . . Pozvao je tajnicu da natoi skoč, i dok se ova bavila time u kutu sobe, on se upustio u precizno odmjereno ćaskanje, dovoljno da se ispuni trenutak, ne više. Ron je doletio u Detroit u kojem je ružno vrijeme. Je li tako ružno i u Washingtonu? Diplomirao je na stanfordskom pravnom, zar ne? I svakako zna Billa Guthrieja. Kako je Bili? Tajnica je isporučila dva velikodušna skoča. Webster je povukao muški gutljaj od svojeg pa se naslonio u kut svoje sofe.

“Bili Friederich vas preporučuje”, reče bez rezervi. Odsječan. Nenadan. Fairbanks je znao da su ga pozvali u Detroit da bi mu ponudili nekakav posao u Websterovoj administraciji, nije imao pojma kakav. Znao je da ga je preporučio njegov stari mentor, sudac William G. Friederich iz Vrhovnog suda Sjedinjenih Država. Obavljao je pisarske poslove za njega. I baš je misao da će to morati objasniti njemu, zadržala Rona toga popodneva da ne ode.

“Sudac Friederich je prijatelj”, kazao je Fairbanks. Bio je to pažljiv, neutralan odgovor. Odlučio je zadržati opreznu distancu. Nije

želio posao u Websterovoj administraciji, uistinu. Došao je u Detroit zbog takta prema sucu Friederichu i, naravno, zbog znatiželje.

“Tražim nekolicinu ljudi s posebnim osjećajem privrženosti”, rekao je Webster. “Nema mnogo stvari u ovom životu vrijednih potpune privrženosti, a znao sam ljude koji su se u to upustili ni zbog kakve velike stvari. Ali ovo... predsjedništvo na četiri godine. To jest vrijedno toga. Ja sam prihvatio obavezu u svoje ime, i sada tražim ljude koji će to učiniti zajedno sa mnom. Tražim stopostotnu posvećenost. Mislite da biste mi to mogli dati, Ron?” Fairbanks ga je pogledao preko svog skoča.

“Da budem sasvim otvoren, ne mislim da bih mogao. Obično zadržavam nešto malo svojega... za sebe, mislim ... Ne mislim da bih to mogao izmijeniti, čak i kad bih želio.” Slabašno se nasmiješio. “Žao mi je. Ne vidim da bi imalo ikakva smisla da lažem.”

Webster se također nasmiješio, ali mnogo šire, “Dakle, iskreni ste”, rekao je s blago ironičnim prizvukom.

“Ja sam i skeptik, mislim neka vrst cinika”, rekao je Fairbanks.

“Još kakva diskvalifikacija?”

Fairbanks se nasmiješio. “Nisam glasao za vas.”

“To sam znao. Bili Friederich mi je rekao. Također mi je rekao da ste imali svoje razloge. Rekao mi je da ste imali rezervi i da ćete me, pristanete li da radite za mene, podržavati dok budete sa mnom. Je li imao pravo što je tako rekao?”

Fairbanks je kimnuo. “Politički sam prilično naivan”, rekao je.

Webster se ponovno nasmijao. “Čuo sam drugo.”

Otvorila su se vrata druge sobe apartmana da bi ušla Websterova kći. Fairbanks ju je prepoznao prema slikama.

“Lynne”, rekao je Webster. “Natoči sebi piće i sjedni. Ovo je Ron Fairbanks. Upravo mu se spremam ponuditi posao.

Mlada je ženska usmjerila kritičan pogled na Fairbanksa. Imala je devetnaest ili dvadeset godina, koliko se Fairbanks sjećao iz novinskih priča o obitelji Webster, studentica, najmlađe dijete izabranog predsjednika. Bila je privlačna, ne bi se baš moglo kazati lijepa, ali je Fairbanks pomislio kako izgleda umorno. Prisjetio se kao je negdje pročitao i to da je Lynne Webster rekla kako ju je kampanja iscrpila. Natočila si je piće i stala iza oca, kao da čeka da ovaj otpusti Fairbanksa da bi tada mogla porazgovarati s njim.

“Želio bih da služite kao Predsjednikov specijalni savjetnik” rekao je Webster Fairbanksu.

“Nisam to očekivao” rekao je Ron Lynnei jedan sat kasnije. Nije također očekivao ni ono što je uslijedilo. Webster je rekao Ronu kako shvaća da je ovaj propustio povratni let. Kazao mu je kako tu u Plazi ima jedna soba za njega, i tada, da bi ga dalje iznenadio rekao je Lynnei da na koncu svega neće večerati s njom, jer da senator Fleming stiže za manje od sata, i budući da je Ron preko noći prikovan za Detroit, i sam, možda bi bilo zgodno da večeraju zajedno.

I evo ih ovdje, sada, u La Fontaine, finom francuskom restoranu hotela, kako sjede za stolom jedno nasuprot drugome. Kći izabranog predsjednika i njegov novi specijalni savjetnik. Lynneu to nije radovalo. Očekivala je da će večerati s ocem, a ne da će je gurnuti strancu, i prisiliti na vođenje konverzacije o stvarima poput njenog očekivanog preseljenja u Bijelu kuću. Bila je šutljiva. Namočila je ruku u vodu fontane po kojoj je restoran dobio ime. Bila je odmah kraj njihova stola i rekla usputno da voda ima sobnu temperaturu. Ljudi su je u restoranu prepoznali. Žurili su. Ona je to primijetila i počela se nelagodno osjećati, zapiljila se u svoje ruke. Dva su agenta iz Tajne službe sjedila za obližnjim stolom, rijetko skidajući oči s nje. Lynne je preletjela pogledom oko sebe. Ljudi su se našli u nezgodi, uhvaćeni u piljenju, pa su brzo pogledali u stranu.

“Premlaćivanje okom”, rekla je.

Konobar je zatezao oko njihova stola, produžujući ritual otvaranja boce bijelog vina da bi imao više vremena proučiti kćer izabranog predsjednika, da bi upamtio njene crte lica, odjeću, građu, kako bi kasnije bio sposobniji živo je opisati prijateljima. Lynne je prihvatila čašu vina i zadržala je među dlanovima, zureći u nju, mrgodeći se.

“Postoje dvije stvari”, rekao je Ron polagano “koje ne slijede iz činjenice da je netko kći izabranog predsjednika.

“O? A koje su to?”

“Prvo, iz toga ne slijedi obaveza s vaše strane da me večeras zabavljate, samo zato što me je vaš otac zadržao u Detroitu tako dugo da sam propustio avion. Drugo, iz toga ne slijedi obaveza s moje strane da vas pokušavam zabaviti kad vam je očito nelagodno i dosadno. Predlažem vam da platim vino i odem.”

Ona je porumenjela.” Ja ... žao mi je ...”

“Treća stvar, nema obaveze da se ispričavate. Bačeni smo jedno na drugo, nema greške ni na jednoj strani. .. radi li on to često?””

“Mislio je samo najbolje”, rekla je brzo.” Mislio je da ćemo vi i ja naći stvari o kojima da pričamo, zajedničke stvari. Mislio me je osloboditi još jedne večeri političkih razgovora.”

“Dakle ...” slegnuo je Ron ramenima i nasmiješio se.

“Možete li povesti kakvu zanimljivu konverzaciju, mister Fairbanks?”

“Mislim da mogu, miss Webster ... Za početak, imate jako dobre noge ...”

I odavde je išlo prilično dobro. Kći izabranog predsjednika se odmrznula, iako je još ostala pomalo razdražljiva... nervozna... na način koji ga je učinio znatiželjnijim no što je to mogao sebi objasniti.

Bijela kuća, utorak, 12. lipnja, 10.15 uveče

U Žutoj ovalnoj sobi bili su državni sekretar, predsjednik Senatskog komiteta za odnose s inozemstvom, republikanac visokog ranga iz istog komiteta i šef osoblja Bijele kuće. Promatrali su na televiziji povratak Air Force Onea u Andrews, i kada je helikopter prizemljio na tratinu, već su se bili skupili u Žutoj ovalnoj sobi, pijuckajući i grickajući čips i kikiriki.

Senator Kyle Pidgeon, republikanac, razmahan, izadihan, čvrsto je držao državnog sekretara u konverzaciji, samo je uz vidljivi napor Lansardu Blaineu uspjelo pobjeći, preći sobu i rukovati se s Predsjednikom.

“Treat ću vas dolje kod mene”, bilo je sve što je Predsjednik rekao Blaineu. Odnosilo se to na sastanak u Ovalnom uredu, zakazanom za 10.30, kad će izvijestiti ostale članove Senatskog komiteta za odnose s inozemstvom, a i neke iz Komiteta za vanjske poslove Bijele kuće. (“To u njima izaziva osjećaj proklete važnosti da se usred noći sreću s Predsjednikom”, dobacio je opasku Lynnei kad su izlazili iz helikoptera.)

Blaine je pijuckao vinjak iz čašice. “Zbijeni redovi, hmm?” rekao je. “Čuo sam kako vas O'Malley pita dajem li ostavku.”

“Ja ću srediti s O'Malleyjem” rekao je Predsjednik ispod glasa, baš prije no što se široko nasmiješio i posegnuo da bi se rukovao sa senatorom Pidgeonom.

Ron Fairbanks je pažljivo promatrao državnog sekretara. Blaine je uvijek svakog impresionirao svojom samouvjerenošću, rezerviranošću i mirnoćom koje bi pokazivao pred neobuzdanim napadima kakva senatora ili protestanta ili agresivnog voditelja intervjua. Ipak, noćas je bilo jasno da je kao na iglama. Ron ga je promatrao kako još jednom isklizava senatoru Pidgeonu i odlazi do stjuarda s očitom namjerom da naruči još jedan konjak.

“Hoćete li pregledati Pillsburyjev memorandum prije nego što noćas odete?”

Fairbanksovu je pažnju skrenulo pitanje Fritza Gimbela, šefa osoblja.

“Mislim da da”. odgovorio mu je. “To počinje uskoro . . .? dobro u stvarnom svijetu kao što su djelovale na papiru. Njegova

vješta, profinjena, pa ipak gotovo brutalno snažna, intervencija između Indije i Pakistana prije godinu dana spriječila je rat, možda čak i atomski, i u toku je bila tiha kampanja da mu se dodijeli Nobelova nagrada za mir. Imao je razloga biti zadovoljan svojim položajem državnog savjetnika, a i Predsjednik je imao razloga biti zadovoljan time. Govorkanja o njegovoj vjerojatnoj ostavci bila su Ronu Fairbanksu neobjašnjiva. No videći ga noćas kako nije ni nalik sebi, nervozan i povučen poklonio je pažnju glasinama. Ron ga je promatrao i pitao se ...

Za vrijeme prvih šest mjeseci Websterove administracije Blaine je jedva i progovorio s njim. Dužnosti nisu baš često dovodile državnog sekretara i specijalnog savjetnika zajedno. Osim toga, Blaineu su pripisivali preziranje pravnika, volio je citirati Henryja VI: "Prva stvar koju ćemo učiniti, pobijmo sve pravnike."

Ali jedne večeri uz konjak i kavu, kad su Predsjednik i Catharine Webster pozvali Rona i Blainea gore, da se opuste s njima pola sata na kraju posebno napornog dana, Ron je u trenutku stekao Blainovo divljenje i u najmanju ruku mali dio prijateljskog osjećaja prema njemu.

"Haj'te" rekao je Blaine preko šalice i čašica, na svoj vrlo osoban način prezir, no izazivajući protivnika da nadvlada taj prezir, "Što je uistinu potrebno da bi čovjek postao pravnik? Koje kvalitete uma, osobnosti, karaktera? Koje? "

Ron se tolerantno nasmiješio. "Ako spomenemo samo jednu kvalitetu odgovorio je, mislim da bismo mogli spomenuti takt."

Predsjednik je prasnuo u smijeh. Catherine Webster se naslonila i nasmijala. A Blain . . . Blaine se također nasmijao, nagnuo se prema Ronu i potapšao ga po koljenu. "Prokleta dobro, Kairbanks. Prokleta dobro."

Poput gotovo svakoga u politici, Blaine je bio javna osoba i privatna ličnost, i, kao što često bilo s političkim ljudima, privatna je ličnost bila prilično neprivaćna od javne osobe. Javno je bio uglađen, snishodljiv, erudit. Privatno je često bio mrzovoljan, tvrd, nestrpjiv, sebičan. Ponekad bi pušio cigare, cigare oštrog mirisa čija bi aroma prožela desetak soba. Samo jedno nije nikad bio, bezličan. Nitko ga nije zaboravljao. Nitko ga nije zamjenjivao

s nekim drugim. Prkosio je kategorizaciji. Svaki mozak, a bilo ih je mnogo koji bi pokušao smjestiti Blainea u sićušni pretinac, prije bi se ili kasnije našao zbunjen vlastitom greškom.

Ron se sjećao ručka u hotelu Madison kad je Postov kolumnist, komentirajući izbor nekog nezavisnog kandidata za guvernera Floride, nazvao to lutrijskim zgoditkom i usporedio događaj s Bobby Thomsonovim povratnim udarcem koji je 1951. donio New York Giantsima trofej Nacionalne lige.

“Vaša je komparacija neprimjerena” primijetio je Blaine. “Bobby Thomsonov povratni udarac nije bio lutrijski zgoditak. Thomson je bio veliki strijelac.”

Novinar, sjedokos od mnogogodišnjeg iskustva, izvukao je lulu iz usta i nasmiješio se Blaineu. “Nisam znao da ste stručnjak za bejzbol, profesore” rekao je sarkastično. Blaine je slegnuo ramenima.

“Bobby Thomson je pogodio 1951. u 32 povratna udarca. A u 264 za svoje karijere. On je jedan od sedamdeset i pet ili tako nešto najvećih strijelaca povratnog udarca svih vremena.” Stanka ...

Bijela kuća, utorak, 12. lipnja, 11.47 uveče

U tami svog ureda, Fairbanks je ugledao svjetlo na dugmetu telefona prije no što ga je čuo kako zvoni. Upravo je utrnuo svjetla u prostoriji i sad je provjeravao bravu na vratima kako bi se uvjerio da je sigurna, kad je telefonska linija zasvijetlila a telefon počeo zvoniti. Zatvorio je vrata i ostavio ga da žmirka i zvoni u zamračenom uredu. Vjerojatno je to Fritz Gimbel, provjerava je li pročitao Pillsburvjev memorandum, još je jedan iritantni Gimbelov običaj bio da uvijek iznova provjerava radi li netko uistinu ono što je obećao učiniti. Fritz bi mogao otići do đavola. U ovo doba neće ostati u uredu još dvije minute samo da bi uvjerio Fritza Gimbela kako je pročitao Pillsburvjev memorandum.

Zapadno je krilo bilo tiho. Sastanak u Ovalnom uredu očito nije dugo potrajao. Ron je olabavio kravatu. Auto mu je bio parkiran na Upravnoj aveniji, i mogao je stići kući za deset minuta kroz lagani promet kakav je u ovo doba noći. Nije nosio torbu za spise. Vratit će se prije osam ujutro, tako da nema potrebe da išta nosi kući.

“Mister Fairbanks.” Jedan ga je od noćnih čuvara pozdravio reda radi, i Ron mu je reda radi kimnuo glavom.

Drugi je noćobdija bio na službi na vratima, kao i uvijek. No ovaj put je stražar stajao, zagrađujući vrata, i namrštio se kad je Ron krenuo prema njemu kroz dugi, sumračni hodnik, pokraj zatvorenih i zaključanih vratiju ureda.

“Mister Fairbanks, žao mi je, ne mogu vas pustiti van.

Naravno da s tim momcima nije bilo raspravljanja. Većina od njih nije imala smisla za humor, svi su bili naoružani, a neki pretjerano osjetljivi. Ovaj se zvao, koliko se sjećao, Swoboda, bio je jedan od onih iz Tajne službe koji su bili s Predsjednikom u Chicagu kad je ispaljen hitac s krova hotela.

“Što je sad?” upitao je Ron umorno.

“Provjerit ću, sir” odgovorio je čovjek. Digao je slušalicu.

Ron je nestrpljivo stajao i promatrao kako Swoboda naziva nekoga tražeći instrukcije. Mogao je vidjeti nabreknuće od pištolja ispod čovjekova sakoa. Nije više bio diskretan u vezi načina na koji čuvaju Predsjednika.

“Predsjednik vas želi vidjeti, sir. Što je brže moguće.U ... Lincolnovom salonu. Otići ćete do dizala. Netko će ondje čekati na vas.”

Ron je zabrzao kroz predvorja Zapadnog krila.Kad je stigao do kuće u užem smislu, zatekao je otvorena vrata.Kod dizala ga je čekao Bili Villiers iz Tajne službe.

“Što je na stvari?”

Čovjek iz Tajne službe samo je odmahnuo glavom.Villiers obično nije bio čovjek s kojim je bilo teško progovoriti. no sada je vozio lift u sumornoj tišini.

Uspeli su se na prvi kat. Villiers je žustro poveo Rona kroz istočno-zapadni hodnik.Taj je bio tih i prazan sve dok nisu došli do njegovog istočnoga kraja,gde je je stajao Friz.Još i sad bez riječi, Villiers ga je poveo do vrata Lincolnova salona. Zakucao je.

Vrata je otvorio Predsjednik.”Uđite”rekao je.Bio je blijed.Glas mu je bio hrapav i tmuran.

Ron je zakoračio u prostoriju. Tu su bila još dvojica iz Tajne službe,Wilson i Adonizio,i doktor Gilchrist.Stajali su oko jednog od strunom tapeciranih viktorijanskih naslonjača, i u prvi čas Ron nije vidio što je u njemu.A tada je ugledao . . .

Blainea.Ne Blainea.Blaineove ostatke.Tijelo državnog sekretara sjedilo je u ružnom naslonjaču, s glavom ovješeno prema naprijed i u stranu,s prsima prednjicom košulje i sakoa,natopljenim krvlju.Blainova je desnica još i sad grčevito držala telefon.Ljevica mu je bila stegnuta u krilu,stiščući tkanje sakoa. Krv,toliko mnogo nje,promočila mu je hlače, naslonjač, pa čak i sag ispod njega. Bio je preklan. Rana mu je zaokružila vrat upravo iznad svjetlucavog crvenog ovratnika, i krv se još cijedila iz nje.

Ron je osjetio Predsjednikov stisak na mišici. I tada je začuo jedva čujan glas. “Moj bože . . . ubojstvo u Bijeloj kući...”

Lincolnov salon, srijeda, 13. lipnja, 2.20 u noći

Ako su Woodward i Bernstein imali pravo, Nixon i Kissinger su klečali i molili se na podu ove sobe noć prije nego što je Nixon 1974. dao ostavku. Ron Fairbanks je o tome čitao prije mnogo vremena. Koliko se mogao sjetiti, to je bilo sve što se ikada dogodilo u toj prostoriji. Bila je to mala soba. kakve već jesu sobe u Bijeloj kući, a nije bila ni posebno privlačna, nije mu se dopadao teški viktorijanski namještaj, za koji je smatrao da u prostoriji stvara stiješnjenu, sumornu atmosferu. Sad će je trebati ponovno pokriti sagom, i zamijeniti naslonjač. Pokojni državni sekretar Lansard Blaine iskrvario je do smrti, i to očigledno nije učinio vlastitom rukom.

Bila su već dva sata prije no što su uklonili tijelo. Predsjednik je zamolio Rona da ostane dok ljudi iz Tajne službe i agenti FBI, kojima su se privremeno pridružila dva detektiva iz gradske policije, specijalizirana za krvne delikte obave mehaničke, rutinske stvari koje rade istražitelji u slučaju umorstva. Sve su to oni obavili dok je Blaineovo tijelo još ležalo klonulo, ukrućujući se, pretpostavio je Ron „u svom naslonjaču. Sjedio je sada s Predsjednikom i Gimbelom u sobi, tiho govoreći i promatrajući.

Blaineovo je tijelo počelo blijediti. Kad je Ron prvi put ugledao tijelo, Blaine je djelovao živo, kao da može podići pogled i nasmijati se, kao da tako reći može vratiti glavu na njeno mjesto. No poslije jednog sata to što je sjedilo u naslonjaču bilo je nesumnjivo leš, ono što ostaje od čovjeka nakon što je život otišao iz njega a mnogo se krvi odlilo. Istražitelji su radili oko Blainea. Nisu ga pokrili. Snimali su fotografije, prašili tražeći otiske prstiju, vozili usisavač za prašinu po čitavoj sobi. Radili su sa samosvjesnom, patvorenom živahnošću poza službenih istražitelja. Ron je izišao do kupaonice, ali se opet morao vratiti.

Predsjednik je promatrao i govorio malo. Gimbel nije rekao gotovo ništa. Istražitelji su ispričali Predsjedniku što su doznali.

“Grkljan mu je prerezan, sir. Vjerojatno žicom. Vjerojatno mu se netko prišunjavao za leđa, nabacio mu petlju fine žice preko glave i povukao. Žica je bila dovoljno tanka i dovoljno čvrsta da prosiječe, tako da nije mogao zazvati.

“Gdje je žica?”

“Nestala. Tko god to učinio, mogao ju je turiti u džep i odšetati, lako.”

“Zašto žica koja mu je prerezala vrat nije prerezala i ruke čovjeku koji se njome poslužio?” upitao je Ron.

Sad je progovorio vašingtonski detektiv specijaliziran za krvne delikte. “Možda jo nosio rukavice, sir. Vjerojatno je upotrijebio nekakvu dršku. Sve što bi mu trebalo, bio bi kakav štapić, dugački vijak, samo kemijska olovka.”

“Jeste li ikada prije vidjeli umorstvo počinjeno na takav način?” upitao je Iton.

Da, sir, jednom. U vojsci uče lukavoj tehnici. Blaine je očito razgovarao telefonom, s kim, to će vjerojatno biti važno pitanje. Netko je ušao, ili je možda netko već bio ovdje s njim. Taj netko mu je mogao prići za leđa ako ovaj na to nije obraćao pažnju. Ili je za njim stajao netko koga je znao. Za ubijanje je odlučnoj osobi trebalo samo nekoliko sekundi.

“Zašto?” rekao je Predsjednik. “Zašto?”

“Koliko čovjek mora biti jak da bi to učinio?” upitao je Gimbel detektiva.

Ovaj je odmahnuo glavom. “Ne baš jako jak, sir” odgovorio je. “To je prilično lagan način da se nekoga ubije. Ne treba mnogo snage niti mnogo genijalnosti, samo . . . odlučnost da se to učini.

Predsjednik je tiho progovorio Ronu i Gimbelu. “To je morao biti netko tko je mogao ući ovamo a da mu se nitko ne suprotstavi. Morao je to biti netko tko se mogao usred noći slobodno kretati Bijelom kućom.

“Ili imamo nevjerojatan propust osiguranja” rekao je Gimbel.

Predsjednik je odmahnuo glavom. “Ne. To je morao biti netko tko je mogao doći na prvi kat. . .”

“Neke druge noći, rekao je Ron, “to bi značilo vrlo ograničen broj. Noćas, s vašim povratkom iz Evrope... neki su vaši iz ekipe bili ovdje, neki iz Blainove također.

“Trebamo znati zašto” rekao je Gimbel mrgodno. “Moglo je to počiniti prokleta previše ljudi. Dok ne znamo zašto ...”

“Bijela kuća ...” promrmljao je Predsjednik kroz stisnute zube. “Netko iznutra. Sutra . . . proklete novine, televizija . . . iznutra u Bijeloj kući, za ime božje . . .”

“Morat ćemo objaviti priču” rekao je Gimbel. “Mrtav je već tri sata .”
Predsjednik je teško uzdahnuo i pogledao Rona.

“Na neki sam se način nadao da će istraga doći do nečega,tako da kad to objavimo možemo kazati da znamo tko je to učinio,ili da u najmanju ruku imamo osumnjičenog.Pretpostavljam da će nas kritizirati što nismo objavili.”

“Ne nužno”prekinuo ga je Ron.”To je prihvaćeni istražiteljski postupak, da se priča zadrži na nekoliko sati.

Predsjednik je ustao.Činilo se kao da je naglo otresao šok koji ga je smlavio. Odlučno je kimnuo prema vratima,Fairbanks i Gimbel su pošli za njim iz Lincolnova salona.Hodnik je bio zapriječen grozdom istražitelja od kojih je jedan škrabao u mali notes.Gurnuli su jedan drugoga da bi Predsjedniku napravili put,no ovaj je naglo skrenuo u Lincolnovu spavaonicu.Upalio je svjetla i zatvorio vrata.

“Tko zapovjeda istragom?”upitao je Predsjednik.Zaokružio je pogledom po sobi pa odlučio sjesti na rub kitnjasto izrezbarenog viktorijanskog kreveta.

“Ovaj,to je u prvom redu operacija Tajne službe”rekao je Gimbel.Sjeo je u naslonjač okrenut prema Predsjedniku.”Razumije se,FBI , gradska policija” Namrštio se.” Prokleta previše.”

Predsjednik je kimnuo glavom.

Ron je nemirno stajao pokraj Gimbela,opustivši ruku na naslonu fotelje koji je ovaj odabrao. “Tu treba koordinator.”rekao je.

“Bravo”.rekao je Predsjednik.”Lansard Blaine je mrtav, i to je dovoljan razlog za temeljitu i efikasnu istragu ... Bože, ne bih volio da zvuči bešćutno,napose ne noćas,no shvaćate li što nam to može učiniti?”Odmahnuo je glavom. “Blaineovo umorstvo može srušiti ovu administraciju.Mislím,doslovno. Možemo izgubiti posljednju mrvicu političke moći,posljednju mrvicu moralnog autoriteta . Možemo biti prepušteni kongresnoj vladi.A što se tiče ponovnog izbora . . . Ova istraga mora biti kompletna i brza. I šta-više, mora djelovati tako dobro kao što je i... temeljita, efikasna.I ne može u njoj nigdje biti ni zborá da je itko izvan nje.Da je bilo tko zaštićen. Uključujući mene . . .”

“Lyndon Johnson je imenovao vrhovnog suca da predvodi istragu oko atentata na Kennedyja “rekao je Gimbel.“Uzмите čovjeka poput suca Frosta.Imenujte ga koordinatorom istrage . . .”

“Ne” rekao je Predsjednik kategorično. “Neću to prebaciti na nekoga izvana. To je unutrašnji problem. On pripada ovamo. Ukoliko i sam nisam realno osumnjičen, želio bih osobno rukovoditi istragom. Ali joj ne mogu posvetiti sve svoje vrijeme . . .”

Gimbel je slegnuo ramenima. “Mogu to obaviti umjesto vas.”

Predsjednik je podigao pogled na Fairbanksa. “Razmišljam o Ronu.” rekao je.

Fritz Gimbel je preko ramena podigao pogled na Rona Fairbanksa koji je stajao iza njega. “Ron nema. . . dovoljno dodijeljenih ovlaštenja . . .”

“Ja ću mu ih dati.” rekao je Predsjednik. “Dat ću mu zapovjedništvo nad svim upletenim istražiteljskim agencijama. Dat ću mu pravo uzimanja iskaza. On će preko svog ureda koordinirati čitavu istragu. Ron?”

“Mislim da je ideja o jedinstvenom koordinatoru dobra. Ipak, gospodine Predsjedniče, ne mislim da sam ja taj koji bi trebao dobiti ovlaštenja . . .”

“Ne slažem se.” rekao je Predsjednik. “Razmišljao sam o tome, tamo unutra. Vi ste mlad. Pravnik ste. Motali ste se ovdje dovoljno dugo da biste znali poteze, a politički ne zavisite o meni niti sam vas čime obavezao. Do đavola, isprva niste čak ni željeli taj posao. Vi i ja se međusobno prilično dobro poznajemo, Ron. Mislim da se mogu pouzdati u vas, vi znate što želim.”

“Želite oštru istragu, s ponešto . . .”

“Delikatnosti.” dovršio je Predsjednik umjesto njega. Fairbanks je slegnuo ramenima. Umorstvo i delikatnost. Neobična sprega.

Istočna soba, srijeda, 13. lipnja, 10.00 prije podne

Bila je to prva konferencija za novinare u Istočnoj sobi, i netko je već bio sugerirao kako je za Predsjednika neprilično da se ondje suoči s televizijskim kamerama, radio-mikrofonima i sto pedeseticom uzbuđenih reportera. Ron Fairbanks je znao zašto ju je odabrao. Da bi se suočio sa svijetom i progovorio o ubojstvu u Bijeloj kući, Predsjedniku je bilo potrebno svo dostojanstvo što su mu ga njegov ured i rezidencija mogli dati.

Bila je to obuzdana gomila skupljena na stolicama što su ih unijeli u Istočnu sobu nakon odluke u osam sati da se ondje održi press-konferencija. Ured za informacije Bijele kuće izdao je objavu o Blaineovu ubojstvu u 3.00 u noći. Od tada ništa. Predsjednikovi su jutarnji sastanci otkazani, ali su bili nazvani samo oni koje je trebao susresti. Ured za informacije nije objavio čak ni notu da je otkazana najavljena lista sastanaka. Ron Fairbanks je otišao kući, odspavao nekoliko sati i vratio se u Bijelu kuću u osam, ne primivši niti jedan telefonski poziv. Sad je čekao u Zelenoj sobi na riječ s Predsjednikom prije no što zajedno uđu u Istočnu sobu, s osjećajem da možda uživa posljednje trenutke privatnosti što će ih iskusiti do ... do tko zna kada?

U svom uredu u Zapadnom krilu, za dva sata što je jutros bio ondje, počeo je tek nazirati veličinu i kompleksnost posla koji mu je dan. Curtis Burke, direktor FBI, nije prikrivao, za vrijeme njihova dvadesetminutnog sastanka, da je razdražen što se zatekao podređen Ronaldu Fairbanksu u istrazi oko Blainova umorstva. ("Znatiželjan sam, iskreno, kakve mislite da su vaše kvalifikacije." "Moja je glavna kvalifikacija, iskreno, da se zovem Izvršni nalog broj 2159.") Javni tužilac je bio srdačan, ponudio je pomoć svog osoblja i ured u Odjelu za pravosuđe. Fairbanks je prihvatio imenovanje dvojice zamjenika državnog tužioca za svoje privremene pomoćnike, i zamolio ih da uspostave za nj dodatni ured, kao što je javni tužilac predložio u Odjelu za pravosuđe. Fritz Gimbel je ušao da pokupi neriješene fascikle i da mu kaže da može dobiti dvije tajnice i dodatni ured u Zapadnom krilu. Tajna služba mu je dala konspirativno ime "Zapržica", i stavila ga pod svoju zaštitu. To je jutro Predsjednik potpisao Izvršni nalog br. 2159, pa su mu donijeli

potpisani primjerak. Lynne je svratila, djelovala je uzdrmano, u stvari, gotovo se tresla, i rekla da "sve" ovisi o njemu. Užasne novosti . . .

“DAME I GOSPODO, PREDSJEDNIK SJEDINJENIH DRŽAVA.”

Ron Fairbanks je pošao za Predsjednikom u Istočnu sobu i zauzeo stolicu za stolom kraj kojeg je stajao Predsjednik okrenut mikrofona. On je osim njega bio jedini za stolom.

“Kao što svi znamo,” rekao je Predsjednik, govorio je tmurno i vrlo polagano, hvatajući se za govornicu što nitko nije nikad prije vidio da čini.” Noćas, oko jedanaest i trideset, državni sekretar Lansard Blaine je pronađen mrtav...u Lincolnovu salonu ...ovdje u Bijeloj kući. Okolnosti njegove smrti tjeraju nas na zaključak da je umoren. Vrlo temeljita . . . istraga je u toku od trenutka otkrića tijela. Tajna služba, FBI, gradska policija, radili su čitavu noć. Do ovog trenutka još nemaju osumnjičenika.”

Predsjednikovo se lice prelijevalo od znoja. Naprezanje se osjećalo i u njegovu glasu.

“Prije negoli kažem išta drugo...želio bih reći da mi je Lansard Blaine bio prijatelj. Bio je čovjek izuzetnih sposobnosti. Prije nego je postao državni sekretar već je sebi stvorio poštovano ime kao proučavatelj i naučavatelj američkih odnosa s inozemstvom. Stekao je izvanrednu listu zasluga kao državni sekretar. Za vas nije tajna da je došao u obzir za Nobelovu nagradu za mir. Osobno mislim da ju je trebao dobiti. Svijet je izgubio sposobnog mirotvorca. Nacija je izgubila velikog javnog radnika. A ja sam izgubio nenadomjestivog . . . prijatelja.”

Govorio je bez bilježaka. Osjećaji su mu djelovali potpuno nepatvoreno. Novinarski je svijet sjedio u tišini punoj poštovanja.

“Kao Predsjednik, i kao prijatelj Lansarda Blainea, odlučan sam da otkrijemo tko ga je ubio i zašto. S tog sam razloga jutros potpisao izvršni nalog, stvorivši službu specijalnog istražitelja i dajući toj službi izuzetna ovlaštenja da usmjeruje i koordinira istragu oko umorstva državnog sekretara. Za specijalnog sam istražitelja imenovao čovjeka što sjedi do mene, Ronalda Y. Fairbanksa.” Zastao je i na kratak se trenutak zamišljeno zagledao u Rona. Ljudi su u dnu prostorije ustali da pogledaju preko kolega i prepoznaju Fairbanksa.

“Ron Fairbanks je služio u Bijeloj kući kao specijalni savjetnik od prvog dana ove administracije. Kalifornijanac je, stanfordski diplomand s odlikom. Bio je pravni pisar suca Williama Friedericha, a služio je u Bijeloj kući dok je bio na dopustu iz vašingtonske firme Harrington & Hoy. U Rona imam potpuno povjerenje. On će usmjeravati i koordinirati rad Tajne službe, FBI i bilo koje druge istražiteljske agencije koja bi se mogla uključiti u rad oko razrješavanja tog zločina, kako bi se ubojica predao pravdi. Dao sam mu puna specijalna ovlaštenja, da može vidjeti svaki dosje ili bilo koji drugi dokazni materijal, da može ispitati svakoga i izdavati naloge za svjedočenja. Njegove su upute da pronađe tko je ubio Lansarda Blainea i zašto, bez obzira kamo bi ga, i do koga, istraga mogla dovesti.”

Predsjednik je ponovno zastao, bacio pogled na Fairbanksa, zatim na svoj sat. Možda nam bude moguće odgovoriti na nekoliko pitanja.

“Gospodine Predsjedniče!”

“Gospođa Coughman.”

“Gospodine Predsjedniče, biste li nam mogli kazati zašto je državni sekretar sinoć bio u Lincolnovu salonu iza jedanaest sati?”

“Kao državnom sekretaru, Lansardu je ušlo u običaj da se povremeno posluži Lincolnovim salonom kao privatnim, mirnim mjestom, odakle je mogao nazivati telefonom i možda se odmoriti nekoliko minuta. Često smo se sretali u našim privatnim prostorijama na prvom katu, a njemu je odgovarao Lincolnov salon. Susreo se sa mnom i nekolicinom članova Kongresa sinoć u Ovalnom uredu, i ostao ondje do nekoliko minuta iza jedanaest. Nisam bio svjestan da je tada pošao gore, no čèito se uspeo do te prostorije radi privatnosti. Nađen je s telefonom u ruci. Očito je nazivao. Još nismo otkrili je li govorio s nekim preko telefona kada je bio . . .”

“Gospodine Predsjedniče!”

“Gospodin Craig.”

“Koliko mi je poznato, državni je sekretar bio razveden i bez djece. Je li to istina?”

“Razveo se prije mnogo godina. Nije imao djece. Osobno sam sinoć nazvao njegovu bivšu suprugu i obavijestio je o njegovoj smrti, prije

no što smo objavili službenu vijest. Nije imao drugih članova uže obitelji.”

“Gospodine Predsjedniče!”

“Gospodin O'Malley.”

“Ima li išta istine, u glasinama da je od državnog sekretara nedavno zatražena ostavka?”

“Nikad od njega nisam tražio da dade ostavku. Nikad mu nisam sugerirao da bi trebao. Međutim mi je on rekao da bi volio napustiti javnu službu i da se ponešto raspitivao gdje bi mogao dobiti drugu katedru ili položaj u privatnom biznisu. Ali to je bilo potpuno dobrovoljno s njegove strane.”

“Gospodine Predsjedniče! Broj ljudi koji imaju pristup na prvi kat, posebice noću, prilično je ograničen, nije li? Ne navodi li to na provizorni zaključak da je umorstvo počinio netko s prilično visokim mjestom u Bijeloj kući?”

“Sve što ću vam kazati kao odgovor na to pitanje, gospođice Gorman, jest da nitko, apsolutno nitko, uključujući tu i mene, nije izvan sumnje. A gospodin Fairbanks ima puna ovlaštenja da istraži svakoga.”

Specijalni istražni ured, Zapadno krilo, srijeda, 13. lipnja, 2.00 popodne

“To ti nije baš sasvim po ćefu, ha? nasmijala se Jill Kelier.”Mislim, biti glavno njuškalo Bijele kuće.”

Ron ju je zatražio od državnog tužioca. Bila je bistar pravnik. Možda četrdeset godina stara, jedra plavuša, radila je u Odjelu za pravosuđe dvanaest godina. Imao je prilike raditi s njom na tri-četiri predmeta i naučio ju je cijeniti.Znao je da je razvedena. Nikad je nije čuo da spominje djecu. Nije o njoj znao mnogo više od toga sve do jutros,kad ju je zatražio i javni mu tužilac uručio njen dosje. Sada je znao da je diplomirala na University of Virginia, da je najprije došla u građanski sektor Odjela za pravosuđe, a sada da radi u protumonopolnom sektoru.Zamjenik pomoćnika javnog tužioca, za kojeg je sada radila,nećkao se da je se odrekne na račun njenog novog zaduženja. I ona se sama nećkala da ga prihvati, no javni je tužilac rekao da Fairbanks mora imati onoga koga želi.

“To je vrlo osjetljivo, Jill. Politički i na svaki drugi način.”Sjedio je za svojim pisaćim stolom jedući svoj ručak,sendvič sa šunkom i kokakolu.” To je sigurno jedinstveno i...”

“Kljukaš li me istim frazama kojima je i on kljukao tebe da bi te dobio da prihvatiš posao?”

“Fraza je originalno moja.”

Spuznula je naočale i protrljala oči.”Ja sam apolitična, to znaš... Pravnik od karijere Odjela za pravosuđe . . .”

“To je jedan od razloga zbog kojih sam te zatražio.”

“Koga još? “upitala je.

“Gabea Haddada”rekao je.”Plus Henry Ritterbush, koji radi za mene u Bijeloj kući.”

“Njega ne poznajem.”

“On nije pravnik.On će raditi administrativne poslove.Za to je dobar.On je Websterov lojalist, bio je trčkaralo u kampanji.”

“Drugim riječima, nećemo mu mnogo govoriti.”

“Drugim riječima, nećemo mu sve kazati.”

“Dakle, tu je bit za mene, Ron”rekla je Jill Keller.Prekrižila je noge, i kratka joj se crna suknja propela, ali je ona u tom trenutku živjela u neznanju o toj činjenici.”Ja neću prihvatiti nikakvo zaduženje dok ne

znam sve. Ne želim nikakav dio priče, želim je čitavu. Ako bude ičega za što mi se ne može iskazati povjerenje da znam, reci mi sada i ja ću otići...”

“Reći ću ti kako želim da teče ova istraga” rekao je Ron. “Hoću da se vodi precizan dnevnik. Svako pitanje, svaki odgovor, svaki telefonski poziv, sve što čujemo, pa od bilo koga da to čujemo, sve to hoću napismeno. Želim kompletan zapis o svemu što radimo. Ja ću imati pristup do tog dnevnika. Ti ćeš imati. I Gabe, koji je već u poslu u State Departmentu. I nitko drugi.”

“Fritz Gimbel?”

“Ne. A niti Predsjednik ...”

Gibson Dunn, šef odreda Tajne službe zaduženog za Bijelu kuću, zauzeo je mjesto na sofi pokraj Jill Keller. Walter Locke, specijalni agent FBI, zapovjednik FBI-jeve ekipe prekomandirane u Bijelu kuću radi istrage oko Blaineova umorstva, sjedio je u naslonjaču nadesno od Ronova pisaćeg stola.

“Gib i ja se znamo.” rekao je Fairbanks FBI-jevcu.

“Vi i ja se nismo prije sreli. Bitno je da se razumijemo, i ja ne znam ni jedan drugi način da to postignemo, osim da razgovaramo otvoreno. I tako, iskreno govoreći, želio bih da shvatite da, dok traje ova istraga, radite uobičajeno. Ne radite za novog šefa. Radite za mene, odgovarate meni u ovoj istrazi. Ne odgovarate Curtu Burkeu. Odgovarate meni. Ako Curt želi znati što radite, morat će upitati mene. Znam da se to Curtu neće dopasti, no prema Izvršnom nalogu 2159, ako želim da Curt Burke trčkara za mene, imam ovlaštenja da ga pošaljem da trčkara. Ta ovlaštenja nisam tražio i zbog njih se ne osjećam jako lagodno, ali ih imam i njima ću se poslužiti. Znam da to zvuči arogantno, ali ne znam ni jedan drugi način da se brzo razumijemo.”

“Sa mnom nema problema u vezi toga.” odgovorio je specijalni agent. “Direktor Burke shvaća da sam na specijalnom zadatku.” Ron se opustio za nijansu.

“Okej,” rekao je. “Nadajmo se da to neće dugo potrajati. Ništa me ne bi učinilo sretnijim nego da to stavim ad acta za dva ili tri dana, pa da mogu reći Predsjedniku da sad može povući Izvršni nalog 2159.”

“Bojim se da to neće biti tako lako, mister Fairbanks” rekao je specijalni agent. “Svojski smo se trudili gotovo petnaest sati, i

nemamo nikakvu nit.”

“Nema otisaka prstiju?” ” Nema !”

Specijalni je agent odmahnuo glavom. Bio je to masivan, plećat muškarac, jakih čeljusti, sredovječan, pristao.

“Otisci prstiju su rusvaj. Ali nismo otkrili niti jedan koji nismo mogli identificirati. Sve su to otisci ljudi koji su imali valjanog razloga da budu u Lincolnovu salonu, zaštitna ekipa, Predsjednik i gospođa Webster, sam državni sekretar... Temeljito smo prošli sobu usisavačem prašine. Imamo uzorke kose, tekstilnog vlakna, sve uobičajene stvari. Ništa što bi upućivalo da je još neko boravio u sobi. Preliminarni autopsijski izvještaj, ne sadrži ništa specijalno. Ispitali smo osoblje, stražare na dužnosti... Ništa. Ne znamo tko je bio sa sekretarom u Lincolnovu salonu. Nemamo ideje.”

“Tko god da ga je ubio.” rekla je Jill Keller, “taj je bio na prvom katu, ušao u sobu, ubio Blainea i otišao, a da ga nitko nije opazio. Nije li osiguranje Bijele kuće malo oštrije od toga?”

Na to je pitanje odgovorio Gibson Dunn. “Osiguranje ide po područjima.” rekao je. “Ako ste ovlašteni da budete na nekom području, i ako ste u nj ušli, nije vjerojatno da će vam se netko suprotstaviti dok ste na njemu.”

“Prvi kat?” upitala je.

“Prvi kat čini specijalno područje.” rekao je Dunn. “Bez obzira kakva bila vaša ovlaštenja, provjerit će vas prije no što možete ući na prvi kat. Stepenice i dizalo su tijesno pokriveni. Na prvom katu zapadnu stranu, obiteljske prostorije, pokrivamo tješnje od istočne, Lincolнове i Kraljičine sobe. Osim kad su u rezidenciji službeni gosti, te su prostorije noću obično prazne. Naravno, sekretar Blaine se jest često služio Lincolnovim salonom . . .”

“Ipak,” rekao je Ron. “nije noćas samo nekolicina ljudi imala pristup do prvoga kata.”

“Ispravno.” rekao je Dunn. “Ispitali smo sve ljude koji su sinoć bili na dužnosti. Sinoć između deset i dvanaest tuce je ljudi ušlo i izišlo iz obiteljskih prostorija, Predsjednik sa ženom i kćeri, njihovo osoblje, pa ovaj Ron ovdje, koji je otpratio Predsjednikovu kćer od Žute ovalne sobe do njenog salona prije nego je otišao u svoj ured u Zapadnom krilu”, zastao je i uz nakreveljeni smiješak bacio pogled na Rona, “sam državni sekretar, mister Gimbel, uz senatore koji su se

sastali s Predsjednikom u Žutoj ovalnoj sobi, prije no što su s njim otišli do Ovalnog ureda. U 10.42 odnesena je zakuska u salon gospođice Webster. Tajnica gospođe Webster došla je u njen salon u 10.48, a u 11.04 doneseni su im sendviči i pivo. Sve to znamo. Što se zbivalo dolje, o tome ne znamo toliko mnogo. Unutra su bili senatori i nekoliko poslanika, neki od njih sa svojim osobljem. Bili su u Zapadnom krilu, većinom, no neki su od osoblja bili u Državnim prostorijama, razgledavajući, dok se u Ovalnom uredu nastavljao sastanak. Osoblje kuhinje, posluga, osoblje osiguranja. Sinoć je u Bijeloj kući bilo đavolski mnogo ljudi.”

“Možete nam kazati da su u 11.04 gospođi Webster bili doneseni sendviči i pivo, a ne možete nam reći tko je bio u Lincolnovu salonu između 10.30 i 11.30.” rekla je Jill Keller.

“Tako je. Obitelj štitimo mnogo temeljitije nego što štitimo kuću.”

“Pa ipak,” rekao je Ron kroz prste isprepletene ispred ustiju i brade, “imamo relativno malu grupu osumnjičenika kojima se moramo baviti, zar ne? Desetak ljudi?”

“Dvadesetak!” reče Dunn. “Pretpostavite da nije bilo propusta u obezbeđenju.”

“U redu, čak ih je dvadeset bilo na prvome katu, i svi oni su mogli na minutu ući u tu sobu, ubiti Blainea, i otići a da ih nitko ništa ne pita. Pa ipak su još uvijek protiv nas u najgoru ruku samo ograničene šanse, zar ne?”

“Motiv.” rekao je Locke, FBI-jevac. “Ključ je u motivu ...”

“Točno.” rekao je Ron. “Tko je od njih dvadesetak imao motiv? Što je bilo motiv? Što je Blaine učinio da je nekome pružio razlog, stvarni ili izmišljeni, da ga ubije?”

“Predlažem dvije kategorije.” rekla je Jill Keller. “Javnu i privatnu. Ubijen je zbog javnog razloga koji ima veze s njegovim ponašanjem u svojstvu državnog sekretara, ili zbog privatnog razloga koji nema nikakve veze s njegovom javnom službom.”

“Uzimajući u obzir inscenaciju,” rekao je Dunn “javni se motiv čini vjerojatniji.”

“Slažem se.” rekao je Ron. “Ali ne možemo ništa pretpostaviti.”

“I kamo se mičemo odavde, ha?” upitala je Jill. “Sa svim dužnim poštovanjem prema prisutnima, čini mi se da su detektivi obavili sve detektivske poslove, no badava. Naš je ubojica bio i suviše lukav da

bi ostavio otiske prstiju,uzorke kose, odrezane nokte ili bilo što drugo. Što dalje?”

“Gabe Haddad je u State Departmentu,”rekao je Ron.”gdje će pokupiti Blaineov stolni kalendar i telefonski dnevnik, kao i notese njegove tajnice. Naložio sam nadgledniku telefona Bijele kuće,da mi pripremi popis svih ubilježениh telefonskih poziva i odziva državnog sekretara u posljednjih šest mjeseci. Naložio sam da mi dostave kopije njegovih kućnih,međugradskih telefonskih računa.Nastavljamo provjeravati ljude koji su sinoć bili u Bijeloj kući.Moramo izgraditi kartoteku i stalno je unakrsno provjeravati.Negdje se mora pojaviti anomalija.”

Negdje.

Specijalni istražni ured, Zapadno krilo, srijeda, 13. lipnja, 6.00 poslije podne.

L.Gabriel Haddad je sjedio na sofi, sučelice Ronu. Bio je to drugi pravnik iz odjela za pravosuđe za kojeg je Ron zatražio da mu se dodijeli. Libanonskog porijekla, imao je maslinastu put, prodorne crne oči, prominentan nos. Bio je Ronovih godina, imao ih je 34, i bio je diplomand pravne škole njujorškog sveučilišta. Ron ga je uzajmio iz odjela za građanska prava.

Gabe je donio iz State Departmenta većinu dokumenata koje je Ron zatražio, telefonski dnevnik državnog sekretara, njegov stolni kalendar, knjigu sastanaka, telefonski dnevnik i kalendar njegove tajnice. On i Ron su upravo čitali imena, kad je netko iz Ureda za informacije Bijele kuće donio večernji Star označen crvenom olovkom. Ron je pročitao, a sad je i Gabe Haddad upravo čitao, uokvirenu novinsku priču Douglasa Madisona:

“Povijest će se vjerojatno sjećati Lansarda Putnama Blainea, kao jednog od najsposobnijih ljudi što su ikada služili ovoj naciji kao državni sekretari. Način na koji je umro, zahtijeva objavljivanje izvjesnih činjenica o njegovu životu koje bi inače ostale poznate, samo nekolicini pripadnika unutrašnjeg vašingtonskog kruga. Činjenica je da je državni sekretar Blaine bio ljubitelj dobre hrane, dobrog vina i susretljivih mladih žena. Posebice susretljivih mladih žena. Mnogih od njih.

Bio je dugo razveden, i zasigurno je bio pozvan da bude u njihovu društvu. Ipak će se pamtiti da je u doba njegova potvrđivanja za Senat prije tri godine bilo postavljeno nekoliko pitanja o indiskretnim zgodama u proteklom životu profesora Lansarda Blainea. Pričalo se po Ann Arboru da je profesor Blaine rijetko kad zadugo spavao sam.

Isto se pričalo i po Washingtonu.

Stalni gost kod La Bagatelle, gdje ga se sjećaju po tome što je svoje račune beziznimno plaćao gotovinom, nikad kreditnom karticom, državni sekretar Blaine nikad nije večerao sam. Samo rijetko činio bi to u muškom društvu. Niz anonimnih i privlačnih mladih žena djelio je s njim intimne večere s držanjem za rukice, i tako mjesec za mjesecom. Bilo je bitno, kako se čini, državnom sekretaru, da nikad ne upoznaje te mlade žene sa znancima za koje bi se znalo dogodili da

mu prođu pokraj stola. Budući da su to plašljive žene bile daleko od feministkinja, šušalo se o njima ne iz znatiželje, već samo malo ironične zabave.

Današnji odlazak u State Department, ipak je doveo do identiteta jedne od njih. Nećemo objaviti njeno ime, ali saznajemo, da ju se dalo voziti u limuzini pokojnom državnom sekretaru, i to više no jednom, i da je provela noć ponovno, više no jednom, u sekretarovu apartmanu u Watergateu.

To nije nagađanje ili glasina, niti je to dokono ogovaranje. Privatni i osobni život sekretara Blainea mogli bi lako, biti izvor motiva za njegovo umorstvo. Ne sugeriramo, da ga je ubila ljubomorna ljubavnica, ili prezrena žena. Istražitelji će, međutim, morati pogledati i taj element priče, ukoliko se vrlo brzo ne pojave s ubojicom . . .”

“Čuo sam tu priču tamo prijeko.” rekao je Gabe Haddad.

“Tko je ta cura?” upitao je Ron.

“Zove se Judy Pringle. Ona je dizajner sistema u odjelu obrade informacija.

Danas nije došla. Nazvala je da je bolesna.”

“Bi li se isplatilo razgovarati s njom?” upitao je Ron.

“Pretpostavljam da ćemo morati.”

“Već počinjem mrziti ovaj posao.” rekao je Ron tresući glavom.

“Ime joj je u telefonskom dnevniku” rekao je Gabe.

“Jeste li primijetili? Njegova je tajnica zabilježila njene pozive i pozive njoj. Očito je mogla izravno nazivati.”

Ron je kimnuo. “Djelotvorna sekretarica. Ako je vodila . . .”

“Bistra je, i dobra.” rekao je Gabe. “Pedantno je vodila službu. Sređivala mu je telefonski dnevnik i kalendar sastanaka vjerojatno mnogo temeljitije no što je on to znao. Mogao bi to biti preokret za nas.”

“Jesi li je ispitao?”

“Ne. Bila je potresena. Morat ćemo to učiniti kasnije.”

Ron je preletio pogledom preko posljednje stranice telefonskog imenika što ga je tajnica vodila za Blainea.

“Većina je tih imena takva kakva bi se i očekivala.” rekao je. “Ljudi koji imaju očitog razloga da nazovu državnog sekretara. Neki od njih...”

“Provjerit ćemo svako ime što je tu.” rekao je Haddad.

“Što će narodu iz FBI dati obilje toga što će ih održati uposlenima”.rekao je Ron, osjećajući se sve nelagodnije zbog prolaženja kroz osobne stvari toga čovjeka, kroz toliko toga iz njegova života. Sablasno,ali,podsjetio se, neizbježno.Ali mu misao ipak nije isprala taj nelagodni osjećaj.

Specijalni istražni ured, Desno krilo, srijeda, 13. lipnja, 9.00 uveče.

Prije nego što je preko noći zatvorio ured, Ron je provjerio kod Honey Taylor, Predsjednikove osobne, povjerljive tajnice, da vidi želi li Predsjednik izvještaj prije negoli on ode. Honey je već bila otišla, ali je njena pomoćnica, Claire Bond, rekla da je Predsjednik otišao gore kako bi večerao sa svojom obitelji, i da je ostavio upute kako ne želi razgovarati ni s kim osim u slučaju prijeko nužde.

Jill i Gabe su bili s njim sve do osam. Gibson Dunn je otišao tek u osam i pol. Locke, FBI-jevac, vratio se u zgradu FBI, ali je Ron govorio s njim telefonom i rekao mu da pokupi kopije telefonskog dnevnika i ostalih dokumenata državnog sekretara, i da počne ispitivati ispisana imena. Nakon osam i pol, Ron je proveo pola sata čitajući fascikl izrezaka koje su mu poslali iz Ureda za informacije. Jednom su ga prekinuli, bio je to doktor iz Bethesde koji je nazvao da bi mu rekao kako će konačni autopsijski izvještaj biti spreman ujutro.

Diskretno kucanje na vratima. Bila je to jedna od novih sekretarica koje mu je privremeno dodijelio Fritz Gimbel, gospođa Walsh, ako joj je dobro čuo ime. "Netko čeka da vas vidi, mister Fairbanks. Pita jeste li još uvijek tu i bi li vas mogla vidjeti."

Ron je pogledao na sat. Bio je to dug dan, no on je zakopčao ovratnik i stegao kravatu. "Tko je to?"

"Gospođica Kalisch, sir. Radi za mister Eisomana. Odmahnuo je glavom.

"Ne poznajem je. Dobro, primit ću je na trenutak. Čekajte! Jel pravilo da ja odem prije vas?" "Da, sir."

"Ovaj, hvala. No zašto ne odete sada? Bit ću ovdje još samo nekoliko minuta."

"Hvala vam, mister Fairbanks."

Gospođica Kalisch koja je čekala da ga vidi bila je sićušna mlada žena, oklijevala je na vratima. Ušla je tek kad joj je dao znak, i sjela tek kad joj je pokazao naslonjač nasuprot svom pisaćem stolu.

"Čekala sam završetak dana da se pokušam sresti s vama," rekla je. "Željela sam vas vidjeti nasamo."

Pogasio je svjetla po uredu s izuzetkom svjetiljke na stolu, što je često radio kad bi bio umoran,svjetlo je zasjenjene lampe padalo na nju samo od ramena pa naniže, ostavljajući joj lice u sjeni. Mogao je vidjeti da nosi naočale i da joj je kosa podvezana straga, a što se drugog tiče, da joj je lice priprosto i čisto,no svjetla nije bilo dovoljno da bi joj mogao pročitati izraz. Vidio je da su joj ruke čvrsto sklopljene u krilu.

“U vezi istrage?” upitao je.

“Da.”

“Dakle...?” Nagnuo je stolicu prema natrag i prekrižio ruke iza glave. Lice mu je bilo samo napola u svjetlu.

“Mister Blaine ...” počela je tihim glasom.”Prošle noći..govorio je preko telefona. Pročitala sam u novinama da je razgovarao preko telefona kad je bio ubijen.”

“Nastavite.”

“Razgovarao je sa mnom.”

Ponovno je nagnuo stolicu prema naprijed i, nadvivši se preko stola, zapiljio se u nju ispod sjenila svjetiljke.Njeno je zasjenjeno lice bilo svetački ozbiljno, zabrinuto.

“ Jeste li čuli.. ?”Odmahnula je glavom.

“Mislila sam da mi je spustio slušalicu.”Pognula je na trenutak glavu i uzdahnula. “Mislim da sam čula kako umire:”prošaptala je.Ronova je trenutna reakcija bila skeptičnost.

“Gospođice ... ah, Kalish.”rekao je. “Volio bih uključiti diktafon i snimiti na vrpcu naš razgovor . . .”

“Prije nego što to učinite ...”rekla je suzdržavši dah,“željela .. . željela bih znati što ćete od toga predati javnosti.”

“Budući da ne znam što ćete mi kazati, ne znam ni što ću morati predati javnosti.”

“Znate li zašto je razgovarao sa mnom preko telefona?”

“Počela mi se stvarati ideja, ali je bolje da mi vi to kažete.”

Primakla je svoju stolicu bliže njegovu stolu. Lice joj je bilo u svjetlu.

“Nazvao me da mi kaže kad će stići kući. Bila sam u njegovu stanu. Kad i njega obradite, naći ćete moje otiske prstiju na svemu. Spavala sam ondje prošle noći,čak i nakon što je umro, jer nisam znala. Mislila sam da je naprosto spustio slušalicu. To je ponekad radio kad bi ga prekinuli...”

“Jeste li živjeli s njim?”

“Ne. Uistinu ne. Ne čitavo vrijeme. Ja ... To mora izaći na vidjelo, zar ne? Nema načina da to ostane u tajnosti.”

Ron je odmahnuo glavom.”Ne znam.Ne mogu obećati da će to ostati u tajnosti, i ne mogu jamčiti za drugoga, što će on pronaći i objaviti.”

“Razvedena sam, mister Fairbanks.”rekla je tiho, tmurno.”Moja je kćerkica povjerena meni, ali bi je moj bivši muž htio uzeti od mene. Lan i ja smo bili diskretni, ali...”

“Lan?”

“Lansard Blaine.”

Ron je kimnuo. “Ovaj ... mogu li uključiti vrpcu?”

“Da.”

Izvadio je kasetu iz središnje ladice i umetnuo je u aparat. Uključio je diktafon na "Sastanak" i položio mikrofona na stol. “Da počnemo s vašim imenom.”

“Zovem se Marya Kalish.”rekla je oklijevajući.

“Sada je...malo iza devet,i srijeda je,12. lipnja.”rekao je Ron.”Gospođice Kalisch, hoćete li radi zapisnika kazati da sa mnom razgovarate dobrovoljno i da ste se suglasili da to stavimo na vrpcu?”

“Dobrovoljno je.” kazala je.” I suglasila sam se.”

“Čuo je u njenom govoru trag nekakvog akcenta.Namjestila je naočale i prekrížila ruke ispred sebe, na rubu njegova stola.

“Samo naprijed.”rekao je.” Recite mi gdje radite.”

“Radim u Zapadnom krilu Bijele kuće. Ja sam upravni pomoćnik Alfreda Eisemana, Predsjednikova specijalnog pomoćnika za neka pitanja nacionalne sigurnosti. Između ostalog, radim neke prijevode za gospodina Eisemana. Rođena sam u Rusiji I tečno govorim ruski.”

“Ispričajte mi o vašoj vezi s državnim sekretarom.Uzdahnula je,dovoljno čujno da bi ostalo na vrpci.

“Upoznala sam ga jednog dana prije otprilike šest mjeseci, kad me je upitao u vezi neke riječi u prijevodu, ne bi li se ruska riječ mogla prevesti u za nijansu drukčijem smislu. Razgovarali smo. Poslije bi znao zastati da mi kaže zdravo kad bi bio u Bijeloj kući.Tada me je

pozvao na večeru. A od prije otprilike četiri mjeseca bila sam s njim u ... intimnoj vezi. Nekoliko je puta ostao preko noći u mom stanu. Tada sam ja počela dolaziti u njegov.”

Ron je grickao dlačice na podlanici slušajući njen suviše intimni recital.

“Koliko ste stari, gospođice Kalish?”

“Dvadeset sedam.”

“Sinoć ste bili u njegovu apartmanu u Watergateu?”

“Nazvao me popodne i rekao da odem onamo.Imala sam .. imam .. ključ. Stavila sam malu u krevet, došla je babysitter, pa sam otišla u Lanov stan oko devet sati. Pripremila sam zakusku u kuhinji i ohladila bocu vina.Tako je to bilo među nama,kasne večere .Nazvao je oko deset da kaže da će zakasniti, možda čak do ponoći. To nije bilo neobično. Gledala sam televiziju dok sam ga čekala. Nazvao je ponovno...bio je to poziv koji je prekinut. Rekao je da je bio na sastanku s Predsjednikom i da se sada sprema otići iz Bijeke kuće. Upitao me što imam na sebi...mislim,imam li što...intimno? Rekla sam mu da imam. Tada sam ga čula kako je.. mislim da bi se moglo kazati, nešto kao, progundao. I tada se veza prekinula.”

Pažljivo se svladavala,ne bez oštrog napora.Ron se pitao hoće li se to svladavanje osjetiti i na vrpici.

“U koje je to vrijeme bilo?” upitao je.

Odmahnula je glavom.”Dnevnik u jedanaest je još bio na televiziji. Film u kasne sate još nije počeo.”

“Rekli ste da bi ponekad bez riječi spustio slušalicu kad bi ga netko omeo dok bi razgovarao s vama?”

“Da. Možda je sinoć..možda je netko ušao. Možda je naprosto spustio slušalicu. Možda nisam čula ...”

“Koliko je proteklo između toga gundanja i prekida veze?”

Ponovno je zatresla glavom,grizući donju usnicu.”Mnogo vremena” prošaptala je.”Kažu...Čula sam da je zadavljen nekakvom žicom ili tako nečim. Vjerojatno je progundao, ili se zagrcnuo ili... ili,bože ...ne znam ...ali to je vjerojatno bio zvuk koji sam čula...i mislim,da je onda onaj,koji ga je ubio spustio slušalicu”Tu je već plakala.

Ron ju je pažljivo promatrao. “Isključit ću diktafon.”rekao je tiho.

Grcala je minutu, a onda uvukla dah i obrisala oči podlanicom.

Ron je preletio pogledom po zasjenjenom uredu."Moram vas pitati."rekao je. "U vezi vašeg odnosa. Jeste li ga voljeli?"

"Da ... "prošaptala je."... I ne."Uvukla je dah i došla do glasa."Ja nisam bedasta, mister Fairbanks.Čovjek mora biti realističan. Imala sam osjećaj da sam mali dio povijesti.Znala sam da je bilo drugih. Novine vele da je bila jedna druga čak . . .čak nedavno. Možda sam ja bila samo jedna od... u isto vrijeme."Progutala je slinu. "Nisam znala za to, ali sam znala da nemam prava na njega. Znala sam da je bilo drugih, i da će ih opet biti. Znala sam što želi. Bila sam mu spremna dati, za ono što sam dobivala zauzvrat."

"Što je on želio?"

Podigla je malo bradu i progovorila odrešitije.

"Svjehu, mladu . . .temperamentnu ženu.Takvu koja bi bila raspoloživa kad god bi je poželio.Takvu koja se ne bi prepirala s njim ili mu postavljala zahtjeve. Takva koju može odbaciti kad je se zasiti. Sve sam to razumjela. To je moj realizam.Zauzvrat sam ja ... Bio je to fin čovjek. .. ljubazan, pažljiv, velikodušan. Razgovarao je sa mnom o svom poslu. Podijelila sam s njim mali dio povijesti što ju je on stvarao. Govorila sam sebi da će se to završiti, i govorila sam sebi da ću to zapamtiti i čuvati sjećanje na to čitavog života."

"Imali ste odobrenje od osiguranja, zar ne?"upitao je Ron, slijedeći naglo pridošlu, slučajnu misao.

"Da. Ali ne za diplomatske ili političke tajne."

"Je li s vama razgovarao o ostavci?"

"Da. Rekao je da je umoran od Washingtona i da misli kako bi se mogao vratiti u akademski svijet ili naći mjesto u kakvoj kompaniji."

"Kad je to rekao?"

"Oh, rekao je to dva ili tri puta u protekla dva tjedna."

"Je li to bilo ozbiljno?"

"Da. Mislila sam da jest."

"Ron se okrenuo drugoj misli."Velite da je bio velikodušan. Duhovno? Materijalno?"

"Oboje. Imam nekoliko divnih darova po kojima ću ga se sjećati."

"Skupih darova?"

"Mislim da jesu."

"Biste li mi mogli dati popis?"

"Moram li?"

“Treat će mi.”odgovorio je Ron čvrstim glasom.Ustao je.”Pokušat ću zaštititi vašu reputaciju. Treat će mi popis, a bit će i još pitanja ...”

“Kad nađu moje otiske prstiju . . ?”

“Siguran sam da ih već imaju A kada me o tome izvijeste, zadržat ću u tajnosti da ste djelomice živjeli u apartmanu državnog sekretara,ako budem mogao . . .”

Ron se prisjetio vikenda u Shangri-La. (Eisenhower je promijenio ime u Camp David, a Webster ga je ponovno promijenio u staro.) Bilo je to za drugog ljeta te administracije.Webster se nikad nije povlačio u Shangri-La da bi razmišljao, ili zbog intenzivnih sastanaka sa svojim užim krugom,odlazio bi onamo da se opusti u društvu ljudi koji su mu bili dragi. Bilo je to dobro uočeno mjerilo Ronovih odnosa s Prvom obitelji kad je bio pozvan na mini-odmor preko vikenda u gorju Marvlanda.Blaine je također bio pozvan. Gimbel nije.

Bilo je to u kolovozu. U Washingtonu je bilo nesnosno vruće i vlažno sve do lipnja.Upravni se aparat usporio,doslovno, zbog vrućine, znoja, premorenosti. U Shangri-La je bilo vruće, ali je ovdje vrućina u najmanju ruku bila suša, i vjetrovita, natenane ispijajući hladne napitke u hladovini drveća, Predsjednikovo se društvo moglo pomalo opustiti,i steći osjećaj za perspektivu.

Predsjednik Webster nije bio atleta.Lijeno je plivao u hladnoj vodi velikog bazena, ali se držao podalje od teniskih terena, rukometnih igara, od džogera po stazama kroz šumu. Niti strastven šetač poput Trumana, niti fanatičan džoger poput Kartera. Ron je bio isti takav.Znojavo drugarstvo svlačionica bilo je za nj strani teritorij.Plivao je, sjedio kraj bazena,srkao džin-tonik i povremeno dremuckao.Blaine je džogirao.Blaine je igrao tenis.Blaine je poticao Lynne da čini isto. Ona je tenis igrala pristojno,on je bio prestar da bi je pobijedio. Catherine Webster ga je također igrala, ali nije za Blainea predstavljala nikakvu konkurenciju.

Blaine je na taj vikend doveo sobom u Shangri-La mladu ženu,vanrednog profesora dalekoistočne povijesti na NorthWestern University. Ona mu je bila studentica prije nekoliko godina. Ta bi privlačna plavuša zlaćane puti bila ljepotica, da nije bila ponešto predebela.Deklarativno je provodila vikend s Blaineom da bi ga izvijestila o novom razvoju politike tajvanske partije. U stvari je

spavala s njim, brisnuvši iz svog bungalova u njegov iza ponoći, i natrag u zoru, pretvarajući se da nitko ne zna. Bila je zasuta dobrom srećom ,u stvari, Blaineovom susretljivošću,koja ju je dovela u Shangri-La da provede vikend u društvu Predsjednika Sjedinjenih Država. Bila je upadljivo,i kako je to Lynne kazala ,odvratno zahvalna.

“Još malo, profesore?” upitao ju je Predsjednik. Zvala se Barbara Galena, no Predsjednik ju je počeo zvati "profesorom" odmah pošto su ga upoznali s njom u petak popodne. Već je muljala riječi i s teškoćom potiskivala hihot, i činilo se da ga zabavlja da joj ponudi još jedno piće.

“Hvala vam,gospodine Predsjedniče,mislim da bih...ipak,još samo jedno malo”

Pogledala ga je preko vrha naočala i nacerila se. Nosila je svjetlocrveni jednodijelni kupaći kostim koji se protezao čvrsto stisnut preko njene obilate figure,a kada je ustala iz svog naslonjača da bi od Predsjednika prihvatila još jedno piće,neki su se njeni dijelovi vidljivo pomakli unutar tijesnog tankog tkanja.

Catherine Webster, također u jednodijelnom kostimu,no njen je bio ljubičast promatrala je kako Predsjednik poslužuje piće a Barbara Galena ga prihvaća. Bacila je pogled na Rona. Zaključio je da će Catherine, prepuštena vlastitom nahođenju,biti tihi, introspektivni promatrač,da će bolje od bilo koga drugoga razumjeti što se događa i tko što radi s kakvim pobudama,i da će samo povremeno ponuditi mužu po nekoliko riječi sažetog savjeta. Predsjednik je bio taj koji nije mogao izdržati trenutak samoće ili tišine, koji ju je poticao da se rukuje, čavrlja, zna imena, smješka se,da "politizira". Kad je on odlučio postati javna ličnost, ona se držala po strani koliko god je to bilo moguće. Sad nije mogla.

Predsjednik, protegnut u svom tapeciranom naslonjaču, s telefonom i barom na dohvat ruke,pijuckao je džin već čitavu polovicu,toga nedjeljnog popodneva, kao što je to činio i u subotnje, i bio je potpuno opušten. Nosio je kupaće gaćice,bijele s crvenoplavim prugama i tamnoplavu bejzbofsku kapu s predsjedničkim grbom na čelu.Pričao je bez napora. Kralj koji prima podanike, u stvari.

Lynne i Blaine su bili na teniskom terenu. Senator Syndall i njegova žena pridrijemali su u svom bungalovu. Admiral Mead i supruga bili su negdje i džogirali.

“Kongres je trn u peti.”govorio je Predsjednik profesorici.”On je trn u peti svakom predsjedniku.U drugu ruku,što bih ja učinio kad bih mogao sve što bih želio, profesore? Jeste li se ikad zapitali? Zastrašujuća misao, zar ne?”

Barbara Galena se nasmiješila.” Ja u vas imam povjerenje, gospodine Predsjedniče.”

“Polaskan sam.”rekao je. Ali sam također i uplašen.Vi ste obrazovana žena, profesore. Ako vi imate povjerenja u mene, što ima glasačko tijelo? Pogreška je ikada imati povjerenja. Morate paziti na čovjeka kojemu ste povjerali golemu moć, i to svakog trenutka. Nikad mu ne vjerovati. Nikad imati povjerenja. To je moja poanta. Da nema Kongresa koji me sputava, što bih učinio? Misao da bih mogao učiniti sve što zaželim je vrlo zastrašujuća... makar povremeno bila i prokleta privlačna . . . Ideja . . .”

“Znam da mene zastrašuje đavolski.”rekla je Catherine Webster ustajući, pa stala na rub bazena i skočila u nj. Otplivala je od razgovora.

“Zastrašuje li vas, Ron?”upitao je Predsjednik. Ron je slegnuo ramenima. “Skamenio sam se, sir.”

“On nije čak ni glasao za mene.”rekao je Predsjednik Barbari Galena.

Mlada je žena s nevjericom bacila pogled na Rona. Nervozni joj je smiješak zatitrao na licu pa se izgubio.

“No dobro ...”rekao je Predsjednik i podigao čašu da bi otpio gutljaj svoga džin-tonika.

Profesorica je otkotrljala svoj naslonjač i stala na rub bazena, namočivši nogu da bi provjerila temperaturu. Stajalaje leđima okrenuta Ronu i Predsjedniku, i Ron se pitao nije li odjednom shvatila da su od nje upravo napravili igračku za konverzaciju, i da je to možda bila čitavog vikenda. Tu ulogu nije želio nikome. Prišao joj je sa strane,namoio nožne prste u vodu kao da i on, također, želi provjeriti. Pogledao ju je ... Lice joj je bilo kruto, zabrinuto.

“Uistinu nisam glasao za njega.”rekao je. Pogledala ga je.

“Uistinu?” Kimnuo je. Ona se nasmiješila, kao da joj je laknulo. Ron je mimo nje pogledao Predsjednika. On ih je promatrao, očito znatiželjan kakve su to bile replike. Prsti su mu bubnjali po oslonu naslonjača. Djelovao je kao da bi rado nastavio konverzaciju i da želi da mu se vrate slušaoci.

Ali je zazvonio telefon.

Predsjednik je pažljivo saslušao nekoga na liniji gundajući mmh-hmmmove, kimajući glavom kao da ga je taj netko mogao vidjeti, bacajući poglede prema teniskom igralištu, mršteći se. Nakon dvije ili tri minute spustio je slušalicu i zazvao: “Blaine. Problem.”

Lansard Blaine, pokazavši na trenutak sitno oklijevanje, spustio je reket na klupu na igralištu i pošao prema bazenu. Lynne je skupila nekoliko loptica prije nego što je pošla za njim. Blaine je bio odjeven u bijeli teniski dres, sa znojnim povezom oko čela. Lynne, koja ga je slijedila na dvadeset koraka, nosila je bijeli dvodjelni kupaći kostim. Imala je ručnik i brisala njime znoj dok je prilazila.

Predsjednik je uzdahnuo kad je Blaine došao do bazena.

“Prokleti je Zaire, izvršio invaziju, na prokletu Zambiju.” rekao je. “Dvije-tri divizije kopnene vojske preko granice, nešto padobranaca, bačeno na aerodrom u Lusaki. Izgleda kao potpuna operacija.”

“Na vlastitu ruku?”

“Očito. Nema vijesti da bi bilo drukčije.”

Blaine je slegnuo ramenima. “Što je sretna okolnost, mislim.”

Predsjednik je kimnuo. “I ja.” “Britanci.. ?” upitao je Blaine.

“Hoće izvanredni sastanak Vijeća sigurnosti.”

“Moramo ih podržati u tome.”

“I budno paziti, da se uvjerimo, da je to samo, lokalna operacija” rekao je Predsjednik.

“Ispravno. Podržati Britance u Vijeću sigurnosti. Pozvati naše ambasadore kući, radi savjetovanja. Osuditi. To je to. Nazvat ću odjel...”

“Ne tako brzo.” rekao je Predsjednik. “Moramo postići da to izgleda kao da smo neko vrijeme lomili koplja oko toga.” Bio je manje ciničan u mislima nego u riječima, no divov osjećaj nemoći da učini bilo što u vezi takvih akcija naveo ga je da stvara fasadu.

Blaine je kimnuo, shvaćajući. Posegnuo je za bocom skoča na Predsjednikovu baru i natio dva pića, jedno za Lynne. Catherine se podigla iz bazena i sad je sjedila na rubu, grijući noge na betonu. "Onda?"

"Onda." rekao je Blaine, "to je još jedan slučaj, u kojemu malu zemlju proždire njen veći susjed. Nadajmo se da to neće eskalirati u nešto veće ..."

Barbara Galena još je stajala pokraj Rona na rubu bazena. Okrenula se i sad je gledala u Predsjednika i Blainea.

"Nije li to pomalo cinično?" tiho je upitala Rona.

"A što drugo mislite da može učiniti? Mislim, zaista učiniti?"

"Čak i on." rekla je kimnuvši prema Predsjedniku, "veli da želi da to izgleda kao da su oko toga lomili koplja." Odmahnula je glavom.

Blaine nije čuo što je rekla Ronu, ali je opazio da razgovaraju i naslutio. Sad je došao do ruba bazena.

"Lekcija o tome kako to uistinu izgleda, je li tako, Barb?" upitao je.

"Održat ću obećanje da neću govoriti ni o čemu što sam vidjela ili čula za ovog vikenda." odgovorila je, "ali..."

"Ali ćeš, kad ti bude šezdeset godina i kad budeš predsjednik zavoda, a on mrtav," bacio je pogled na Predsjednika, "napisati za Foreign Policy Review ili za Journal of the American Historical Society o nedjeljnom popodnevu u Shangri-La, kad si vidjela kako predsjednik Robert Webster i državni sekretar Lansard Blaine dopuštaju da malu afričku zemlju zauzme njen susjed zato što ih nije bilo briga. Je li tako?"

"Možda i hoću ..." Blaine je kimnuo. "U to sam siguran... Dobro, znala si igrati dobar tenis. Još uvijek?"

Ron se trgnuo. To nije bilo pošteno prema njoj. Kakvi god bili razlozi, dobila je na težini, i činilo se prilično očito da više ne može igrati "dobar tenis". Odmahnula je glavom, djelujući povrijeđeno.

"Barb, ti dvije stvari činiš izuzetno dobro." rekao je Blaine hladno, "Prosudivanje činjenica o realpolitici u centralnoj Africi nije jedna od njih."

"A što ja to onda radim dobro, po tvojoj procjeni?"

"Prvo, ti si, uz moguću jedan do dva izuzetka, najmarljiviji i najbolji znalac dalekoistočne diplomatske povijesti kojeg sam ikada poznao, i vjerojatno o tajvanskoj politici znaš više od većine

političara na Tajvanu. Drugo ...”Zastao je i nacerio se.”U vezi tog drugog talenta, ostavit ću Ronu da se domišlja.”i tu se naglo okrenuo,pošao prema Lynnei i gestom je pozvao prema teniskom igralištu.

Barbara Galena je podigla pogled na Rona, čvrsto stisnutih usnica.

“Hajdemo se okupati.”rekao je Ron tiho, poželjevši da sposobnost i suosjećaj nisu takve očite nepoznanice državnom sekretaru Lansardu Blaineu.

Specijalni istražni ured, Odjel za pravosuđe, četvrtak, 14. lipnja, 10.00 prije podne.

Državni tužilac je dodijelio ured. Jill Keller je unovačila dvije sekretarice i prisvojila nešto namještaja i opreme. Gabe Haddad je rano bio u State Departmentu i sad se vratio u Odjel za pravosuđe, dovodeći sa sobom Judith Pringle, mladu ženu za koju se govorilo da je bila intimno povezana s Lansardom Blaineom.

“Želio bih izbjeći da dođete u nepriliku.” rekao je Fairbanks. Sjedio je za izbrazdanim pisaćim stolom, posuđenim od GSA, u stolici s jednim polomljenim porom, i gledao Judith Pringle preko stola zakrčenog kutijama i fasciklima.

“Ako se vaše ime objavi, to neće biti zato što smo ga mi objavili.”

“To su već učinili.” rekla je mlada žena pokunjeno. “Svi znaju na koga je Star mislio.”

“Svi u State Departmentu?” “Da.”

Dojmila ga se njena sličnost s Maryom Kalisch. Pregledao je njezin dosje koji mu je jutros dobavio FBI. Imala je diplomu iz matematike, University of Tennessee. Radila je kratko za IBM i došla prije tri godine u State Department kao analizator i dizajner sistema. Mlada žena obdarena sposobnošću i karijerom, pa ipak sa zečji plašljivom pojavom i tihim manira, mlada žena koja je, o tome nema sumnje, bila iznenađena i polaskana pažnjom koju joj je posvetio izrazito udvorni državni sekretar Sjedinjenih Država. Imala je tamnosmeđu kosu, plave oči, pravilne crte lica, ništa što bi baš ostalo u sjećanju. Nosila je kostim s hlačama, u boji slonove kosti, i bila očito nervozna.

“Je li to što o vama kaže Stap istina?” upitao je Ron.

“Što od toga?”

“Da ste bili u intimnoj vezi s Lansardom Blaineom.”

“Što, ako odbijem kazati?” Govorila je mekim, južnjačkim akcentom iz Tennesseeja.

“Možemo smjesta prekinuti razgovor dok ne dobijete advokata.” rekao je Ron. “On će vam reći da vam imam ovlaštenja postavljati pitanja i zatražiti od vas da na njih odgovorite.” Ona se namrštila grickajući donju usnicu.

Nije se kretao punom parom. Još ne. Sinoć je večerao u jedanaest, na brzinu, ništa jako dobro, i nije dobro spavao i jutros mu je bilo

slabo u želucu a glava ga je boljela kao da je sinoć previše popio .. Jutros je nosio tamnoplavo odijelo, što mu je postalo gotovo uniforma, no sad mu je modro plava prugasta košulja mlitavo visjela u lipanjskoj vrućini i vlazi. Olabavio je ovratnik i kravatu. Šalica kave koja se hladi, i napola pojedeno pecivo ležali su u dar maru na njegovu stolu. U unutrašnjem džepu sakoa nosio je polunaočale, nikad ih nije nosio kad bi ga netko mogao vidjeti, u stvari ih nikad nije stavljao osim kad bi žmirkanje postalo bolno. Do đavola, Ima trideset četiri godine i premlad je da bi nosio naočale za čitanje. Sada ih je izvukao i zajašio ih na nos. Zagledao se u njen dosje.

“Predlažem da uključimo diktafon.” rekao je. “Moram staviti na vrpcu sve što budemo govorili. Ako ne želite, morat ću se pobrinuti za sudski poziv i uzeti vaše svjedočanstvo uz pomoć stenografa koji će voditi zapisnik . “

“Nemam što kriti.”

“To je dobro, pa vas molim da nastavimo.”

Uključio je magnetofon, i ona mu je rekla kako se zove, koliko je stara, dvadeset devet i što je radila u State Departmentu.

“Mister Blaine je progovorio sa mnom jednoga dana kad je došao u naš dio. Bila sam na neki način iznenađena. On je, napokon, bio državni sekretar. A onda je izgledalo kao da mi stalno nešto govori. Nastavila sam o njemu čitati u novinama i slušati njegovo ime svake večeri kad bih gledala TV dnevnik, a kad me je nazvao i zamolio da dođem gore u njegov ured i tada me upitao hoću li večerati s njim, bila sam ...”

“Polaskana.” Sve su one bile tako prokleta polaskane ...

“Da. I mislim više od toga.” “Kada...?”

“Ja sam ga... mislim da to moram kazati, vidjela . ..otprilike godinu dana.”

“Pričajte mi o tome. Kako biste opisali taj odnos? Kao ljubavnu vezu?”

Judy Pringle se namrštila. “Ja bih...voljela to tako nazvati.” rekla je glasom koji je bio na rubu sloma. Odmahnula je glavom. “To nije bilo to, mislim. Ne uistinu.”

“Seksualna veza? “Kimnula je.

Ron je uzdahnuo. Nije toj mladoj ženi želio nanijeti bol, ali je osjećao da ima premalo vremena za uviđavnosti. “Zašto vas, Judy?”

Oborila je pogled."Zato što sam htjela, mislim. Mislim, s njim! Bio je tako velik, stvari koje je radio...stvarao je svjetski mir?'Ja ... ja bih bila učinila sve za njega. I ja i jesam,skoro ..."

"Je li vas odvodio u u Lion d'Or?"Kimnula je.

Ron je preletio pogledom po otrcanoj prostoriji."Znate li išta o njegovoj smrti? upitao je kao usput.

Odmahnula je glavom. "Ne, ništa. Kunem se."

"Kad ste ga posljednji put vidjeli?"

Duboko je udahnula. "Bila sam s njim u nedjelju popodne."

"Gdje?"

"U njegovu apartmanu, u Watergateu."

"Kako dugo?"

Uzdahnula je."Čitavo popodne. Bio je šampanjac i kavijar i pašteta. To je bio njegov način.Bez...šalabrcanja.Bio je čudesan ljubavnik, nisam nikad poznavala nikog sličnog ..."

"Je li razgovarao s vama? Povjeravao vam se?"

Kimnula je,ali bez uvjerenja."Nije govorio o svom službenom životu, svom radu za vladu. Pričao je o svojoj bivšoj ženi i svom osobnom životu .Iznenadilo me je koliko mi je toga rekao."

"Kao recimo?"

"O svojim ukusima. O svojim iskustvima.Ukoliko nije bio lažac, a ja ne vjerujem da je bio, onda je toga bilo, ovaj, poprilično. Što ne iznenađuje, kad se uzme u obzir tko je bio i kamo je sve putovao."

"Je li svoje riječi mogao potvrditi djelom? "upitao je Ron bez okolišanja.

"Da. "Glas joj je bio vrlo tih.

"Je li govorio što o ostavci?"Odmahnula je glavom.

" Kao državni sekretar? Ne. Bila je to najveća stvar u njegovu životu, nešto što je oduvijek želio. Bio je ponosan što je državni sekretar. Bio je to ponosan čovjek, veliki čovjek."

"Je li mnogo trošio?"

"Na mene? Skupe večere.Vino,jedna boca, četrdeset godina stara, stotinu dolara! Računi u Bagatelle.Dao mi jo nekoliko komada divnog .. . rublja . . ."

Naglo je zastala."O moj bože... te stvari,sve je to u ladici u njegovu apartmanu ."

State Department, ured državnog sekretara, četvrtak, 14. lipnja, 11.30 prije podne

“Pripadala je doktoru Blaineu. Ne pripada vladi.” rekla je Mary Burdine, Blaineova sekretarica, i jedina osoba koju je Ron Fairbanks ikada čuo da Blainea zove njegovom akademskom titulom. Govorila je o drvenoj skulpturi Louise Nevelson postavljenoj na zid ureda.

“Imate li predodžbe koliko ju je platio?” upitao je Ron.

“Ne, sir.”

Činilo se neprilično sjediti za Blaineovim stolom. Ron je sjedio na sofi. Jill Keller je bila do njega. Bili su okrenuti prema Mary Burdine, koja je sjedila u naslonjaču, žena u pedesetim godinama, sijeda, kruto uspravno posjednuta, izražavajući, možda nenamjerno, dojam rastućeg neprijateljstva. Naručila je da donesu kavu, i sad su sve troje imali šalice u rukama.

Već je bio prošao sva neizbježna pitanja... Ne, nikad nije čula da bi tko prijetio državnom sekretaru, ne, nije djelovao nervozno ili zabrinuto na dan svoje smrti, ne, nije joj rekao da razmišlja o ostavci. Ne zna ništa što bi uputilo na bilo kakav razlog njegove smrti.

“Sve što do sada uspijevam izvući,” rekao je Ron “to je mlada žena za mladom ženom za koje se čini da su s njim održavale ljubavne veze. Što znate o njegovu osobnom životu?”

“Mister Fairbanks” rekla je žena izvještačeno, “bila sam tajnica doktora Blainea. Napravila sam iz toga pravilo, da ne znam ništa o njegovu osobnom životu.

“No kad bi Judith Pringle nazvala, vi biste propustili poziv.”

“Da, sir.”

“I kad bi Marya Kalisch nazvala, vi biste propustili poziv.”

“Da, sir.”

“Zašto?”

“Zato što mi je tako rekao.” odgovorila je odrješito.

“Dakle, što sto mislili, tko su one?”

“Nisu to bila moja posla.”

“Na nesreću, gospođo Burdine, to je postalo moj posao. A što je s drugima?”

Za trenutak se zagledala u sag pa odmahнула glavom. “Mogu vam dati popis.” rekla je tiho.

“Koliko će otprilike imena biti na njemu?” Podigla je pogled. “Pet ili šest.”

“Sve aktualno?”

“Ne, sir. Konzekutivno.”

Mary Burdine je sebi dopustila sitni smiješak, a Ron ga joj je uzvratio i ponadao se da će sada na sastanku biti manje konfrontacije.

“Znate li tko su one bile?” upitao je. “Mislim, dvije koje sam spomenuo bile su žene od karijere u vladinoj službi. Jesu li sve?”

Mary Burdine je srknula kavu. “Mister Fairbanks,” rekla je, “kad sam prvi put imala priliku vidjeti da doktor Blaine ima, može li se reći, intimne relacije s mladom ženom, imala sam mnogo razumijevanja. Bio je, na koncu konca, razveden, a djevojka, prva koju sam opazila, zgodna cura koja je radila u francuskoj ambasadi. . . Bila je Amerikanka, ali je radila u francuskoj ambasadi. S njom, je imao nešto što bih mogla nazvati prilično intenzivnim odnosom. . . Mislila sam da bi se mogao čak i oženiti njome. Slao joj je cvijeće. Jednog ju je vikenda poveo sa sobom u Južnu Garolinu na odmor. Tada sam otkrila da ima još jednu, i on je nakon nekog vremena odbacio prvu. Bila je to, ovaj, šablona. Ipak, bio je diskretan s tim u vezi, i one nisu pravile scene kad bi ih odbacio, ili ako jesu, nisu ih pravile javno. Ja... nikad zapravo nisam razumjela taj dio njega”

Progovorila je Jill Keller. “Imam dojam da baš nije bio vrlo tajnovit u vezi toga. Izvodio ih je u Le Lion d'Or, na primjer. Dolazile su mu u apartman.”

“Ali to je, naposljetku, bio samo mali element njegova života.” rekla je Mary Burdine. “Nemojmo to zaboraviti. Bio je državni sekretar. Imao je relativno malo vremena za privatni život bilo koje vrste. Novine pričaju o tome kako je odvodio djevojke na večeru u Le Lion d'Or. Koliko je to puta mogao učiniti? Koliko je večeri imao uistinu slobodnih da bi mogao ondje večerati? Priče pretjeruju, uvjeravam vas . . .”

Ured za informacije Bijele kuće, Zapadno krilo, četvrtak, 14. lipnja, 1.00 popodne

Sjedeći za crveno-crnim NEXIS terminalom, Ron je dodirnuo tipke i zatražio novinske priče iz čitavih Sjedinjenih Država. Pojavile su se

na televizijskom ekranu, i on se namrštiio čitajući ih. "Vidi ovo." rekao je Jill Keller.

"New York ...

Ljudi koji žive, u stambenom kompleksu Watergate u Washingtonu vjerojatno žele da povijest zadrži svoju distancu. Ime njihova doma postalo je sinonim za političke mučke 1973. i 1974. godine. Sada se čini vjerojatnim da će postati sinonimom za erotske igre i zabave, čak i za držanje harema u kojima sudjeluju visoki javni činovnici.

Smrt državnog sekretara Lansarda P. Blainea otpirila je pokrov što ga je održavao nad svojim privatnim životom, i sada doznajemo, nakon njegove prijevremene i tragične smrti, da je državni sekretar malne držao harem u svom apartmanu u Watergateu. Uistinu, istu onu noć u kojoj je ubijen, u njegovu je apartmanu provela mlada žena, u apartmanu u koji se nikad nije vratio. Bili su već hladni sivi sati zore kad je odustala od čekanja, ili se možda probudila pa otišla iz sekretarova luksuznog apartmana.

Bila je, kako se čini, jedna od mnogih, uključujući tu i profesionalke, iako vele da je sekretarov ukus bio sveobuhvatan.

Izvor informacija iz Bijele kuće, uporno tvrdi da predsjednik Webster nije ništa znao o privatnom životu državnog sekretara. Ipak je postalo poznato da je izuzmemo li stjecanje novih prilika koje mu je donijela njegova visoka javna služba, sekretar Blaine samo nastavio životnim stilom koji je razvio još pred mnogo godina..."

Ron je dodirnuo tipku, i na ekranu se počela pojavljivati novinska priča iz Chicaga ...

"Među osobama koje su ispitali istražitelji koji rade na Blaineovu umorstvu, nalazi se i izvjestan broj mladih žena za koje vele da su bile intimno povezane s privatnim životom pokojnog državnog sekretara. Izvor informacija iz Bijele kuće potvrdio je da su najmanje dvije od njih bile identificirane kao One koje su imale ključ od sekretarova apartmana u Watergateu. Razumije se da ih je bilo još.

Jedna je od teorija da državni sekretar Blaine nije bio umoren ni zbog kakva razloga povezanog s njegovim službenim dužnostima, već da je umorstvo posljedica nekakvog emotivnog sukoba niklog iz njegova kompleksnog osobnog života..."

"Vidi amo." rekao je Ron. "Agencija vijesti..."

“Istragu oko smrti državnog sekretara Lansarda Blainea zakomplicirala su otkrića da je bio intimno povezan s izvjesnim brojem mladih žena u Washingtonu, od kojih su neke u najmanju ruku ostajale preko noći u njegovu apartmanu u Watergateu. Iako istražitelji nisu otkrili identitet ni jedne od upletenih žena, zna se da je bar jedna bila građanski službenik od karijere, uposlena u State Departmentu, dok se za jednu govorka da je svojedobno bila prostitutka...”

Ručak za Rona, za Jill Keller i Gabea Haddada, voćna salata, sendvići, kokakola, donijeli su u Ronov ured. Sa sakoom prebačenim preko naslona, Ron se zasukanih rukava naslonio u svojoj stolici koja se mogla nagnuti i podigao noge na rub stola.

“Pretpostavljam da nitko od nas nije razgovarao s reporterima” rekao je. “Nitko od nas nije “izvor informacija iz Bijele kuće”. Tko je to onda, do đavola?”

“Nikad nećete otkriti.” rekao je Gabe Haddad. “Nikad to nije uspjelo niti jednom predsjedniku, i ne mislim da je imalo vjerojatnije da će uspjeti vama.”

“Ovaj, jasno je da netko priča.” ustrajao je Ron. “I tko god to bio.” rekao je podižući sendvič sa salatam, “mogao bi biti naš ubojica”

O, ma nemojte, mister Sherlock Holmes.” prosvjedovala je Jill.

“Mislim, nije to tako nategnuto, odista. Blaine nije postao seksualni akrobat prošlog tjedna ili prošlog mjeseca. Bio je u tome otkako je došao u Washington, i, kako vele, vjerojatno i prije toga. I nije oko toga bio suviše diskretan. Ipak, mas-mediji to očito nikad nisu otkrili, iako je to jedna od onih stvari na kojima bujaju. I tada naglo, nekoliko sati nakon što je umro, oni to znaju. Sumnjam da su njegovi iz Watergatea nazvali novine i digli halabuku. Nisu zvale ni u to upletene žene. Netko odavde jest. Netko je procurio informaciju, napravio iz toga ključnu stvar. Zašto? Da skrene pažnju tko je, i što je ...”

“Dimna zavjesa.” rekla je Jill. Ron je kimnuo. “Da zaplete, da izbljedi, da zamuti niti.”

Gabe Haddad je slegnuo ramenima. “I tako je sve što trebamo učiniti, podvrći reportera trećem stupnju dok nam ne veli tko je ubacio priču. Ispravno?”

Ron je kimnuo glavom. "Sve što moramo učiniti, to je nagnati reportera da nam otkrije svoj povjerljivi izvor."

"I nakon što se pokrijemo crnim i plavim čvorugama," rekla je Jill, "nećemo imati ništa više od indicije koja podupire tvoju teoriju, i ni jedan čvrst dokaz. Sve što možemo učiniti, to je da odbijemo zagristi u mamac koji bi nas smeo."

"Ispravno. Ako sam u pravu," rekao je Ron. "Blainea vjerojatno nije ubila ljubomorna ljubavnica niti prezrena žena, kao što vele. Učinio je to netko tko bi želio da pomislimo da jest."

"No je li naš ubojica tako naivan?" upitao je Gabe.

"Misliš, da misli da nas samo tako može otpiriti?"

"Vjerojatno ne," rekao je Ron. "Ali mu je ipak vrijedno stvoriti zbrku."

Gabe Haddad je dostojanstveno zatresao glavom. "Vrlo gadno, ja sam nestrpljivo očekivao razgovor s Blaineovim curama."

"Ne brini," rekao je Ron. "Ispitat ćemo ih sve, svaku pojedinu. Moja teorija može biti sva klimava. A osim toga, dame imaju velike uši, a čini se da je sekretar bio sve samo ne diskretan kad ih je trebalo puniti. Čini se da je tajnu diplomaciju ostavljao u uredu."

Specijalni istražni ured, Zapadno krilo, četvrtak, 14. lipnja, 2.45 popodne

“Letimo do Detroita.” rekla je Lynne. Pričala je Ronu kako će se ona i roditelji sutradan vratiti u Michigan da bi prisustvovali sprovodu Lansarda Blainea. “Zatim dalje do Ann Arbora. Vratit ćemo se amo rano uveče, koliko sam razumjela.”

“Ja ne idem, razumije se.” rekao je Ron.

“Ovaj, otac mi je rekao da pođeš s nama ako želiš. Ja ... bilo bi mi drago kad bi pošao.”

“I ja bih volio, Lynne, volio bih biti s tobom, ti to znaš... .”

Nije nosila šminku, oči su joj bile natečene, i govorila je prigušenim, gotovo drhtavim glasom. Je li moguće da je i ona, bila jedna od Blaineovih mladih žena...? Odgurnuo je tu pomisao, ali je ona ostala, da bi je, shvatio je, slijedio bude li potrebno. Šok koji je osjetila zbog Blaineove nenadane smrti bio bi, naravno, produbljen da je bila intimna s njim. Pogledao ju je ... Nije nalikovala ni Maryi Kalisch ni Judy Pringle. Bila je prokleta zgodnija, i mlađa. Još je čitav svijet bio otvoren pred njom, bila je prijemljiva i svježija i...

“Imaš li ikakvu ideju tko ga je ubio?” upitala je prekidajući mu misli.

“Bojim se da nemam. Čini se kao duga istraga, u kojoj će se ići malo pomalo.

“Žao mi je što je to palo na tebe.” rekla je.

Slegnuo je ramenima. “To nije baš sasvim moj fah.”

“Moj otac ima potpuno povjerenje u tebe ...”

“Ja to cijenim ... I pokušaj se opustiti, Lynne. Izgledaš pomalo premlaćeno. Samo ti to prepusti supernjuškalu.” Rekao je to smrtno ozbiljna lica, a onda je oboje sebi dopustilo smiješak i trenutno opuštanje od napetosti.

“To nije gotovo, razumijete.” FBI-jevac Walter Locke namrgodio se nad spiskom u ruci, ispravljajući tipografske pogreške crvenom olovkom. “Ima tu još mnogo posla koji treba učiniti.. “

“To znam,” rekao je Ron. “I cijenim što ste došli tako brzo s tim što imate.”

“Imamo njegove kućne telefonske račune iz apartmana u Watergateu, naše kopije telefonskih dnevnika i knjiga sastanaka iz njegova ureda u State Departmentu. Uzeli smo, protekla četiri

mjeseca kao preliminarnu bazu. Kasnije ćemo se morati vratiti za još mjeseci, no uzevši protekla četiri mjeseca dobili smo popis od dvije stotine osamnaest imena. Od tih možemo pozitivno identificirati sva osim njih dvadeset sedam. To su očito sve ljudi s kojima je imao posla.”

“Uključujete li Judy Pringle i Maryu Kalisch među dvadeset sedam ili među stotinu dvadeset jednog?” upitao je Gabe Haddad.

“Uključujemo ih među dvadeset sedam.” rekao je. “Znamo tko su one, ali naravno njihova posla s državnim sekretarom nije na prvi pogled jasna.”

“Što ste onda za ime svijeta mislili s tom "pozitivnom identifikacijom"?” upitao je Gabe.

“Mislili smo da znamo tko je ta osoba i zašto je, vjerojatno, razgovarala s državnim sekretarom. Među tom dvadeset sedmoricom su neki koje znamo, ali ne znamo, nismo sigurni, zašto su telefonski razgovarali s državnim sekretarom. Na primjer, tu je ime Diega Lopeza Ortiza. On je ambasador Kostarike. Čini se očito da bi on imao posla s državnim sekretarom i razloga da ga ovaj nazove. Stavili smo ga na spisak među stotinu i jednog. S druge strane, 24. travnja je primio telefonski poziv Barbare Lund, i kasnije joj ga istoga dana uzvratio. Barbara Lund je plesačica u bircu zvanom Plava laguna, a to je mjesto na koje ju je nazvao. Mi znamo tko je ona, ali nismo sigurni zašto ju je nazvao. O, naravno, znam, sa svim tim pričama što kolaju, sad mislimo da znamo zašto ju je nazvao, ali možemo imati krivo. Diplomacija djeluje na čudan način, kako sam čuo. U svakom slučaju, to je razlog zašto je među dvadeset sedmoricom.”

“Upućuju li imena na nešto?” upitala je Jili Keller.

“Mogli bi smo ustvrditi broj puta koliko se imena pojavljuju.” rekao je Locke. “Na primjer, za četiri mjeseca prije smrti državni sekretar je nazvao ili bio nazvan četrnaest puta od nekog Inoguchija Osanage. Osanaga je akreditirani korespondent Honshu Shinbuma. Mi znamo tko je on, no zašto je sekretar tako često razgovarao s njim?”

“Ima li imena koja uopće ne možete identificirati?” upitao je Gabe.

“Nekoliko. Naravno, tek smo počeli gledati. One koje do sada znamo identificirali smo naprosto pogledavši u telefonsku knjigu i druge raspoložive izvore. Ali tu je jedan koji je posebno

zanimljiv,čovjek imenom Philippe Grand opetovno je nazivao Blainea za protekla četiri mjeseca. Blaine mu je uvijek uzvratio poziv. Nitko ne zna tko je on.”

“Jeste li pitali Mary Burdine, Blaineovu tajnicu? “ ubacio se Ron.

“Da. Ona ne zna tko je Grand.”

“Zna li tko je Osanaga?”

Locke je kimnuo.” Ali ne zna zašto je Blaine primao njegove pozive niti zašto ga je nazivao.”

“Što je s kućnim telefonom? “upitala je Jill.

“Nije vodio kućni telefonski dnevnik, razumije se.”rekao je Locke.”Imamo interurbane račune i radimo na tome s telefonskom kompanijom. Tu je jedno ime koje se pojavljuje u dnevnicima State Departmenta i također na kućnom telefonskom računu, a za koje također nemamo objašnjenja. Identificirali smo tog čovjeka,Jeremy Johnson je američki predstavnik Great Britain Hawley Burnsby Motors, Limited.Blaine ga je nazvao u njegov dom u Virginiji, iz apartmana u Watergateu,pet,šest puta u protekla četiri mjeseca. Osim toga, njegovo je ime u dnevnicima,kao da je nazvao Blainea ili od njega primio poziv iz vašingtonskog ureda nekih osamnaest puta u istom razdoblju. FBI ima dosje o Johnsonu. Naložio sam da ovamo dostave kopiju. Ta je na putu.”

“Zašto imate dosje o Jeremyju Johnsonu? “upitao je Gabe Haddad.

“Bilo bi mi draže da ga sami pročitate.Ne bih želio izvlačiti zaključke, ali je teško razumjeti,zašto bi državni sekretar imao toliko kontakata s čovjekom koji nam je privukao pažnju kao mogući "perač" novca.”

“Objasnite to.”rekao je Ron.

“Neka to učini dosje.On govori za sebe.”

Brine me nešto o čemu nismo ni porazgovorili.”rekao je Ron Jill Keller i Gabeu Haddadu kad su ponovno bili sami u uredu.

Sjedio je za pisaćim stolom, s kokakolom nadohvat ruke, u košulji, s nogama na uglu stola. Jill se smjestila u kutu njegove sobe, ritnuvši se odbacila cipele, i sad je sjedila s opruženim nogama. Jedino Gabe još nije sljuštio sako,sjedio je u naslonjaču sučelice Ronu i mrštio se nad stranicom rukom ispisanih bilježaka.

Ron je nastavio:”Trošio je mnogo novaca, jeste li opazili? Živio je u Watergateu koji nije jeftin. Jeo je u Bagatelle i takvim mjestima,od

kojih ni jedno nije jeftino. Kupovao je umjetnine. (Sjećate se da je Louise Nevelson u njegovu uredu bila njegova, a ne Ujaka Sama.) Očekujem da ćemo u apartmanu naći još skupih stvari. Nosio je skupa odijela. Davao je Judy Pringle i Maryi Kalisch skupe darove, a vjerojatno ćemo otkriti da ih je davao i drugima. Državni sekretar zarađuje 80.000 dolara godišnje. Profesor povijesti je plaćen poprilično manje. Odakle je sav taj novac došao?"

"Korupcija u Websterovoj administraciji?" upitala je Jill lijeno.

"Nadam se da ne." rekao je Ron. "Volio bih da se taj slučaj riješi bez štete po Predsjednika ..."

"Pročitao sam autopsijski izvještaj." rekao je Gabe. "Riječ po riječ. Prokleta jeziva stvar. Trebali bismo razgovarati s patolozima. Osobno ne vidim ništa u njemu mimo onog što smo očekivali, da je Blaineov vrat prerezan, a on da je zadavljen i iskrvario do smrti. Ipak je tu jedna stvar o kojoj bih želio znati više. Zašto sadržaj njegova želuca, i crijeva uključuje, i jasne tragove dekstroamfetamina?"

"Koliko je imao alkohola?" upitala je Jill.

"Nula osam promila," rekao je Gabe. "Bio je dovoljno trijezan da vozi kola. Vjerujem, ipak, da se osjećao prilično dobro."

"Što je dekstroamfetamin?" upitao je Ron.

"Popravljač raspoloženja." odgovorila je Jill. "Podizač, kako obično vele."

"Imao je seksualni odnos u toku prethodnih osam sati." rekao je Gabe kao голу činjenicu, "budući da znamo da to nije bilo s Judy Pringle ili Maryom Kalisch, moramo se upitati s kim je to bilo . . ."

"Hoću minutu po minutu njegova posljednja dvadeset četiri sata." rekao je Ron. "Sve !"

Kurir je isporučio FBI-jev dosje Jeremyja Johnsona. Ron je nazvao britansku ambasadu i zamolio Christophera McLeoda da ruča s njim u Dominique's dok su Jill i Gabe prelijetali Johnsonov fascikl.

"Duhovi." rekla je Jill. "Šunjala. Znaju hrpu o tom čovjeku, a tu nema ničega što bi makar dalo naslutiti da je kriminalac. To me tjera da se upitam što znaju o meni."

"Poštedi me uvodnika." rekao je Ron. "Što veli?"

"Johnson, Jeremy Richard. Stirrup Lane, Alexandria, Virginia. Potpredsjednik i sjeverno američki predstavnik Great Britain-Hawley-Burnsby Motors, Limited." Prestala je čitati i

rezimirala."Londonac,King's College.Inženjer. Proveo neko vrijeme u Africi, neko u Indiji.Čini se kao da je obišao sve kolonije. Razveden, otac troje djece. Eh ... oženjen i razveden po drugi put. I tako dalje, i tako dalje, i tako dalje. A sada, pogledajmo u ostalo smeće ovdje . . . Obilazi kasina na Bahamima i u Las Vegasu, gdje ga znaju i gdje mu bez naplate daju stan i hranu."

"Standardni postupak kod kockara od formata ."ubacio je Gabe.

"Da. U kasinima ima praktički neograničeni kredit. U drugu ruku, on donosi gotovinu i odnosi je, ponekad u velikim kolčèinama. Zbog toga se FBI zanima. To je razlog zbog kojeg misle da možda "pere" novac, kriminalno zarađenom daje legalno pokriće."

"Ima li u dosjeu spomena o Blaineu."upitao je Ron." Da, zapravo da. Jeremy Johnson priređuje prijeme,velike i male,uvijek skupe.On nije registrirani predstavnik strune vlade pa ipak se potrudio i dao se u trošak da zabavi istaknute članove Kongresa i neke pripadnike administracije. Uključujući tu i državnog sekretara Lansarda P.Blaina."

Dominique's četvrtak, 14. lipnja, 8.00 uveče

Ron je izabrao baš Dominique's za svoj susret pri večeri s Christopherom McLeodom zbog malih, privatnih niša, omiljenih među parovima koji su tražili intimnu atmosferu. Znao je da bi Christopheru bilo draže da se sretnu inkognito, a znao je i da Christopher cijeni dobru hranu i vino. U posljednjem trenutku, baš kad je napuštao ured, po trenutačnom je impulsu pozvao Jill da pođe s njim. Rekao joj je da ponese blok i bude spremna da napravi koju bilješku o njihovu razgovoru za stolom, ali je njegov poziv potekao od impulsa koji nije imao ništa s hvatanjem bilježaka.

McLeod je kasnio.

Jill je naručila gleinlivet s ledom, i Ron joj se pridružio. Pri svjetlosti svijeća tiho su nazdravili jedno drugome, da bi minutama zamišljeno pijuckali ne govoreži ništa.

"Hoæeš li se oženiti Lvnnom Webster?" upitala je Jill. Ron je samo odmahnuo glavom.

"Novine misle da hoæeš."

"To im pravi tiražu."

"Vidjela sam na televiziji kako je držiš za ruku."

“Držat ću i tebe.” Položio je svoju ruku na njene, koje su bile na stolu. “Ja sam u biti osjećajan momak. A također i reagiram na privlačne žene.”

- Ali ne dovoljno da bi se oženio njima?

Nasmiješio se. “Ne dovoljno da bih se oženio njima samo zato što mi daju da ih držim za ruku.”

“Bili biste privlačan par.”

Zatvorio je njene ruke u svoje. “Zašto naprosto ne promijeniš temu, Jill?”

Podigla je čašu. “Taj posao, za koji si se dao nagovoriti od Webstera, ili će iz tebe učiniti nešto ili će te slomiti, to znaš. Ne dobivaju se dva posla poput ovoga. Samo jedan. Da ga obaviš ili da se slomiš.”

“Što misliš, što će od toga dvoga biti?”

Njene su oči pošle za čašom koja se vraćala na stol i ostale ondje, prikovane za skoč s ledom. “Rekla bih da mislim da će te vjerojatnije slomiti, Ako ne otkriješ tko je ubio Blainea, reći će da si glup ili da nekoga pokrivaš. Ako nađeš, vjerojatno će to uništiti nekoga za koga Webster ne želi da bude uništen, i on to neće znati cijeniti. Neće ni Demokratska partija.” Odmahnula je glavom. “Između poslovične tave i vatre.”

“Zašto si onda pristala da dođeš raditi sa mnom?”

“Ja imam karijeru u državnoj administraciji. Što god se dogodilo, vratit ću se gdje sam i bila. Što god se dogodilo, nikad se neću naći gdje si ti. Vratit ću se Pravosudnom. Što god se dogodilo, sletjet ću odakle sam i uzlet jela . . . Bacio te je vukovima znaš.”

“Webster?”

“Sigurno. Predsjednikov bistri mladić, vjerojatni zet. Ako stvari ne budu radile, i ako bude morao žrtvovati nekoga, žrtvovat će tebe, s mnogo oklijevanja i s krokodilskim suzama. Bistrog mladića koji je na televiziji držao njegovu kćer za ruku. Javnost će zamisliti da je istinski patio, dame s plastičnim viklerima plakat će istinske suze.”

“Tvoj cinizam nije jako privlačan.”

“Nije ni njegov ...”

Konobar ih je upitao jesu li za još jednu turu, i Ron je kimnuo, zahvalan zbog prekida. “I tada ...”

“Oprostite što toliko kasnim.” rekao je Christopher McLeod vedro, žureći njihovom stolu. “Taksiji. Promet. Znete. No dobro! Hoćeš li me upoznati?”

“Ovo je Jill Keller, Chris. Jill je pravica iz Odjela za pravosuđe, dodijeljena istrazi oko Blainea. Jill, Christopher McLeod, diplomat od karijere koji radi ovo ili ono u ambasadi U.K. Laže za domovinu, sumnjičim ga da je tako. Nije li to definicija?”

“Volio bih da jest.” rekao je McLeod veselo. “To bi sve tako pojednostavnilo. Nasmiješio se konobaru. “Viski” rekao je. “A, isti kao i njima.”

McLeod je bio tanahan mlad muškarac, s naočalima i prvim sjedinama, a izgled mu je bio stariji od njega. Imao je, kao što je Ron znao, samo trideset šest godina, no djelovao je. kao da ih ima pedeset ako ne i više, rumen, kuštrav, naboran. Nosio je sivo odijelo, bijelu košulju, leptir kravatu. Služio je u Washingtonu već osam godina, i Ron ga je upoznao prije nego što je Websterova administracija preuzela vlast, upoznao ga je obraćajući se ambasadi radi hitnog rješenja nekih problema još u danima kad je bio na stažiranju.

“Vidio sam vam ime u jutarnjim novinama.” rekao je McLeod Jill. “Dajte da razmislim...kako je išlo? ... jedna izuzetno sposobna dama među pravnicima.. Točno? Novinari! Da čovjeku pozli.”

“Nazivali su me i gore.” rekla je Jill.

“Bojim se da su i mene isto tako.” rekao je McLeod.

“Jedno smo piće ispred vas.”

“Moram vas sustići.No dobro! Mora da je u Bijeloj kući sve u metežu, A ti, izabran da sve to dovedeš u red! Zaprepastio sam se kad sam ugledao tvoje ime.”

“I ja sam.”

“Vas dvoje. Detektivi. Bojim se da je ova večera dio službene istrage. Imam li pravo? Što bih ja mogao znati o umorstvu Lansarda Blainea?”

“Daj da ne pokvarimo lijepu večeru.” rekao je Ron. “Hajde da najprije popričamo o Blaineu pa da se toga riješimo.”

“O, dobro ...Pretpostavljam da imate pitanja.”

Ron je kimnuo. “To je samo istraga u toku, optužbi još nema.”

McLeod se nasmiješio. Mnogo se smiješio.

“Sjevernoamerički trgovinski predstavnik tvrtke Great Britain-Hawley Burnsby Motors, Limited, je neki Jeremy Johnson. Znaš li ga?”

“Da, sreli smo se. U stvari znam o njemu.”

“Ispričaj mi.” McLeod je slegnuo ramenima i podigao obrve.

“On nije moj tip momka, ako znaš što time mislim. Zdravo stari, dobro došao. Čovjek od pića. Pričalac zgoda. Posvećenik stola, kockarskog stola, hoću reći. Nešto poput... ženskog Petka, da prostite. Također klada neotesana, ako se smijem izraziti.”

“Službeno,” rekao je Ron, “on je u ovoj zemlji kao trgovinski predstavnik britanske kompanije u SAD. A što u stvari radi?”

“O, mislim da predstavlja svoju kompaniju” rekao je McLeod. “Hawley-Burnsby izvozi po koja kola u Sjedinjene, kao što znaš.”

“I on je naprosto trgovac automobilima?”

“Ovaj... mogu li pitati zašto pitaš?”

“Daj mi još nekoliko odgovora prije nego li kažem?”

McLeod je slegnuo ramenima, podigao pogled i kimnuo konobaru koji ga je poslužio pićem.

“Ah,” rekao je nakon što je gucnuo. “Glenlivet. Dobar viski. A što se tiče tvojih pitanja, mogu se pozvati na diplomatski imunitet, no samo ravno naprijed.”

“Imaš li ikakva razloga vjerovati da bi Johnson mogao biti upleten u bilo kakvu vrst kriminalne djelatnosti?” McLeod je podigao obrve.

“U Londonu se druži s kockarskim svijetom. Što to znači, uistinu ne znam. Kocka se ovdje. Znači li to naprosto da mu je draga kocka, ili da je na neki način upleten u njihove opake osnove, nema načina da doznam. Ipak bi me iznenadilo da je upleten u velikoj mjeri u bilo što nezakonito. Previše je ispičutura, pričalo. Sumnjam da bi imali povjerenja u njega.”

“Pitam zato što mu se ime često pojavljuje u telefonskom dnevniku državnog sekretara. Osim toga, Blaine je vodio međugradske razgovore s njim dok je ovaj bio kod kuće u Alexandriji, Virginija. Volio bih znati zašto.”

“Mogao bih predložiti razlog zbog kojega bi Johnson nazvao Blainea. rekao je McLeod.” ali ne mogu ni zamisliti zašto bi Blaine zvao Johnsona.”

“Zašto?”

“Dakle, kao što znaš, Predsjednik se upravo vratio iz Pariza, gdje su on, francuski Predsjednik i naš premijer parafirali protokole multilateralnog trgovinskog sporazuma. Novi trgovinski sporazumi, kao što i ti znaš, odbacuju u filozofskom smislu, u najmanju ruku staru liberalnu ideju o slobodnoj trgovini i vraćaju svijet jedan dugački korak prema merkantilizmu. To je u najmanju ruku moje mišljenje, da je to korak unatrag. Moja se vlada, razumije se, s tim mišljenjem ne slaže, pa je entuzijastički ušla u pregovore s Websterom. U svakom slučaju, multilateralni sporazumi, kad stupe na snagu, priznavat će svakoj naciji potpisnici pravo da podigne zaštitne barijere oko specificiranih zaštićenih industrijskih grana. U slučaju Sjedinjenih Država, jedna će od njih biti automobilska industrija. Jedva da ti trebam i kazati što će značiti za Great Britain-Hawley-Burnsby Motors, Limited. U stvari će ih to isključiti s američkog tržišta. Jeremy Johnson nije ni u kojem slučaju jedini predstavnik strane industrije koji natura lobby da bi se odbili multilateralni trgovinski sporazumi. Uistinu, vaši su se tipovi raskokodakali po Londonu pokušavajući uvjeriti vladu Njezinog Veličanstva da treba napustiti pregovore i grozničavu trku za sporazumom. Johnson je nezgodan za nas. Zabavlja senatore. Bestidno stvara lobbyje. Nisam znao da je imao razgovore sa državnim sekretarom, ali me ne iznenađuje što ih je imao.”

“Kao što ste sugerirali,” rekla je Jill. “to bi objasnilo njegovo nazivanje Blainea, ali ne i Blaineovo nazivanje njega.”

Čini mi se da okolnosti upućuju na jedno objašnjenje,” rekao je McLeod” ali ja neću biti taj koji će ga izreći.. .”

“Ne bi mi preostalo drugo nego čuditi se,” rekao je McLeod nakon dva viskija i nakon što su naručili večeru,” ako nije bilo malko neslaganja između predsjednika Webstera i sekretara Blainea u vezi multilateralnih trgovinskih sporazuma. Blaine je, naposljetku, bio poznavalac međunarodnih odnosa. Njegovi tekstovi upućuju, čini mi se, na tradicionalnu liberalnu privrženost slobodnoj trgovini. Websterova je politika, šokirala mnoge stare liberalne savjesti, i pitam se nije li Blaine mogao biti među njima. Opažam, također, da je Webster osobno sudjelovao u pregovorima o trgovinskim sporazumima, zajedno s bliskim suradnicima, a ne

posredstvom državnog sekretara,ne, uistinu, posredstvom State Departmenta. Bilo je glasina o Blaineovoj skoroj ostavci. Pitam se ...”

“Pitamo se i mi,”prekinuo ga je Ron,” ali smo se sada usredotočili na njegovu smrt,i ne mogu povjerovati, da bilo kakvo političko neslaganje s Predsjednikom ima bilo kakve veze s tim ...”

“O, naravno ne.”rekao je McLeod žurno.”Molim vas, ne uzimajte da moja mala digresija upućuje na bilo što opako.”

“Privrženost Websterove administracije zaštiti automobilske industrije nije uopće opaka.”rekla je Jill.”Ona je savršeno racionalna, savršeno cinična. Robert Webster je svoj osobni imetak stekao u automobilskoj industriji, i on će svojim prijateljima iz te grane pomoći kako god bude mogao.”

“Karbulatori, koliko se sjećam.”rekao je McLeod.

“I sistemi za ubrizgavanje goriva.”rekao je Ron.”Polovica automobila u ovoj zemlji vozi pomoću ove ili one vrste Websterova sistema za gorivo.”

“Jest, tvrdoglavi industrijalac, vaš Predsjednik. Teško je zamisliti kako je jedan akademik poput Blainea mogao s njim izaći na kraj.”

“Teško je zamisliti kako premijer poput Harwooda izlazi na kraj s Kraljicom.” primijetila je Jill suho.

“O. Vrlo dobro.”rekao je McLeod. “Vrlo dobro.”

Ron je gurnuo praznu čašu od viskija preko debelog bijelog stolnjaka prema McLeodu.” Mnogo je novaca u pitanju u tim trgovinskim sporazumima. Imeci će se gubiti i stjecati. Što misliš, koliko dolara nekim ljudima vrijedi podizanje barijera protiv uvoza britanskih, njemačkih ili japanskih automobila?”

“Da, naravno.”rekao je McLeod. “I možda negdje u toj zavrzlami uspijete otkriti vaš motiv za umorstvo sekretara Blainea.”

“Ako se protivio sporazumima,” rekla je Jill .”on je u tome bio diskretan ...”

“Diskretan da,”rekao je Ron,”ali je bilo poznato da baš nije oduševljen. Privatno,u razgovorima s Predsjednikom, možda se i mogao oštro boriti protiv sporazuma. Netko je to mogao znati. Netko u položaju da bi mogao profitirati zbog prihvaćanja i ratifikacije sporazuma mogao je imati prokleta snažan motiv da se otarasi Blainea.”

“Čitave će multinacionalne industrije živjeti ili umrijeti prema tome oko čega se suglase, a oko čega ne. Narodi su išli u ratove kad su u pitanju bile manje stvari od onih koje su u tim sporazumima. Umorstvo jednog čovjeka bio bi, po njihovu mišljenju, lijep poslić kad bi im donio ono što žele . . .”

Prije sedam mjeseci, u Chicagu, čovjek imenom Hooper ispalio je hitac na Predsjednika s krova nekog hotela. Njegov se motiv gotovo izgubio u grozničavoj žurbi da ga se proglasi umobolnim i neubrojivim.

Ron je tog jutra bio s Predsjednikom. Predsjednik ga je htio zamoliti da iz Washingtona krene rano ujutro kako bi sate u avionu, iskoristili da pregledaju pravopis govora, što ga je Predsjednik želio održati o zakonskoj reformi i ubrzanju krivičnog postupka. Na sastanku pri doručku u Merchandise Martu, Predsjednik je govorio, založivši se za multilateralne trgovinske sporazume. Za sredinu jutra imao je ubilježen kratak sastanak s grupom koja je pokušavala skupiti priloge kako bi se isplatili dugovi komiteta za kampanju iz Illinoisa. Kad su u limuzini otišli iz Merchandise Marta, po snijegu i ledu je padala kiša. U automobilu je bio gradonačelnik, i želio je razgovarati, no Predsjednikovu su pažnju pomeli Čikažani koji su se borili s vremenom, pa je konverzacija bila iskidana i nategnuta. Automobil je dva puta kliznuo, dok mu se prednji kotači nisu zaustavili na rubniku.

“Mora da imate najgore vrijeme u čitavim Sjedinjenim Državama.” rekao je Predsjednik gradonačelniku baš u trenutku kad su se kola zaustavila ispred zgrade u kojoj je čekala grupa koja je skupljala priloge za kampanju. Osjetivši da mu je komentar imao grub prizvuk, dodao je:” Možda dobijemo Kongres da vam izglasa još dva mjeseca sunca.”

Predsjednik i gradonačelnik su zakoračili na pločnik. Čovjek iz Tajne službe pružao je Predsjedniku kaput, a Ron je upravo izranjao iz kola, kad je ispaljen hitac. Predsjednik gotovo da i nije bio u opasnosti. Zrno je udarilo u zgradu iza njega, preko metar iznad glave, a čovjek iz Tajne službe smjesta ga je dograbio i rvući se odvuкао ga na ledeni pločnik, u zaklon vratiju i blatobrana velikog automobila. Drugi je dograbio gradonačelnika i ubacio ga natrag u kola, gurnuvši Rona na pod.

Ron nije čuo pucanj. Nije vidio kako je zrno pucnulo o kamenu fasadu zgrade, iskresavši rupu veličine jajeta. Na podu, ispod gradonačelnika, nije mogao vidjeti ništa, ali je čuo ljutite rafale automatskog oružja. Pomislio je da je predsjedničku limuzinu napala kakva teško oboružana grupa. Valjano se uplašio.

U stvari, iz automatskog je oružja pucala Tajna služba. Čovjek koji je opalio na Predsjednika ostao je stajati na krovu hotela preko ulice, osam katova iznad njih. Tajna ga je služba uočila kako pištoljem cilja na limuzinu, i srezala ga prije nego je mogao ispaliti drugi hitac.

Prije nogo su se Ron i gradonačelnik mogli raspetljati i ustati, ljudi iz Tajne službe su k njima na stražnje sjedalo ugurali Predsjednika i zalupili vratima. Auto je poskočio i kolona je automobila požurila u jauku sirena. Vratili su se do aerodroma, i Predsjednik se ukrcao na Air Force One.

Bio je to kraj "incidenta".

Na aerodromu je Predsjednik zamolio Rona da se vrati u grad s gradonačelnikom Chicaga i kontingentom Tajne službe koji će ostati radi početne istrage. Ron neće u njoj sudjelovati, no Predsjednik je želio da njegov osobni predstavnik ostane u Chicagu bar dvadeset četiri sata da vidi kako će se obaviti istraga i da ga obavještava osobno i povjerljivo.

Ron je ostao. Vidio je što su učinili. Izvijestio je Predsjednika.

Bio je čak dužan vidjeti grozne ostatke Donalda Hoopera. Bio je nazočan kad su mu pretraživali prtljagu: sve njegovo osobno što je bilo u Chicagu. Bio je nazočan kad je čovjek iz Tajne službe nazvao Hooperovu ženu i rekao joj da je njen suprug pokušao izvršiti atentat na Predsjednika i da je ubijen. Gledao je i slušao ta dvadeset četiri sata koja su se od njega zahtijevala, da bi potom požurio natrag u Washington.

Hooper je, rekli su, bio umno poremećen. Opalio je na Predsjednika iz revolvera magnum .357, oružja s kojim nije imao iskustva i koje je bilo u najmanju ruku neprikladno za gađanje dalekih ciljeva. Djelovao je po impulsu koji se, kako se činilo, nije stvorio prije više od četrdeset osam sati, i doputovao je u Chicago iz Wichite s novokupljenim revolverom u prtljagu. Nedavnih je tjedana pričao o samoubojstvu, to su javili iz Wichite. Mora da je bio, svi su zaključili, duševno bolestan.

Ron je mislio drukčije. Hooper je bio zaposlen u korporaciji iz Wichite koja je proizvodila seriju refleksnih kamera leiva formata s jedinstvenom optikom, sve pod imenom digiflex, bila je to visokokvalitetna i skupa serija u kojoj se izvrsna optika sjedinjavala s rafiniranom elektronikom. Serija je bila nova, no počela je uspješno konkurirati na mnogim tržištima, kojima su dugo dominirale japanske. Hooper je imao završenu srednju školu i obrazovao se da bi bio kvalificirani tehničar. Sa predloženim multilateralnim trgovinskim sporazumima sa Japanom, kamerama te vrste bile su dodijeljene povlastice, a te su kamere morale uživati i carinske povlastice, i u zamjenu za, između ostalih stvari, slične povlastice za američke automobile, Digiflex se našao pred financijskim slomom. Hooper pred nezaposlenošću.

Hooper je bio perspektivna žrtva multilateralnih trgovinskih sporazuma. Namještenja desetaka tisuća drugih Amerikanaca mogla su postati sigurnija zbog sporazuma, i opće je blagostanje zemlje moglo uznapredovati, ali za tog Amerikanca za njegovu kompaniju, predloženi bi sporazumi značili katastrofu.

Nitko nije uzeo u razmatranje činjenicu da je Hooper mogao pokušati ubiti Predsjednika utučen mogućim posljedicama predloženih trgovinskih sporazuma. Bilo je naprosto najlakše doći do drugog zaključka. Ali se Ronu činilo da je u tom jednom čovjeku vidio manifestaciju lomova i sukoba koje će stvoriti sporazumi. Oni će jednim ljudima donijeti blagostanje na račun drugih zbog najvećeg dobra najvećeg broja, kako bi se izrazili neki lojalisti administracije.

Hooper je, Ron je to osjećao, mislio drukčije. I nije bilo nerazumno posumnjati da on nije sam.

Stan Jill Keller, petak, 15. lipnja, 12.15 u noći

Ron je, sa zasukanim rukavima košulje te olabavljenom kravatom i ovratnikom, sjedio sam na Jillinom kauču, mućkajući skoč u čaši i mršteći se na vlastite misli.

Ona se vratila."Sve je okej."rekla je.Čula je neki zvuk iz dječje spavaonice pa je otišla da vidi što je. "Zao mi je što sam se morala vratiti kući.Bilo je to lijepo večer u svakom smislu, ali..."

"Nemam se prava žaliti."

"Baby-sitter . . ."

"Nema problema, Jill. I tako je Chrisu bilo vrijeme da kidne."

Sjela je kraj njega na kauč i podigla svoju čašu skoča.

"Sjećaš li se šta sam ti rekao?"upitao je."Mislim,kad si rekla da nećeš raditi za mene ako ti se ne bude sve reklo. Sjećaš se, rekao sam da želim zapis svakog razgovora, svake misli."

"Sjećam se." Obrisao je usta nadlanicom."Upravo ću sada progovoriti. Reći ću ti što mislim. I neću to zabilježiti. To je samo spekulacija. To je naprosto nešto što mora iz mene. Nisam čak ni uvjeren da to moramo reći Gabeu."

"Dakle ... ?"

"Pričalo se da je Predsjednik zamolio Blainea da dade ostavku.Govorkanje je demantirano, ali se nastavilo. Marya Kalisch je rekla, da joj je kazao kako razmišlja o ostavci. On ..."

"Predsjednik je rekao na konferenciji za štampu kako mu je Blaine govorio o ostavci."

"Da, ali je inzistirao da bi bila dobrovoljna.U svakom slučaju,bila je tu ... siguran sam da sam je vidio, istinska napetost, nešto nije bilo u redu.Mislim da prilično dobro poznajem Websterove. Poznavao sam Blainea. Vidio sam ih mnogo puta zajedno. Te noći, noći u kojoj je Blaine ubijen, među njima je bilo nešto neizgovoreno, nekakva ,mahnuo je glavom ,napetost. Vidio sam je čak između Blainea i gospode Webster. Bili su veliki prijatelji, ali..."

"Je li to naprosto osjećaj ili si vidio nešto specifično?"Odmahnuo je glavom.

"Predsjednik i Blaine...Među njima je uvijek bilo u izvjesnoj mjeri nečega što bi se, mislim, moglo nazvati rivalstvom. Blaine je, napokon, bio prijatelj gospođe Webster još s fakulteta na

Michigenu, a Predsjednik je, tako sam oduvijek pretpostavljao, postavio Blainea za svog savjetnika i državnog sekretara zato što je poštovao njegovu prosudbu, ne zato što mu se toliko dopadao. Trebalo bi se upitati nije li počeo sumnjati da je prijateljstvo njegove žene s Blaineom možda za mrvicu suviše prisno. Ponekad bi Blaina nazivao profesorom, i to ne baš na sasvim prijateljski način. Moglo se čuti u njegovu glasu da postavlja Blainea na njegovo mjesto... Mjesto podređenoga, akademca naglo uzdignutog na moćni položaj. A Blaine... Blaine je bio sklon preziru prema svakome koga nije smatrao intelektualno ravnim sebi, što je uključivalo gotovo svakoga.

“Zovem se Ronald Fairbanks. Ja sam Predsjednikov specijalni savjetnik, i zadužen sam za istragu oko Blaineova umorstva.

“Halo, Jamie, ili Georgia, ili tko to bio. To nije duhovito, to znaš. Probudio si me praktički usred noći, a nizašto. Hajd' zbogom, i budi dobro dijete i nemoj mi više zvrckati.”

“Ovo je ozbiljno, mister Johnson. Moram govoriti s vama.”

“Kako rekoste da vam je ime?” Njegov londonski akcent bio je vrlo naglašen. Ron ga je ponovio, kao i svoj položaj kod Predsjednika.

“Zaista?”

“Da, zaista.”

“To ne vjerujem.”

“Dopustite da vam predložim da pokušate . . .”

“U redu, u redu, vi ste specijalni... bilo što. Istražitelj u slučaju Blaineova umorstva, rekoste.”

“Da.”

“Dakle, što ja znam o tome?”

“Volio bih otkriti.”

“Ništa.”

“Svejedno vas moram vidjeti. Jutros.”

“Izvan diskusije. Jutros ne dolazim u grad.”

“Mogu srediti da vas dovedu.”

“Kako to?”

“Mogu srediti da vas pokupe i dovedu.”

“Što? Pomoću policije?”

“Pomoću FBI-a.”

“Ma čujte, vidite! Što je to? Možda bi bilo bolje da prije porazgovorim sa svojim pravnim savjetnikom.”

“Dobro, to je vaše pravo. Možete ga povesti sa sobom. Ali vas jutros želim vidjeti u svome uredu u Odjelu za pravosuđe ...”

“Jutros? Sad je ...”

“Sad je osam i pol. Da velimo jedanaest?”

“Opet, kako se zovete, još jednom?”

“Fairbanks. Ronald Fairbanks.”

“U redu, Ronald ... vidimo se u jedanaest.”

**Specijalni istražni ured, Odjel za pravosuđe, petak, 15. lipnja,
10.30 prijepodne**

“Imam ovdje još jednoga za kojeg je bolje da znate .”govorio je Walter Locke.

“Brinete me .”rekao je Ron. “Pitam se što u tim arhivima imate o meni.”

“Ovaj, vi radite za vladu ... i državni je sekretar . . .”

“Mnogo osobnih stvari .”rekao je Ron.“Ne znam da li...”

“To nam može pomoći da otkrijemo tko ga je ubio. Pamтите to.”

Ron je bacio pogled na Jill Keller koja mu je sjedila s jedne strane i kupila koškanje između Rona i specijalnog agenta. Govorili su o ženama u Blaineovu životu. Ron se iznenadio doznajući koliko FBI u stvari zna o Blaineovu privatnom životu, i brinulo ga je što toliko zna. No sad je gurnuo u stranu osjećaje. Nije imao drugog izbora ...

“ U redu, tko još? “upitao je.

“Žena imenom Martha Kingsley.Ona je supruga časnika ratne mornarice. O njoj imamo odvojeni dosje...odvojen od Blaineovog. Svojedobno je radila kao pomoćnik senatora Killbanea,i to je razlog zbog kojeg smo joj otvorili dosje. Imamo razloga misliti, to se ne može dokazati, da se jednom poslužila povjerljivim informacijama iz arhive Komiteta za vojnu službu i dala ih vojnom liferantu,vjerojatno za novac. Nešto jest procurilo,a ona je bila najvjerojatniji izvor. Ima je okolo. Muž joj je većinom na dužnosti, na moru, i kad ga nema,a ponekad čak i kad ga ima,viđaju je u društvu članova Kongresa, članova administracije,istaknutih lobista, imućnih ljudi. . . Izuzetno je pristala. Mudra je.Ako je spavala s državnim sekretarom, onda je iz toga izvukla nekakvu korist, u to možete biti sigurni.”

“Znate li da je spavao s njom? “upitala je Jill.

“ Znamo da je došla u njegov stan.”rekao je Locke. “Noću.”

“Znate previše a da bih se osjećao ugodno.”rekao je Ron.

“O vama ne znamo ništa zbog čega biste se trebali osjećati neugodno.”rekao je Locke, ovaj se put otvoreno smješkajući.

“Pogledali ste.”

“Pogledao sam.”

“Ako ste što čitali o povijesti ,”rekao je Ron uz slijeganje ramenima”onda znate da arhive bilo koje policijske organizacije,bilo

gdje, sadrže mnogo ogovaranja.

“Ne može se izostaviti.”odgovorio je Locke.

Johnson je zakasnio. Rekao je da je stigao u zgradu Odjela za pravosuđe do jedanaest, ali se kleo da nitko nije znao gdje je Fairbanksov ured a neki su se kleli da ga uopće nema, da nema nikakve veze s tim odjelom i da mu je trebalo pola sata da pronađe specijalni istražni ured.

“Tražim od vas informacije, ne točnost.”rekao je Ron.”Da vas upoznam s gospođom Keller. Ona je pravnik u Odjelu za pravosuđe, dodijeljena meni na privremenu dužnost.”

“To je upravo kršćanski da mi ne prigovarate što sam zakasnio.”rekao je Jeremy Johnson.

Preletio je pogledom po otrcanom privremenom uredu, sjeo. Bio je to mlad muškarac, možda trideset jednu ili trideset dvije godine star, visok, plećat i pristao na grub način.Gusta mu je riđa kosa neposlušno visjela na čelu.Čeljusti su mu bile široke i jake, lice rumeno. Donio je u ruci čik cigarete i zgnječio ga čim je sjeo, da bi potom uzeo drugu iz kutije.U dahu mu se dala razlučiti aroma viskija.

“Poznavali ste Lansarda Blainea.”rekao je Ron.Nije imao namjeru dati Johnsonu da čvrsto stane na noge. “Kako se to dogodilo, da ga upoznate?

Johnson je slegnuo ramenima.”Ah ... ovaj, ja zastupam svoju kompaniju u Sjedinjenim, i viđam mnogo ljudi.Upoznao sam vašeg državnog sekretara negdje na nekakvom prijemu, ne sjećam se gdje. Tako je počelo poznanstvo.”Ponovno je slegnuo ramenima. Ron je opazio kako je nestao njegov akcent iz East Enda.

“Jeste li ga dobro poznavali?”

“Ne, ne baš jako dobro. On je, napokon, bio vaš državni sekretar.”

“Jeste li ga poznavali po društvenoj ili poslovnoj liniji?”

Johnson je povukao dim iz cigarete. “Pomalo i jedno i drugo, rekao bih.”

“Često ste razgovarali s njim?”

“Ne često.”

“Živite u Stirrup Lane u Alexandriji. Jutros sam vas nazvao kući. Uzeo sam vaš broj iz telefonskog računa stana Lansarda Blainea u Watergateu. Nazvao vas je kući,iz svog stana, šest puta u protekla četiri mjeseca.Koliko ste puta vi nazvali njega?”

Johnson je gnječio cigaretu među usnama."Nalazim da je u to teško povjerovati..."

"Vaše se ime također pojavljuje u telefonskom dnevniku State Departmenta, osamnaest puta u istom razdoblju."

Johnson je kimnuo. Lice mu je bilo crveno. "Vjerujem da bih trebao upitati da li vi sugerirate da sam imao išta sa smrću Lansarda Blainea? Zato što, ako je tako, volio bih govoriti s . . ."

"Ubijen je u Bijeloj kući."

"Nikad nisam bio u Bijeloj kući."

"U to vjerujem. I tako niste ubili Blainea... ali nam možete pomoći da otkrijemo tko jest."

"Ne znam ništa što ima veze s ubojstvom ..."

"Jeste li ikad platili kakvoj curi da spava s njim?"

Johnson je bacio pogled na Jill. "Da. " Izrekao je to tiho.

"Častili ga pićem, jelom . . . zabavom?"

Johnson je kimnuo. "Ja zastupam kompaniju s važnim poslovnim interesima u ovoj zemlji. Gojim i pojim mnoge ljude ..."

"To znamo. Zašto Blainea?"

Johnson je uzdahnuo."Multilateralni trgovinski sporazumi, razumije se. Uništiti će moju kompaniju ... ili bi to mogli."

"Što ste željeli da Blaine učini za vas?"Johnson je slegnuo ramenima.

"Da postigne da budemo izuzetak. Ako ne može potući te proklete sporazume izravno,možda nas je na neki način mogao izvući iz njih.Vaš Predsjednik...ovaj, kao što znate, namjestio je sporazume da bi se pobrinuo za svoje prijatelje u Detroitu, na račun evropskih i japanskih kompanija poput moje."

Ronu je bilo jasno da Johnson igra na kartu lokalnog londonskog budalaša, a da je u stvari lukavi manipulator koji se služi svojim akcentom iz East Enda (koji ukopčava i iskopčava po volji) da bi pomoću njega dobio sve što pomoću njega može dobiti. A s druge strane, plašio se istrage. Onemogućiti mu pitanjima da vrati ravnotežu bila je korisna taktika . . .

"Steći izuzeće za britanske proizvođače automobila vrijedilo bi milijune, zar ne?" upitala je Jill.

"Rekao bih da bi."

“I tako ste trošili novac svoje kompanije.” rekao je Ron. “Uostalom, vi niste registrirani predstavnik strane vlade, zar ne?”

Johnson se nacerio. “Predstavnik moje vlade? Teško. To je posljednja stvar na svijetu za koju bi se moglo reći da jesam.”

“Blaine,” rekao je Ron, “je ubijen, koliko se možete sjetiti. Milijuni dolara ...”

“Čekajte čas, ovaj ...”

“Ako je Lansard Blaine vrijedio vama milijune, živ, tada je isto toliko vrijedio i nekom drugom, mrtav. Ili, da je bio na drugoj strani, tada bi vam vrijedio isto toliko mrtav. Sve ovisi o tome jeste li mi ili niste rekli istinu o tome gdje leže vaši stvarni interesi.”

“Blaine je,” rekao je Johnson “bio protiv tih prokletih trgovinskih sporazuma koje je želio vaš Predsjednik . . . Mogao je čak biti naš spas.”

“Idemo slovo po slovo.”

“Tako što bi uvjerio Webstera, koji ne zna ništa o međunarodnim odnosima ...”

“Je li Blaine htio učiniti to što ste željeli?”

“Bio je protiv tih prokletih sporazuma, bio je na našoj strani.”

Ron je dobacio pogled Jill. “Koliko vas je stajalo da ga na nju dobijete?”

Johnson je duboko udahnuo. “Vjerovao je da smo u pravu.” rekao je slabijim glasom.

Johnson je duboko izdahnuo. “I mi smo mu platili..Tako, vidite.” zabrzao je, “nama ne bi donijelo nikakvo dobro da ga ubijemo. Bio je na našoj strani. Bio je protiv tih prokletih sporazuma.”

“Platili ste ga čime, Johnson?”

Johnson je slegnuo ramenima. “ Novcem. Čime drugo?”

“Velite da ste podmitili državnog sekretara . . .”

“ Mito ...” Zavaljuškao je riječ jezikom.” Mito...dakle, ono pretpostavlja quid pro quo, zar ne? Nisam siguran da smo ikada dobili koliko naše pare vrijede, ali da, do sto đavola, potplatiti smo ga. Potplatili smo vašeg ljubljenog državnog sekretara da pogurne malo našu stranu medalje kod Predsjednika. Znali smo da je njegov odnos s Predsjednikom, za divno čudo bliži od onog kakav bi bio da je samo sekretar. Bio je osobni Websterov prijatelj, dugogodišnji... Mogao se založiti za našu stranu medalje kao što ne bi mogao nitko

drugi, i mi smo mu platili da to učini. Platili smo mu hrpu novca. Obećali smo mu još ako dobije taj slučaj. Da, jesmo. Ali ga nismo ubili, on je radio za našu stranu medalje, na našoj platnoj listi, da tako kažem.”

“Kako ste ga plaćali?”

“Cure, vino, jelo, no sve je to bilo kruh i voda. Gotovina, k'o što sam vam rekao. Vaš je državni sekretar prodao svoj utjecaj za gotovinu. Hoćete mi reći da za to niste znali? Platili smo mu u gotovini gotovo stotinu tisuća dolara. Bili smo spremni platiti mnogo više. Još i sad mislite da smo ga mi ubili? Vrijedio nam je najmanje sto somova, živ... Zašto bismo ga željeli ubiti? Imali smo njegove dionice, i za svoj smo dio platili lijepu cijenu. Ubili ga? Tko god da je to učinio, onoga što je ubio, mi smo kupili i platili. . .”

Specijalni istražni ured, Zapadno krilo, petak, 15. lipnja, 2.00 popodne

General, Robert Hurd bio je direktor CIA-e. Sjedio je na kauču u Ronovu uredu s otvorenom torbom za spise pred sobom, otključao ju je velikim ključem i podigao nekoliko debelih fascikala. Bio je tanak, izdužene brade, sijed, sa žustrom no ipak već pomalo istrošenom pojavom vojnog časnika od karijere. Smeđe mu je odijelo loše stajalo. Cipele su mu bile oguljene. Govorio je kratkim rečenicama, štedljivo baratajući riječima.

“To su dosjei koje ste zatražili. Klasificirani su kao najstrože povjerljivi. Nadam se da ih možete pregledati i dopustiti mi da ih vratim ovog popodneva.”

Rona je iznenadilo što je došao osobno Hurd. Zamolio je CIA-u da mu dade što ima o trojici ljudi, Jeremyju Johnsonu, Inoguchiju Osanagi i Philippeu Grandu. Nije mogao predvidjeti da će s dosjeima u Bijelu kuću doći sam direktor.”

“Osanaga nije novinar” rekao je general Hurd, gledajući u fascikl što ga je bio otvorio, i zatim se zapiljio u Rona preko svojih polunaočala. “On predstavlja izvjesne japanske proizvođače kao lobist.”

“Proizvođače automobila?”

“Da.”

“Johnson, isto to?”

“U biti da. On je također i neka vrst plejboja.”

“Philippe Grand?”

“Nemamo ništa o njemu, nikad čuli za njega”

“Zamoliti ću vas da za mene provjerite još trojicu ljudi” rekao je Ron. “Judith Pringle, Marya Kalisch i Martha Kingsley.” Hurd je kimnuo.

“Znate tko su one?” General je ponovno kimnuo.

“Vidite li tok istrage?” upitao je Ron.

“To je izvan moje sfere ...”

“Ne ulazi u zapisnik, razumije se .” rekao je Ron.

“Ništa ne ulazi u zapisnik .” odgovorio je general suho.

“Bez zapisnika, istraga je dovela do nekih razloga za vjerovanje da je Blaine primao mito od stranih poslovnih .. .”

“Agencija, razumije se, nije vodila istragu o državnom sekretaru. Učiniti tako nešto značilo bi povrijediti definiciju Agencijine funkcije . . .”

“Ali vi jeste istraživali Johnsona i Osanagu .” rekao je Ron. “Je li Blaine ...”

“Njegovo se ime ne pojavljuje u dosjeima.”

“Što imate od toga što bi upućivalo da su strane poslovne kompanije, koje bi izgubile potpisivanjem i ratifikacijom multilateralnih trgovinskih sporazuma, protuzakonito trošile novac kako bi ih potukle?”

“To rade u drugim zemljama. Japanski biznismeni mogu japansku vladu pritiskom lišiti mandata. Stvorili su savez s radničkim sindikatima. Konzervativci i socijalisti našli su se na istoj, strani... to je lonac i poklopac. Oni žele da njihove stvari idu u USA.”

“Zna li Predsjednik što rade? General je kimnuo. “Izvijestili smo ga.

“Imate li ikakva razloga povjerovati da je koja od mladih žena koje sam spomenuo ,Pringle, Kalisch, Kingsley, na bilo koji način upletena u nastojanje da se u Sjedinjenim Državama potuku ti sporazumi?”

“Nemam informacija koje bi na to upućivale.”

“Imate li uopće išta o njima?”

“Morao bih provjeriti, kao što ste me zamolili. Sve do jučer nikad nisam čuo za Pringle. Maryu Kalisch znam. Ona radi za Alfreda Eisemana, i imao sam prilike čitati njene prijevode. A što se tiče Marthe Kingsley, njeno se ime pojavljuje u vezi s nekoliko stvari. Za nju se zna.”

“Dat ću vam potvrdu za te dosjee.” rekao je Ron. “Držat ću ih sigurno zaključane i vi ćete ih dobiti natrag za dan ili dva . . . nakon što budemo imali prilike proći kroz njih.”

Direktor CIA-e nije to proklete volio ni koliko je crno pod noktom, da mora odstupati pred prokletim pravnikom upola mlađim od sebe. No odstupanje je bilo dio obuke, za ovakav trenutak, a general je bio jedan od onih koji preživljavaju. Ipak mu nije bilo sasvim žao da vidi Fairbanksa na grani, kako pokušava upecati ribu ... I do vraga sa složenom metaforom .... “Kako vi velite, mister Fairbanks. I sretno..”

Britanska ambasada, ambasadorov ured, petak, 15. lipnja, 4.45 popodne

“Bila je to kratka poruka .”rekao je Ron sjedajući.” Obzirom na okolnosti ... “

Sir John Bedilion se ljubazno nasmiješio. Christopher McLeod je ugovorio sastanak na Ronov telefonski poziv.Zauzeo je sjedalo s jedne strane,zirkajući u ambasadora. Sir John Bedilion, čovjek šezdesetih godina sa sunčanim pjegama na ćelavoj glavi, sjedio je u visokoj kožnatoj stolici za svojim pisaćim stolom.

“Što god rekli ostat će u tajnosti.”rekao je Ron. Ambasador je na trenutak zatvorio svoje sitne smeđe oči i kimnuo.

“Žao mi je što ću vam morati postaviti nekoliko pitanja za koja znam da će biti neugodna.”nastavio je Ron.”Mogao bih čak kazati, Sir John, da ću vam ih postaviti osobno, ne službeno. Osjećam da vam mogu vjerovati. Također sam svjestan da vam se namećem.”

Njegovo poznanstvo sa Sirom Bedilionom bilo je starijeg datuma od pripadništva osoblju Bijele kuće. Kao mladog pravnika, njegova ga je firma zadužila da za Lady Sarah Bedilion razriješi nesuglasicu oko cijene sata što ga je bila kupila u nekoj njujorškoj draguljarnici.

“Ne brinemo oko toga.”rekao je ambasador. Izvadio je cigaretu iz srebrne kutije na svom stolu,upalio je sićušnim plamičkom što se pojavio na masivnom srebrnom upaljaču. “Vi ne pušite, koliko se sjećam.”

“Ne, hvala vam.”

“Gledao sam dio sprovoda na televiziji.”

“Zahvalni smo Kraljici što je poslala Earla .” rekao je Ron.

“Iskreno govoreći, i ja sam. Koliko god poštovao državnog sekretara Blainea, drago mi je što sam bio oslobođen dužnosti da mu odem na sprovod . . . Dakle, imate zaista komad posla, zar ne?”

“Bojim se da imam.”

“Čime mogu pomoći?”

“Počinjem sumnjati da je to bila,gotovo javna stvar, u užem krugu u najmanju ruku,da je Blaine bio podložan nepriličnim utjecaj I ...Imam razloga pomisliti da je primao mito.”

“Zaista? A što vas navodi na misao da bih ja mogao znati jeli ili nije?”

“Ne sugeriram da vi o tome znate nešto ekskluzivno.” rekao je Ron. “Pitam vas zato što se iskreno nećkam upitati ljude koji su u poziciji iz koje bi to očitije trebali znati. Bilo bi vrlo nediplomatski ,dopustio je sebi smiješak, kad bih tu temu uopće pretresao s vama.”

“To znam.”

“Pretpostavimo da velim kako smatram mogućim da je primao mito. I što onda?”

„Onda ću znati prema onome što mi je rekao netko u koga imam povjerenja “ rekao je Ron. “Dokaze za to ću morati potražiti negdje drugdje.”

“I to je važno za vašu istragu oko tog umorstva?”

“Vrlo.”

Sir John Bedilion je dobacio pogled Christopheru McLeodu. Namrštio se iznad cigarete i povukao kratak, zamišljen dim.

“Vrlo dobro.” rekao je. “Smatram da je vaša sumnja dobro utemeljena. Lansard Blaine je bio srčan, bistar čovjek. Većinom je svoj trag pokrivao prilično lukavo, pa mu je to što je radio uspijevalo činiti malne pod nosom Wašingtonskih novinarskih snaga, koje bi ga s velikim apetitom pojele živog da su ga otkrile. Zaista, i sam sam se čudio njihovoj naivnosti ,koliko sam se čudio, da budem otvoren, i vašoj, i Predsjednikovoj, ukoliko to nije znao. Ali molim, profesionalcima umijeća doličnosti počesto je dan dar sumnje. Biti diskretan jest, vjerojatno, naš osnovni alat, koji je, naravno, korisna kulisa za indiskreciju.”

Ron je uživao u njegovu stilu. “Sir, molim vas, ne biste li mogli biti za malenkost manje diplomatični?”

Ambasador je ponovno povukao dim.”Ja ne posjedujem direktno osobno znanje, naravno, ali sam razumio, da tako kažemo, pred poprilično vremena, da je državni sekretar Blaine izražavao suptilne, i poneke ne baš suviše suptilne, nagovještaje izvjesnim ljudima, s vremena na vrijeme, koji su dali naslutiti da bi bio voljan prihvatiti poticaje... Siguran sam da su na te nagovještaje odgovorile određene vlade ... Ostalo je mogao primiti od pojedinaca ...”

“Poput Jeremyja Johnsona !” ubacio se Christopher McLeod.

Sir John se namrštio.”Da. Poput Jeremyja Johnsona.”

“A što je on učinio zauzvrat u vezi tih poticaja? “ nastavio je Ron.

“Dakle, oko toga ima mnogo misterije. U demokraciji državni sekretar odnosno ministar vanjskih poslova u normalnim prilikama ne donose mnogo važnih odluka. On više utječe na stvaranje politike nego što je sam stvara. I on nijansira politiku u izvršnoj fazi. Ali on rijetko kada ima prilike, ili moći, da izravno donosi važne odluke. To je možda bio jedan od razloga zbog čega je mnogima promaklo što Blaine radi, uz to što je to bilo prilično suptilno.”

Ron je zatresao glavom. “Nevjerojatno ...”

“Sjetite se,” rekao je ambasador, “da je Blaine čitavog života proučavao diplomatsku povijest. Mogao je vrlo dobro znati ono što je većina ljudi zaboravila, da je bilo dana kad je diplomacija vođena na upravo toj bazi, dan za danom, godinu za godinom. Bistri je Talleyrand bio prvoklasni primjer. Povijest nam veli da je primao milijune u obliku mita, neke od njih za usluge koje nikad nije izvršio niti ih kanio izvršiti. I nije bio usamljen. Bismarck je imao ono što je nazivao reptilskim fondom, novac kojim se služio za podmićivanje novina.”

“A azijske vlade ...” rekao je Ron.

“Da. Do današnjeg dana. Amerikanci su skloni naivnosti u takvim stvarima. Lansard Blaine nije bio tipičan Amerikanac. A bio je i sve prije nego naivan.

“Bio je profesor najveći dio života” rekao je McLeod. “Akademci znaju ponekad biti vraški pravednički kad pričaju o svom plemenitom pozivu i o tome koliko ih društvo malo cijeni i nagrađuje. To mu je moglo poslužiti kao temelj za racionalizaciju ..”

“Znate li za neki specifični slučaj u kojem je primio mito?” upitao je Ron.

“Bojim se da znam.” rekao je ambasador. “Ne želim vam reći tko mu ga je ponudio ni kako sam to otkrio. Morao bih iznevjeriti povjerenje da to učinim. Ipak ću vam kazati da je jedan čovjek kojeg poznajem, predstavnik izvjesne vlade, ponudio državnom sekretaru Blaineu deset tisuća dolara da bi dobio američku vizu za jednog od svojih državljana. Viza, koju su zadržavali pet godina, izdana je smjesta, i Blaine je uzeo novac.” Sir John je zastao. “Čovjek koji je dobio vizu platio je za nju sto tisuća dolara. Blaine je dobio samo deset, iako je taj čovjek pretpostavio da je dobio sve.”

“Diplomat je, pretpostavljam, ostatak strpao u džep.” rekao je Ron.

“Ne, ne sve. Nešto je od toga trebalo potrošiti da bi se pokrila transakcija, da bi se platilo tu i tamo.”

“Ali kakav rizik . . .”

“Imam još jednu priču za koju ne mogu jamčiti. Blaineu je isplaćen novac, ne znam koliko, da odgodi pregovore oko međunarodnog sporazuma o konstrukcijskim standardima za brodove koji prevoze ukapljeni zemni plin. Primio je novac, a pregovore uopće nije odgodio ...u najmanju ruku nema dokaza da je učinio išta da bi ih odgodio. Priča veli da nije čak ni obećao da će pokušati, već da je naprosto uzeo novac ne obećavši ništa, i uistinu ništa ne učinivši. Mogao bi biti reinkarnirani Talleyrand.”

Ron je odmahnuo glavom. “Čovjek za kojeg smo mislili da bi mogao dobiti Nobelovu nagradu . . .”

Sir John je slegnuo ramenima. “Zašto ne? Bio je efikasan diplomat. Vjerojatno je bio zaslužan, više no ijedan čovjek na svijetu, što je izbjegnuto rat između Indije i Pakistana, rat koji je mogao biti krajnje razoran. Bio je srčan i lukav, kao što sam prije rekao. Bio je inteligentan i erudit i... “Sir John se nasmiješio. “imao je poprilično stila, nema zbora. Primao je svoje poticaje sa smislom za protokol. Bio je, u stvari, veliki čovjek u mnogo smislova . . .”

“A oni smislovi u kojima nije bio, mogli su lako dovesti do toga da bude ubijen.” rekao je Ron mrgodno.

Sir John ga je pogledao, izraz mu je bio potpuno diplomatski. “Možda . . .”

Ovalni ured, petak, 15. lipnja, 7.05 uveče

Suzdržljivi predsjednik Inter-American Development Banke, došao je na sastanak u šest i trideset i susreo se s Predsjednikom odmah nakon njegova povratka iz Michigana sa ukopa Lansarda Blainea. Bila je to kurtoazna posjeta koju je završila prije isteka za to određenih trideset minuta, pa je Predsjednik pozvao Fritza Gimbela u Ovalni ured već u šest i četrdeset pet. Ron Fairbanks je imao sastanak u sedam sati, i Gimbel je još bio s Predsjednikom kad su ovog uveli u ured. Ronu bi bilo draže da ne izvještava Predsjednika dok je Gimbel ondje, ali je nakon nekoliko minuta postalo jasno da Predsjednik namjerava saslušati izvještaj ne otpustivši Gimbela. Ron nije imao izbora.

Predsjednik je na svom stolu ostavio hrpu fascikala, očito o onom o čemu su on i Gimbel raspravljali, pa sjeo na jednu od sofa u blizini kamina. Naručio je piće, i njihov je razgovor ostao nevezan sve dok batler nije donio pladanj. Gimbel je pušio. On je bio jedan od nekolicine ljudi koji su mogli pušiti u Predsjednikovoj nazočnosti, koji je jasno stavio do znanja osoblju Bijele kuće da mu to nije milo.

“Drago mi je da niste dobili više packi.” rekao je Predsjednik Webster Ronu. “Ipak, morat ćete govoriti s mas-medijskim svijetom . . . prije ili kasnije.”

“Nemam im mnogo toga kazati...”

“Onda iskombinirajte nešto.” rekao je Gimbel.

Gimbelov ton nije kod Predsjednika izazvao nikakvu reakciju. O njemu je prije mnogo mjeseci rekao, tako da je Ron mogao čuti, da Gimbel, makar bio izuzetno sposoban na mnogim područjima, apsolutno nema smisla za odnose s javnošću. Bio je neotesan, sastavljen od samih ćoškova.

“Možda konferencija za štampu ...” rekao je Predsjednik. “Možda sutra ...”

“Nemam ideje tko je ubio Blainea.” rekao je Ron, grubo otvoren poput Gimbela.

“Dobro, čini li vam se da i malo napredujete?” upitao je Webster.

“Doznao sam mnogo toga o Blaineu ...”

Predsjednik je duboko udahnuo. “Kao na primjer?”

Ron je pogledao Gimbela, a onda progovorio izravno Predsjedniku. "Način na koji je živio . . . način na koji je trošio novac. Priče o ženama s kojima je spavao su istinite. On..."

"Ima li išta od toga veze s njegovom smrću?" upao je Predsjednik.

"Vjerojatno. Trošio je više no što je zarađivao. Mnogo više. To je očito, i tko god to bude procjenjivao, doći će do toga. Problem je u tome što ne znam točno odakle je novac dolazio. Ali je prilično jasno da je primao mito ..."

Gimbel je progundrao od negodovanja. "Fairbanks, vi..."

"Mislite li da to ima ikakve veze s njegovom smrću?" prekinuo je Predsjednik Gimbela.

Ron je kimnuo. "Mislim da je to vjerojatno. A je li ili nije, to će istraga, ili naša ili kojeg od reportera, iznijeti na vidjelo. Mislim da bismo se trebali pripremiti da se pozabavimo time."

Ron je opazio kako su Predsjednik i Gimbel izmijenili poglede.

"Moram vas nešto upitati, sir. Blaine je bio protivan trgovinskim sporazumima, zar ne?"

"Da."

"Zašto?"

Predsjednik se namrštio i još jednom dobacio pogled Gimbelu. "Klasični liberal. . . slobodna trgovina. Sve to. Uobičajeni argumenti."

"Pretpostavimo da vam kažem." rekao je Ron pažljivo. "da je Blaine primio stotinu tisuća dolara od jedne prekomorske industrijske korporacije da bi primijenio svoj utjecaj na vas kako biste napustili multilateralne trgovinske pregovore, ili da u najmanju ruku izuzmete ono što ta korporacija proizvodi. Pretpostavimo također da sam vam rekao da je trebao primiti poprilično više ako mu uspije utjecati na vas."

"Pretpostavimo" ispalio je Gimbel.

"Prokletstvo, Fairbanks, nemojmo pretpostavljati. Je li Blaine dobio stotinu tisuća ili nije?"

"Imam nešto dokaza o tome, ne dovoljno da dokažem, no dovoljno da bi to izgledalo vrlo vjerojatno." Gimbel je zatresao glavom.

"Ja nisam sasvim iznenađen." rekao je Predsjednik. Ustao je i zakoračio preko sobe do prozora iza pisaćeg stola, i izmaknuo

je, zavjese između zlatnih draperija i pogledao van u zlatno lipanjsko veče bez oblaka." Počeo sam sumnjati u nešto takvo.

"Pitam se koliko je široko raširena ta sumnja " rekao je Ron.

"Ne znam " rekao je Predsjednik tiho. " Kako ste došli na to da posumnjate?"

Predsjednik je pustio zavjese da padnu jedna prema drugoj i sjeo za pisaći stol. "Znao je svoju politiku međunarodne trgovine . . da sam privržen podjeli. Znao je da sam...dođavola, ipak je nastavio raspravljati, i prema kraju su naši argumenti postajali sve vehementniji i vehementniji, sve dok to nisu više uopće bili argumenti, nego nešto blizu čistom bijesnom harangiranju. Prestao je u tom predmetu biti racionalan, Lansard Blaine, koji je uvijek bio najracionalniji od svih ljudi. .."

"Nekima je suđeno zaraditi a nekima izgubiti milijune zbog tih trgovinskih sporazuma." rekao je Ron.

Predsjednik je kimnuo. "Oni su ravnopravno izbalansirani između nacija, ali ne nužno i između industrijskih grana, i sasvim sigurno ne između pojedinih korporacija. Njemački i britanski i japanski proizvođač automobila...ali će naša automobilska industrija ojačati i preživjeti, a to je ključno za našu privredu.

"Je li se Blaine zalagao za izuzeće automobila?"

"Za djelomično izuzeće." Predsjednik je rastreseno, čupkao resice predsjedničke zastave da bi je izravnao." Jesu li oni ti za koje mislite da su ga podmitili? Automobilska ...?"

"Great Britain-Hawley-Burnsby."

"Bože! " Predsjednik je nevoljno zatresao glavom. " A drugi?"

"Vjerojatno. Još nisam otkrio."

"I vi mislite." rekao je Gimbel, ubacujući glasnjivi, nestrpljivi glas u razgovor, da su ljudi koji su mu možda davali mito isti oni koji su ga ubili? "

Ustao je, uzeo Predsjednikovu čašu skoča i odnio mu je na pisaći stol. " Onda bi to moglo biti mnogo ljudi. Istraga se prilično širi, zar ne?"

"Ne nužno." odgovorio je Ron." U stvari, to je suzuje. Koliko je ljudi koji imaju noću pristup u Bijelu kuću također upleteno ,u potencijalno goleme profite ili gubitke nastale zbog trgovinskih sporazuma?"

"Profite? " upitao je Predsjednik.

“Ovaj, netko tko je trebao profitirati od tih trgovinskih sporazuma mogao je ubiti Blainea da bi ušutkao utjecajni glas protiv njih ...”

Predsjednik je ustao i ostao stajati iza svog stola.”Mislim da sto na pravome tragu, Ron. Ljudi koji pokušavaju podmititi . . . Slijedilo me? Oni su sposobni i za druga zlodjela.I imalo pravo, u te su trgovinske sporazume upleteni I profiti i gubici.Ljudi koji rade za strane vlade, ili za strane poslovne korporacije . . . Koncentrirajte se na njih.”

“Ovaj, u teoriji još uvijek postoji problem, gospodine Predsjedniče. Tko god da je ubio Blainea, taj je imao pristup do prvog kata Bijele kuće poslije jedanaest u noći.”

“Netko tko je mogao platiti Blaineu sto tisuća da me pokuša odgovoriti od trgovinskih sporazuma,mogao je također kupiti nekoga s pristupom...kućno osoblje...čak i čovjeka,iz Tajne službe... Koncentrirajte se na to, Ron. Koncentrirajte se na to.”

“Hoću, sir. Nisam siguran da ćemo na taj način pronaći našeg ubojicu, ali...”

“Što još, Ron? Što još imate na pameti?”

Ron je odmahnuo glavom.”Ništa više, gospodine Predsjedniče, uistinu ništa . . .“

“Ispljunite to, Ron.”

“U redu.” Ron je bacio pogled na Gimbela. “To sam otkrio suviše lako. Mislim, to da je Blaine uzimao novac. Netko je to drugi morao znati, što otvara svaku mogućnost. ..”

“Čak i tu da ga je Predsjednik mogao ubiti, u redu? “rekao je Predsjednik.” Ili da je sudjelovao u tome. Čak i to, hmm?”

“Teško da mislim na vas, sir.”

“Koncentrirajte se kako sam vam rekao. Ako to ne dovede ni do čega, tada gledajte gdje mislite da morate. Rekao sam vam da u vašoj istrazi ne postoje granice. Gledajte gdje morate gledati, Ron. Svatko je sumnjiv.”

Energično je kimnuo glavom,kao da je želio uvjeriti svakoga,uključujući i sebe u svoju iskrenost.

Plava laguna, petak, 15. lipnja, 10.45 uveče

Barbara Lund je pušila marišku i samo povremeno pijuckala burbon i sodu kojim ju je častio Ron. Sjela je za njihov stol uz Rona i Gabea Haddada, u svom kazališnom kostimu, bijeli grudnjak s resicama u skladu s resicama obrubljenim kratkim hlačicama. Nasmijala se na sugestiju da išta zna o umorstvu Lansarda Blainea.

“Hej, dečki,” rekla je mlitavo, “jedva sam i znala tog čovjeka. Poslužila se lijevom rukom da bi otrešla dugu izbijeljenu plavu kosu s ramena i vratila je na mjesto. “Mislim, to što sam ja bila njemu i on meni nema nikakve veze s politikom.”

“Kako pretpostavljate, da sam otkrio da ste ga uopće poznavali?” upitao je Ron.

“Voljela bih znati.”

“Rekao mi je FBI.”

Smiješak joj se izgubio. “FBI. . . ? Kako znaju, što znaju?”

“Znaju da ste nekoliko puta proveli noć u njegovu apartmanu.”

“Zašto? Zašto to znaju?”

“Držali su oko na njemu, ne na vama.” rekao je Ron. “Je li vam od toga bolje?”

Kimnula je. “Od toga mi je bolje. Znae, ja sam samo cura iz Kentuckyja koja je došla u veliki grad da zaradi koju paru. Nema razloga da se FBI zanima za mene.”

Imala je, koliko je Ron mogao procijeniti, oko trideset godina. Imala je malu, tamno modru tetoviranciju s unutrašnje strane bedara baš ispod resica svojih kratkih hlačica, ispod tetovirancije na nozi bila je veća crvena masnica. Bila je visoka, mesnata, krupna žena. Govorila je grubo. Lice joj je bilo zgođušno, imalo je finoću i nevinost u neskladu s ostatkom nje.

“Kako ste upoznali Blainea?” upitao je Gabe Haddad.

“Ovdje, došao je amo jedne večeri.”

“I vi ste izicali piće od državnog sekretara, i to je bio početak lijepog prijateljstva?”

“Nije me briga što vi mislite.”

“Možemo srediti da vas privedu na razgovor s nama. Barbara Lund se nije uplašila.

“Ali ste radije ušli amo i malo me pogledali.” rekla je.

“Okej, gdje ste upoznali Lansarda Blainea?” ostao je uporan Gabe, potajno se diveći njenoj petlji.

Preletjela je pogledom s njega na Rona, pa zatim opet na Gabea. “Baš morate znati, ha?” Gabe je kimnuo. “Baš moramo.

“Bila sam na prijemu, ja sam bila zabavni program. On je bio tamo.”

“Čiji prijem? Gdje?”

“U hotelskom apartmanu u Mayfloweru. Davala ga je neka engleska spodoba. Nisam mu upamtila ime.

“Jeremy Johnson?” upitao je Gabe.

“Jee, mislim da je to to ... Hej, vi dečki znate sve, ha?”

“Krug se malo suzio,” rekao je Ron Gabeu.

“Johnson vas je unajmio da zabavite Blainea, ispravno?” rekao joj je Gabe.

“Unajmio me je da zabavljam na prijemu.”

“Samo plešući?”

Uzdahnula je. “Haj'te.”

“Johnson vas je unajmio za Blainea.” rekao je Gabe.

“Kako god vi kažete... Čujte moram izvesti show. Hoćete da dođem poslije toga?”

“Da” rekao je Ron. “Počastit ćemo vas još jednim pićem.”

“Hvala, raspikućo.”

Neka je djevojka upravo otišla s pozornice, uzdignute kvadratne platforme u središtu prostorije. Barbara Lund je zakoračila na binu. Zastala je na trenutak u sredini pod blijedoružičastim svjetlima, malne ignorirana od dvadeset petoro ili tridesetpetoro ljudi za stolovima oko platforme. Doviknula je riječ nekome iza bara, i muzika je ponovno počela. Plesala je.

Ron ju je promatrao. Bila je to otužna izvedba. Muškarci su za stolovima tupo zurili. Nisu promijenili izraz kad je skinula gornji dio s resicama. Nisu ga promijenili ni kad je spuznula hlačice. Plesala je uz četiri gramofonske ploče. Između njih je stajala gola posred pozornice. Čekajući. Nitko nije zapljeskao. Otrla je čelo nadlakticom i pričekala da muzika ponovno počne. Kad je podigla grudnjak i hlačice s ograde pozornice i stupila na pod, samo je nekolicina uistinu zapljeskala. Raspikuće.”

Vratila se do stola gdje su je čekali Ron i Gabe, bacila grudnjak na stol, nagnula se prema naprijed i navukla hlačice prije nego je sjela.

Podigla je piće što ga je prije samo pijuckala i popila ga nadušak. Pucnula je prstima konobarici i uprla prstom u praznu čašu. Napokon je podigla resicama opšiveni grudnjak i ponovno ga odjenula.

“Jeremy Johnson je organizator” rekla je tiho Ronu i CJubeu. “Radila sam za nj nekoliko puta.”

Spustila je pogled na svoje ruke na stolu. “Ja sam roba” rekla je podigavši pogled na Ronovo lice, pa na Gabeovo. “Ne želim da to dozna moja majka, ali se toga ne stidim i ne govorim vam ništa do čega i sami niste došli. To sa mnom i Blaineom bio je biznis. Johnson mi je platio da budem s Blaineom . . . tri, možda četiri puta. Tada me je Blaine sam platio. Sviđala sam mu se.”

“Imao je više cura no što jedan čovjek može srediti,” rekao je Ron, “i nije ih morao plaćati. Zašto je vas plaćao, slutite li?”

Slegnula je ramenima. “Nikad nije ušao ovamo. Nikad me nije vidio kako . . . plešem. Ja sam postavila svoj program u njegovu stanu, za njega. Mislim da ga je to kao zanimalo. Svi pitaju, ali je on sa mnom mnogo govorio o tome. Zanimalo ga je. Možda ga je to zagrijavalo, ta ideja. Jednom me je zamolio da plešem za neke njegove prijatelje. Ne znam tko su oni bili. Plesala sam. U njegovu apartmanu. I tako dalje. I tako, kakve to veze ima s tim što je ubijen?”

“Kad ste ga posljednji put vidjeli?” upitao je Gabe.

“Prije mjesec dana, mislim.”

“Želim imena svih drugih koje ste vidjeli na prijemima što ih je Johnson davao za Blainea.” rekao je Ron. “Ako morate razmisliti i ispisati ih za mene . . .”

“Dušo, ma hajde. Ljudi se sa mnom ne upoznavaju. Prve noći nisam ni znala tko je Blaine. Mislim, obavila sam čitavu stvar a nisam ni znala tko je on. Vidi, ja sam gola plesačica u pišljivoj prčvarnici, i prostitutka. Mislim, ne znati ni za koga tko je, to je dio moje igre. Uz to, tko se upoznaje sa mnom? Na prijemima, dečki koji odnose prljavo suđe imaju više ugleda od mene, iako zarađujem deset puta više od njih. Dušo, Barbara je dio prokletog namještaja.”

Stan komandira i gospođe George Kingsley, subota, 16. lipnja, 10.15 uveče

Martha Kingsley je znala da dolazi ,preko telefona je rekla kako se pitala koliko će glavnom istražitelju umorstva trebati da dođe do nje. Kad je otvorila vrata svog stana odjevena u grudnjak, kratku podsuknju, bez cipela ili natikača, i kad ga je pozvala u kuhinju da sjedne za kuhinjski stol na šalicu kave, nije pokupila kućni haljetak. Kava je bila gotova. Ponudila mu je kiflu s engleskom marmeladom.

Prihvatio je. “ Selite li se? “upitao je. Stan je bio zatrpan kutijama zatvorenim selotejpom, police su bile prazne, čavli su virili iz golih zidova s kojih su bile uklonjene slike.

“Zar ne znate? “Stajala je za kuhinjskim šankom vadeći žličicom marmeladu iz tegle na tanjurić. Bila je to izuzetno privlačna crnokosa mlada žena smeđih očiju, "lijepa" nije prejaka riječ za nju.”Moj je suprug dodijeljen američkoj ambasadi u Parizu. Selimo se drugi tjedan.”

“Je li vam to sredio Lansard Blaine? “ upitao je Ron grubo otvoreno.

Skrenula je pogled s marmelade na njega, i nasmiješila se. “Nije škodilo poznavati ga .”rekla je

Ne moram vas pitati kakav je bio vaš odnos s Blaineom.#rekao je Ron. “ FBI mi je otkucao sve o tome.”

Ponovo se nasmijala.”FBI vam veli da sam ostala čitavu noć u njegovu apartmanu i da je on čitavu noć ostao ovdje, i jedno i drugo ne jednom. Što smo radili, to FBI ne zna, dopustite mi da vas podsjetim. Mogli smo sređivati njegovu filatelističku zbirku.”

“Je li imao filatelističku zbirku?”

“Nije.”

Sjedio je za stolom s okruglom staklenom pločom i promatrao je kako na pladanj slaže šalice za kavu, vrhnje i šećer, maslac i marmeladu, kifle. Bosonoga, u podsuknji i grudnjaku, osjećala se sigurno i ugodno, ako ništa drugo, zabavljao ju je kontrast između nje i njega u prikladnom modrom odijelu, prugastoj košulji, kravati.

FBI mu je pribavio dosje. Djevojačko ime, Koczinski. Rođena vašingtonka (rijetkost), dvadeset devet godina stara. Radila je kao sekretarica u pravnoj firmi McIntyre & Drake, kasnije kao pomoćna tajnica poslanika Williama Hornera, probijajući sebi put kroz

sveučilište George Washington, na kojem je diplomirala englesku književnost. Nakon diplome propagandni pisac za Air Transport Association. Udana tri godine za komandira Georgea Kingsleyja, diplomanda pomorske akademije u Annapolisu, oficira ratne mornarice. FBIjev dosje o njoj bio je skupljen zbog njenih veza, ne samo s Lansardom Blaineom, već i mnoštvom istaknutih ljudi. Činilo se da brak nikad nije prekinuo njen aktivni i raznovrsni društveni život. Dok joj je muž bio izvan Washingtona, na dužnosti na moru ili gdje drugdje, Martha je nastavljala putovati po krugu koktel-prijema, večera, vikenda izvan grada, koncerata, i pokazivati se sa senatorima, kongresmenima, diplomatima, sucima, lobistima, bogatim biznismenima. Jedan je izvještaj u dosjeu, opisivao večer i noć što ju je provela na jahti s novinskim atašekom sovjetske ambasade i dopisnim urednikom Izvjestije, istog onog tjedna u kojem je provela noć u apartmanu državnog sekretara Blainea. Ta je koincidencija, i još nekoliko njoj sličnih, bila ono što je ponukalo FBI da otvori dosje o njoj.

Martha Kingsley je stavila na stol poslužavnik, zatim posudu s crnom kavom. Sjela je i nalila. "Tragedija je to s Blaineom." rekla je. "Bio je rijedak čovjek.

"Čini se da FBI misli da ste vi rijetka žena" rekao je Ron.

Prelomila je kiflu. "Nemojte biti preotvoreni, mister Fairbanks. Ni previše prepredeni. U svakom slučaju, što bi FBI mogao znati o rijetkim ženama?"

Dobila je rundu, pomislio je Ron. "Kad ste posljednji put vidjeli Blainea?"

"Prije dva ili tri tjedna."

"U kakvoj prilici?"

Nasmiješila se. "Provela sam s njim noć u njegovu apartmanu."

"Blaine je imao na raspolaganju mnoštvo mladih žena, kao što mislim da ste morali znati, a vi ste imali druge muške prijatelje. I tako, zašto vi i Blaine zajedno? Kakva je bila narav vašeg odnosa, izvan seksa?"

"Bio je jako osoban. Dopadali smo se jedno drugome."

"Dajte da vam nešto objasnim." rekao je Ron. "Otkrivanje naravi odnosa između vas i Blainea dio je istrage oko njegove smrti. To ne mora stajati ni u kakvom odnosu s njegovom smrti. Nadam se da ne

stoji. Ali ja ću to otkriti. Bude li potrebno, spriječit ću premještanje vašeg muža u Pariz i zadržati vas u Washingtonu sve dok to ne otkrijem.”

Pocrvenjela je od bijesa.” Imate li takvu moć, mister Fairbanks?”

“Da.”Nije se osjećao lagodno izgovarajući to.

“Dakle,onda ... što zapravo želite znati o mom odnosu s Lansardom Blaineom?”

“Vidite, gospođo Kingsley, ne volim ulogu inkvizitora, koji drži dosje tajne policije o nekome,i suočava se s vama s tolikom prednošću. Vjerovali ili ne, ja se protivim tome. Ali sam dobio posao, imam dosje FBI-a o vama, i taj je kompletan s detaljima . . .”

“Voajeri.. .”

“Možda. U svakom slučaju, imam prilično informacija o vama, i došao sam do nekih zaključaka.Vaš dosje veli, da budem iskren, da spavate u mnogo kreveta. Ali kako.Ja to čitam, mislim da to ipak ne radite bez motiva. Niste spavali s Blaineom samo zato što je državni sekretar. To je ostavilo strašan dojam na mnoge curičke, ali ne vjerujem da je na vas.I tako, zašto, Martha Kingsley? Zašto Blaine?”

Uzdahnula je.”Koliko ste ga dobro poznavali? On je bio renesansni čovjek, mister Fairbanks.To je moglo biti. ..Ja sam se mogla zaljubiti u njega.Zaista sam mogla . . .”

“On vas nije priječio.” rekao je Ron. Ona se trgnula. “To je oštar govor.”

“U doba kad ste spavali s Blaineom,spavali ste s mnoštvom drugih ljudi” rekao je Ron. “Nisam baš sasvim spreman prihvatiti da ste bili zaljubljeni u Blainea.

“Nisam rekla da sam bila zaljubljena u njega. Rekla sam da je bio vrijedan toga.”

“Dobro, i onda?”

Držala je šalicu s kavom pred sobom objema rukama. Vratila joj se pribranost. Nasmiješila se. “Vaš FBI-jev dosje doista ne nagovještava zašto sam spavala s Blaineom? Ne nagovještava zašto sam zabavljala, ili me je zabavljalo, mnoštvo, kako ste to rekli, ljudi? Uistinu, mister Fairbanks, zar o tome nema ni riječi? Ponovno je uzdahnula,ovaj put s nestrpljenjem.”Prostitutka, mister Fairbanks ispalila je. “Prostitutka.”

“Ne,” rekao je hitro “ne, nemojte to kazati. A ni ja nisam došao do tog zaključka.”

Tiho se nasmijala. “Ja sam vrlo skupa, kolgerla vrlo visoke klase, mister Fairbanks. Kliznut ću s vama odmah sada u spavaonicu na jedan sat, ako želite, za recimo sto dolara. Ili ću s vama provesti noć za minimum pet stotina. Ljudi me upošljavaju da ih zabavim. Ponekad me jedni ljudi upošljavaju da bih zabavila druge. Kako je to FBI mogao propustiti?”

“Pariz . . . ?”

“To mi je penzija.”

“Vaš suprug zna?”

Slegnula je ramenima. “On je dobar ali naivan čovjek. Zna, ali ne zna sve. Također je lijep i spreman prepustiti ženi da mu nađe dobar posao. Također je čaroban, i ne staje mi na put.”

Ron je natočio još kave. “To objašnjava zašto ste vi... To ne objašnjava zašto je Blaine . . . Govorite mi da vas je plaćao?”

Kimnula je. “Plaćao je, on ili netko drugi, sve vrijeme.”

“U to je teško povjerovati.”

“Zašto? Zato što je imao te svoje curetke kad bi ih god poželio? Ako ste tako naivni, mister Fairbanks, onda mogu shvatiti zašto vam je to tako teško razumjeti. Vidite, ja tražim, i dobivam, pet stotina dolara minimum da provedem noć s muškarcem. Ima mnogo mladih žena u Washingtonu, pristalih koliko i ja, koje će učiniti isto za pedeset ili stotinu. Ja imam tjedno dva ili tri sastanka po pet stotina dolara. Zar zaista ne znate zašto? Nije to zato što sam bolja u krpama, to ću vam kazati. Bilo koja od njih može učiniti sve što i ja. Lansard Blaine i ja ... Dobro, dajte mi da to objasnim ovako. Sjećate li se priče o Ljudevitu XV? Jedna je od njegovih metresa umrla, i on je zaplakao, on je zaplakao, čovjek koji je mogao imati izbor među svim ženama na dvoru ili između curica iz Parka jelenova. On je zaplakao i rekao: “Tko će mi sada govoriti istinu?” To što sam radila, radila sam po klasičnoj tradiciji, mister Fairbanks. Ja sam profesionalni slušač, profesionalni pokazivač razumijevanja, profesionalni podizač posrnulih ega. Lan je bio satir, ali nije imao ženu. Nisam sigurna da je imao prijatelja. Provela sam mnogo tihih sati s njim, razgovarajući o svim mogućim stvarima. Ja mogu ne posustati u konverzaciji s njim. Mnogi ne mogu. Pričao je. Ponekad nismo čak ni pričali kad je

bio umoran ili zabrinut. Seksualni dio toga nije bio bogzna što, najčešće. Nikad to nije propustio, ali to nije bio najhitniji dio naše voze. On je to sigurno mogao imati i imao jeftinije?”

Ron baš nije bio previše siguran da u sve to vjeruje, pa je to i rekao. “Kako izvolite.”

Promatrao ju je na trenutak kako maže marmeladu od naranača na komad kifle i zagriža u nj, skrenuvši pogled od njega, gledajući kroz prozor na jednu jedinu lisnatu granu što se ugurala između njenog prozora i bijelo obojenog zida od opeke susjedne kuće.

“Kad ste ga upoznali?”

“Prije godinu ili tako nešto “rekla je, i dalje gledajući kroz prozor.

“Kako ste ga upoznali?”

Dobacila mu je pogled, no zatim ponovno pogledala van.”Dobila sam posao da ga zabavim.”

“Od koga? Odmahnula je glavom.”

“Žao mi je, ali moram znati.”

Kratko je uzdahnula. “Platila me španjolska ambasada.”

“Nakon toga?”

“Platili su me još jednom. Nakon toga je Lan plaćao sam.”

“Je li ikad predložio drukčiji odnos?”

“On je bio državni sekretar. Ja sam bila, i jesam, kol-gerla, što zna jako mnogo ljudi, čak i ako se čini da je to FBI previdio.”Odmahnula je glavom. “Nije bilo načina na koji bi naša veza bila drukčija od ... profesionalne.”

“Čak i tako, vaš je odnos bio vrlo povjerljiv” rekao je Ron.” Imate li bilo kakvu ideju tko ga je ubio, ili zašto?”

“Ne” rekla je tiho. “Nemam ideje.”

“Vjerujemo da je primao mito. U stvari, i vi ste nam rekli da je primio na dar vaše usluge.”

Martha Kingslev se namrštila. “Lansard Blaine,” rekla je sabrano, “bio je vrlo kompleksan čovjek, mister Fairbanks. Teško je na njega primijeniti simplicistička pravila o dobru i zlu. Bojim se da je igrao opasnu igru. Čula sam neke nagovještaje o tome.”

“Ako je to što ste mi kazali istina” rekao je Ron “vi ,ste s njim vjerojatno proveli više sati u prisnom razgovoru od bilo koga drugog u Washingtonu. Morat ću proći svu tu konverzaciju s vama. Prije nego što odete za Pariz, trebat će nam još jošan razgovor, duži od

ovoga i u zapisnik. Želio bih da razmislite o tome. Rekonstruirajte što god od razgovora. Mogli biste znati više no što mislite. Moramo doznati. Mislite, gospođo Kingsley. Vi ste bistra dama. Mislite vrlo marljivo . . ."Pogledala ga je na trenutak i potom polagano kimnula.

Specijalni istražni ured, Zapadno krilo, subota, 16. lipnja, 2.00 popodne

U 1.00 popodne Ron je dao sažeti izvještaj telegrafskim agencijama, TV-mrežama i reporterima novina koje su u subotu popodne u Bijeloj kući imale ljude na dužnosti. Izabrao je rano subotnje popodne kao vrijeme kad neće previše toga biti raspoloživo, vrijeme u kojem TV-mreže i novinska uredništva usporavaju zbog lijenog, kasnoproljetnog, vikendskog popodneva. Reporterima je rekao malo . . . Još nema čvrstih niti o tome tko je ubio Blainea. Dovršivši izvještaj, vratio se u svoj ured prije no što su neki od agresivnijih reportera, na brzinu sazvani iz svojih domova, stigli u Bijelu kuću. Bila im je uskraæena prilika da ga ispituju.

U svom uredu, u 2.00, primio je poziv iz ratne mornarice, poziv koji je dogovorio za 2.00 zatraživši ga prije podneva od dežurnog oficira. Kapetan Frederick Elmendorfer, specijalni savjetnik sekretara za ratnu mornaricu, vratio se iz Alexandrije da pregleda neke dosjee i nazove Fairbanksa.

“Iskreno govoreći, mister Fairbanks” rekao je kapetan Elmendorfer, a glas mu je bio grub i povrijeđen, “doveli ste sekretara u nebrano grožde.”

“Iskreno govoreći, kapetane, boli me palac. Tražim od vas da mi pročitate sadržaj dosjea. Ako to što je u dosjeu stavlja nekog u nebrano grožde, onda je možda netko negdje pogriješio. To me nije briga. Ne namjeravam iz toga napraviti slučaj, ali namjeravam doznati što je u tom dosjeu, makar morao dozvati sekretara s igrališta za golf i vratiti ga u ured još ovog popodneva da mi ga pročita.”

“To je strogo povjerljivo ...” Povukao se na posljednju liniju obrane.

“Ne za predsjednika, a ja djelujem za njega.” Uzdah. “ Okej, mister Fairbanks.”

“Komandir George Klingsley, što ima u dosjeu?”

“Diplomirao na Annapolisu, klasa '68, služio u Panami, na Mediteranu, većinu vremena na moru. Nema mnogo toga zapisano, zapravo. Nema izvještaja o lošem vladanju. On je drugi oficir na Spruanceu, odnosno bio je dok nedavno nije dodijeljen ambasadi Sjedinjenih Država u Parizu.”

“Postoji li bilo što u njegovu obrazovanju ili među izvještajima što bi ga preporučavalo na dužnost u ambasadu?”

“Ne. Ali također ni bilo što bi upućivalo da nije kvalificiran za nju.”

“Govori li francuski?”

“Dosje veli drukčije.”

“Je li uobičajeno imenovati oficira na diplomatsku dužnost u zemlju u kojoj se govori jedan od svjetskih jezika, a da ga on ne govori?”

“Ne, sir.”

“Tko ga je postavio?” Stanka. “Sekretar.”

“Osobno?”

“Da, sir.”

“Po čijoj preporuci?”

“Duža stanka. –“Sekretara Blainea ...”

“Imenovao ga je sekretar za ratnu mornaricu po preporuci državnog sekretara?”

“Da, sir.”

“Želim taj dosje, kapetane. Pošaljite mi ga kurirom u moj ured još ovog popodneva.”

Jill, koja je sjedila na sofi slušajući sve dok je trajao razgovor, nacerila se i zatresla glavom.” Govorite prilično oštro, mister Glavni Istražitelj.”

“Poza.” rekao je Ron. “Ponekad je potrebna s ljudima od karijere.”

“Ne zaboravite da razgovarate s namještenikom od karijere državne administracije.”

“Oprostite . . . Samo što ne mislim da bih ovdje mogao napraviti karijeru.”

Njen je smiješak postao gorak. “Možda si imao izbora ...”

Imao ga je, odista. Kad je diplomirao na stenfordskom pravnom dobio je ponude i od kalifornijskih i od njujorških firmi, kao dodatak ponuđenom stažiranju kod suca Friedericha. Te su mu ponude stigle kao priznanje čovjeku koji je obećavao da postane izuzetno sposoban mladi pravnik. Njegovu su ličnost oblikovala priznanja što ih je uvijek dobivao kao bistar mladić koji će otići daleko u bilo kojoj karijeri koju odabere. Oblikovala ju je i priznata zavist njegovih kolega.

Jillina je tvrdnja bila valjana. Imao je izbora. I još ga ima. Rekao je izabranom predsjedniku Websteru da se neće, i da vjerojatno nije ni

sposoban, vezati se bez rezervi. Imao je izbora.

Služba u Bijeloj kući je, međutim, popravila njegov dojam o samome sebi. Predsjednik je o njemu mislio dobro, poštovao ga kao mladog pravnika. Ipak, to što je bio bistar mladi pravnik među osobljem Bijele kuće nije mu davalo moć, pa čak ni mnogo utjecaja. Njegova se perspektiva promijenila. Kako se približavao točki na kojoj bi sposobnost poput njegove mogla ostvariti svoj potencijal, vrata su se prestala tako lako otvarati, i to što je bistri mladi pravnik nije se više brojalo kao bogzna što.

Samo je jednom imao nekakav utjecaj na krupnu političku odluku . . . Bio je u Ovalnom uredu na dan kad se srušio Aeroflotov iljušin na prilazu aerodromu Kennedy . . . Točnije, bio je tu kad je stigla ljutita sovjetska poruka. Predsjednik i Catherine Webster bili su kupili kuću na plaži na obali Teksaškog zaljeva, i Ron je bio u Ovalnom uredu s njima i tekšaškim posrednikom za trgovinu nekretninama, djelujući kao njihov pravni savjetnik pri potpisivanju dokumenata. Dokumenti su bili potpisani i izmijenjeni kad je telefon zazvonio. Predsjednik je naglo zamolio Tekšašanina da ode, rekavši mu da ima neki problemčić u rukama. Kad su Ron i Catherine također ustali da odu, Predsjednik im je dao znak da ponovno sjednu. Uključio je telefonski razglas, pa su Catherine i Ron slušali razgovor između Predsjednika i zamjenika državnog sekretara Williama Aherna.

Aeroflotov se avion srušio u Atlantik na prilazu Kennedyju otprilike pet milja od obale u približno 11.00 tog jutra. Predsjednik je znao da se srušio. Spomenuo je to Ronu kad je ovaj prvi put došao u Ovalni ured. Ono što nije znao, bilo je da je sovjetski ambasador u UN Konstantin Dobrodomov bio putnik u tom iljušinu i da je poginuo s još nekoliko članova svoje ekipe. Ono što Predsjednik također nije znao, bilo je da su dva mlazna lovca američkih zračnih snaga letjela kraj iljušina samo minutu ili dvije prije nego se srušio.

Ljutita sovjetska nota, predana State Departmentu niti dva sata nakon udesa, optuživala je da su dva lovca prozujala kraj iljušina, da je ovaj bio prisiljen izvesti žestoki manevar izmicanja kako bi izbjegao sudar u zraku, i da ga je taj manevar ošteti i prouzročio rušenje. Nota je zahtijevala istragu od strane komisije UN, s ovlaštenjima da izdaje sudske pozive unutar Sjedinjenih Država. Nota je također zahtijevala da se Sjedinjene Države drže podalje od

olupine i da dopuste sovjetskoj spasilačkoj ekipi da uđe u njene teritorijalne vode kako bi vratila olupinu i tijela.

Zamjenik sekretara Ahern već je govorio sa Zračnim snagama. Dva su lovca proletjela na manje od kilometra daleko od Aeroflotova iljušina. Jedan od pilota, major Donald Hummell, bio je veteran u Zračnim snagama, s mnogo godina iskustva. Drugi, poručnica Nancy Wilkinson, letjela je istom u svojoj drugoj patroli, nakon što je završila obuku. Major je uporno tvrdio da ni on ni poručnica nisu prozujali kraj iljušina. Poručnica je rekla svom starješini kako misli da je možda proletjela preblizu.

Ovo je bila pozadina. Jedanaest tjedana prije toga, Vijetnamci su, iznenada uhapsili, optužili za špijunažu i pogubili više od dvije stotine ruskih inženjera, tehničara i savjetnika. Od tada je Sovjetski Savez, kao dio protesta i odmazde, sistematski uznemiravao vijetnamske putničke avione, ironično, mlazne iljušine koje su sami prodali Vijetnamcima, na nekoliko mjesta svijeta. Aeroflotovi bi piloti dolazili u blizinu vijetnamskih aviona kad bi se ovi približavali glavnim zračnim lukama . . . Bila je to opasna igra, koja je gotovo postala fatalna kad je prije tri tjedna jedan Aeroflotov iljušin na prilazima Kennedyju skrenuo sa svog dodijeljenog prilaznog kursa za osamdeset kilometara, u namjeri da uznemiruje leteći mu u blizini, vijetnamski iljušin koji je stizao na Kennedy u najavljenom letu iz Pariza. Aeroflotov iljušin je uletio u zračni prostor dodijeljen avionu TWA 747, gotovo izazvavši zračni sudar. Nakon tog incidenta Predsjednik je ovlastio Zračne snage da presreću Aeroflotove avione i da ih, kako se izrazio, sabiru na Kennedy. Piloti Zračnih snaga, ljuti zbog prijetnje koju su predstavljali golemi civilni mlažnjaci odlutali s dodijeljenih ruta, s entuzijazmom su sabrali nekoliko Aeroflotovih aviona . . . Nije bilo nemoguće da su tog jutra dva mlazna lovca pridonijela avionskom udesu.

Državni sekretar Blaine bio je u Londonu. Zamjenik sekretara Ahern razgovarao je s Predsjednikom pola sata, mehanički šuplji glas u telefonskom razglasu. Kad je dovršio, Predsjednik mu je rekao neka dođe u Bijelu kuću. Srest će se s nekim iz obrane, s Eisemanom, specijalnim pomoćnikom za poslove nacionalne sigurnosti, a zvrnut će i Blaineu u London.

Ali proći će čitav sat prije nego se ljudi skupe na sastanak, a Ron je znao da nije Predsjednikov običaj gurnuti takav problem u stranu dok ne počne sastanak. Nije se iznenadio kad je Predsjednik stao hodati po Ovalnom uredu i govoriti. Znao je da Predsjednik želi da Catherine i on ostanu kako bi mogao govoriti, koliko njima toliko i sebi, ali govoriti dok ga netko sluša. Ovaj predsjednik, opazio je, nije funkcionirao kad je bio sam, funkcionirao je u društvu. Odgovornost je snosio sam, kao što je to svaki predsjednik morao, ali je najbolje radio kad su drugi ljudi bili oko njega, slušajući, gledajući ...

Reći će Rusima da idu dođavola, rekao je. Stvorili su pogibelj i sada se žale što su njene prve žrtve. Naravno da ne može dopustiti komisiji UN da zabada nos po Sjedinjenim Državama, što predstavlja povredu suvereniteta. Prokleti Rusi, rekao je, opsjednuti su pomutnjom i napetostima, jer misle da mogu iz toga profitirati.

Catherine Webster je sjedila tiho. Oči su joj bile na Ronu gotovo koliko i na suprugu. Naučio se da je promatra kao kompleksnu i tankoćutnu osobu koja je ponekad komunicirala s takvom suptilnošću da je samo nekolicina osjećala što govori. Blaine je, vjerojatno, bio jedan od onih koji su je razumjeli. Dok su sjedili ondje, Ron joj je pročitao pogled, uzdignutost glave. Ako je dobro pročitao, poslala mu je poziv da porade zajedno... Morali bi zajedno pomoći Predsjedniku ...

Ponekad se zadovoljavala da bude samo rezonator njegova glasu, ponekad ne. Ovaj put nije. Odmahnula je glavom. To je bilo sve. Ona je odmahнула glavom, i on je zastao.

“Ha?” rekao je, iznenađen.

“Ako misliš da žele profitirati pomoću pomutnje i napetosti, tada tvoj smjer djelovanja mora biti da spriječiš pomutnju i napetost.” rekla je.

Zaustavio se. Njegova se opruga odvila. To je bilo ono zbog čega je trebao ljude oko sebe, da ga zaustave. Sjeo je, okrenut Catherine i Ronu u svom naslonjaču visoka naslona. “Kako?”

“Pričaj priču.” rekla je Catherine. “Pričaj priču. Diplomatsko zamagljivanje. Reci im da ne možeš zamisliti kako je njihov avion mogao doći na dno oceana to je za nas bilo isto takvo iznenađenje kao i za njih. I učinit ćemo sve što možemo da otkrijemo što se dogodilo. Nemoj im kazati da nećemo dopustiti istragu Ujedinjenih

naroda. Nemoj im reći da nećemo pustiti njihove spasilčèke brodove u naše vode. Neka to sami otkriju. Polako.”

“Ovaj . . .”

“Mogu li ja nešto predložiti, gospodine Predsjedniče?”

“Svakako, Ron.”

“Što velite da postavimo ratni brod iznad olupine...ako znamo gdje je. S radijacijskim brojačem. Toliko su zabrinuti da ne bacimo pogled na olupinu, da se čovjek pita što je bilo u avionu.”

“Dobra ideja .” rekao je Predsjednik.

“Potom možda poslati nekoliko ronilaca tamo dolje da malo pogledaju. Ne moramo reći Rusima da imamo ronioce na poslu. Naprosto učinimo.”

Predsjednik je kimnuo.

Ohrabren, Ron je nastavio: “A što se tiče istražne komisije Ujedinjenih naroda, možemo predložiti da se njena jurisdikcija proširi tako da obuhvati sve povrede kontrole zračnog prostora što ih je počinio Aeroflot u posljednjih nekoliko tjedana. Oni bi voljeli ispitati dva naša pilota. Okej, mi bismo voljeli ispitati nekolicinu njihovih. Vijetnamci bi voljeli znati je li tko iz sovjetske vlade izdao naređenje Aeroflotovim pilotima da uznemiravaju vijetnamske avione. Očito, istražitelji se ne mogu ograničiti na ispitivanje pilota. Morat će ispitati i ljude na višim položajima. I tako dalje.”

“Ako prihvati prijedlog? “Ne mislim da hoće” rekao je Ron.” Ne žele oni nikoga, ni UN ni bilo koga drugoga da im prekapa po ormarima.”

“Što je s operacijom spašavanja?”

“Suradivati ćemo s njima. Mi to možemo obaviti bolje u vlastitim vodama, ali ćemo dopustiti ponekom od njihovih da radi na spasilačkim brodovima i promatra što radimo.”

Catherine Webster se smiješila Ronu. Slutio je da je učinio po njezinu migu.

U roku nekoliko dana vidio je kako predsjednik Webster njegov prijedlog provodi u djelo. Nikad za to nije dobio priznanje, a prilika se sve do sada nije opet ukazala. Ali bi mogla...Ili, bolje, već i jest, u toj neobičnoj i zbunjujućoj istrazi . . .

Sakura, Silver Spring, Maryland, subota, 16. lipnja, 9.00 uveče

Kad im je ostavljeno na volju da izaberu između sjedenja za stolom i na podu lijepog, tihog japanskog restorana, Ron i Lynne su odlučili sjesti na pod, na jastuke, sučelice niskom stoliću. Restoran se pobrinuo za privatnost Predsjednikove kćeri davši njoj i Ronu jednu od sobica samo za njih. Sad su sjedili sami, pričajući, pijući i grickajući pikantno predjelo, dok se njihova sićušna konobarica ushodala ulazeći i izlazeći, odnoseći i donoseći, predviđajući želje, služeći s razrađeno uljudnom pažljivošću.

Lynne je natuknula da mu je njegovo imenovanje za specijalnog istražitelja, koje je uletjelo nakon što su dogovorili taj sastanak pri večeri, donijelo tako iscrpljujući posao, da odista ne očekuje od njega da večer provede s njom. On joj je rekao da je iščekivanje te večeri bilo jedino što ga je čitavog tjedna držalo u pokretu. Ona nije dalje insistirala na temi, pa su u osam otišli iz Bijeke kuće. On ju je dovezao amo u svom datsunu, s odjeljenjem Tajne službe koje ih je slijedilo u neupadljivom chevroletu. Tajna je služba pregledala sobu i sad je lebdjela negdje oko kompleksa.

“Detroit...” rekla je Lynne. “Ovdje na istoku osjećam se stalno kao da se od nečega branim, ali je to uistinu lijep grad s mnogo toga što ga može preporučiti...”

#Ti nisi uistinu živjela ondje –“rekao je Ron.

“Ne, ali to je bio naš grad, kamo su odlazili po stvari koje se nalaze samo u gradu.”

“Hoćeš li se vratiti onamo?” Odmahnula je glavom. “Ne mislim da hoću.”

Njegov osjećaj o njevoj ranjivosti snažno se pojačao te večeri. Nije bila žilava poput svoje majke i oca, i Blaineova ju je smrt očito potresla i ranila gore nego njih. Večeras su joj oči izgledale dublje. Glas joj je bio mekši. Stavio je ruku kraj njezine na rubu njenog jastuka, i ona ju je smjesta pomakla da bi uhvatila njegovu. Sada su sjedili, držeći se za ruke, pijuckajući sake. Nagnuo se da bi je lagano poljubio u usta, i ona je poljubac prihvatila vrlo ozbiljno, bez smiješka.

“Nikad se ne bih mogao vratiti u Kaliforniju” rekao je.” Izvan ovoga je drugi svijet, i ja se u nj više ne uklapam. Nema smisla pokušavati

ispričati obitelji, starim prijateljima, starim susjedima što je sve to s čime mi sada živimo ... Oni to naprosto ne mogu razumjeti... Ne mogu na ovaj način govoriti ni s kim osim s tobom. Shvaćaš li što mislim?”

“Kad se čovjek osvrne,” rekla je mekim glasom .”kad se čovjek osvrne ...čini mu se da je sve bilo tako jednostavno. A možda uistinu i nije bilo. “Odmahnula je glavom. Ne znam, nikad se nisam morala boriti ni za što, znaš. Ne znam bih li mogla ...”

“Mislim da si promijenila temu.”

“Moj otac . . . i majka.. . sve su mi dali.. .”

“Sretnica.”

“To baš nije jako pronicljivo.”

“Ne, nije. Oprosti.”

Podigla je šalicu bijelog sakea, nasmiješila se i popila.Činilo se kao da je napustila temu. “I tako...imaš li ideju tko je ubio Lana?”

Bio je na trenutak zaprepašten onim kako je nazvala Blaina "Lan". Tako ga je nazvala Martha Kingsley i ostale. Bilo je to moguće, naravno... Nije odbacio misao da je i Lynne također mogla imati štogod intimno s Blaineom. Odgovara njegovim specifikacijama. Bila je mlada, pa ipak... Suknja joj se povukla na gore dok je sjedila na podu na jastuku, i on se morao svjesno napregnuti da ne bi zurio u njene krasne vitke noge.Imala je tu ozbiljnost i dojmljivost koju su imale i neke druge...Marya Kalisch i Judith Pringle...A imala je i priliku ...Osjećao se kao veleizdajica već samo pomišljajući na to, ali je to bio misaoni proces koji je zahtijevao od njega njegov zadatak. Nitko nije bio imun od tog procesa.

“Ne znam, Lynne .”tek je sada odgovorio na njeno pitanje.

“Ne mogu vjerovati da je mrtav “prošaptala je.

“Bilo ti je stalo do njega, zar ne?”

“Što? “ Glava joj se u trzaju zaokrenula. “ Kako to misliš?”

“Mislim, bio je vrlo blizak prijatelj, i tvoj i tvoje obitelji.”

Njen se namrgođeni izraz smekšao. “ Da.”

“Bio je uvijek u blizini, otkako si bila djevojčica.”Kimnula je, izvukla ruku iz Ronove i natočila još jednu šalicu sakea. Konobarica, opazivši, pohitala je sa svježom tikvicom vrućeg rižinog vina, i tada se za trenutak ponovno vratila s pladnjevima sushija, sirove ribe, riže i morske trave, sve smotano i narezano.

Jeli su štapićima, i dok je to trajalo, činilo se da se Lynneino raspoloženje popravlja. Živahno je čavrljala o ragbi timovima, Detroit Tigersima i Cincinnati Redsima, o odmoru kakav bi željela imati, pomorsko krstarenje po Karibima . . . “Ali ne mogu poći, naravno, Tajna služba predlaže da me slijedi s dva torpedna čamca, a u blizini bi stalno bio razarač, nikad dalji od deset milja ...”

Kratko se osmjehnula. Iako se nije činilo da su joj obuzetost i povratak na mračnu introspekciju daleko od svijesti, nije bila krhka. On je u stvari bio taj koji je preokupiran, iako je to pokušavao prikriti pred njom, pokušavao biti susretljiv prema njoj, sudjelovati u razgovoru, pobrinuti se da se dobro provede. Zasluživala je u najmanju ruku bar toliko. Ona se opustila, čak ga je bockala što svakih nekoliko trenutaka baca pogled na njene noge, pa je povukla suknju na gore za dva prsta i upitala ga da li mu se to više dopada.

Rekao je naravno, kome se ne bi. . ? I tada ... “Fritz Gimbel je također uvijek bio blizak tvojoj obitelji, zar ne?”

Lynne je slegnula ramenima, ohladivši se.

” Fritz je oduvijek bio tu” rekla je. “Otkako se sjećam. Odrasla sam u instituciji, to moraš razumjeti ,ne naprosto u kućanstvu. Moj je otac oduvijek privlačio ljude, čitave horde. Kuća je uvijek bila puna. U nekom smislu imam više mjesta za privatni život u Bijeloj kući no što sam ga imala u našim kućama u Michiganu. Fritz je bio neka vrst Figara mog oca, faktotum koji je sklanjao ljude s puta, zaglađivao stvari...Bilo je neizbježno da postane šef osoblja Bijeke kuće. Bio je šef osoblja u kompaniji, kad je otac bio senator, kad je vodio kampanju...Fritz je djelotvoran. Ne mogu nabrojiti stvari što ih je uradio za mene, za mene osobno, mislim, ne samo zbog oca.”

“Je li i Blaine bio tako u blizini, mislim, otkako se sjećaš?”

“Da. Lan je bio oduvijek. On nije bio dio naše institucije. Bio je prijatelj, kolega s fakulteta moje majke . . .”

“Čini se da su ga svi voljeli na svoj način.” rekao je Ron.” Počeo sam doznati neke prilično neprivačne stvari o njemu, no čak i ljudi koji bi se imali razloga odnositi prema njemu s prezirom, kao da su ga simpatizirali... Je li to oduvijek bilo tako?”

Lynne se namrštila.”Reći ću ti nešto o Lanu ... Na čitavom je svijetu bila samo jedna stvar koju je Lan shvaćao potpuno ozbiljno, a to je bio Lan. Na neki način, to je bila najprivlačnija stvar u njemu, a u

drugu ruku najneprivlačnija .Sjećam se trenutaka kad su svi drugi bili apsolutno poremećeni od briga i napetosti, a on je sjedio u kutu žvačući sendvič ili pijuckajući vino, opušten, bezbrižan, djelotvoran. Možda je to bilo zato što je imao osjećaj za povijest, no nikad nije dopuštao da ga situacija nadvlada. Imao je perspektivu, znao je da se najgore neće dogoditi, ili da ćemo preživjeti čak i kad bi se dogodilo. Nije dopuštao da mu osjećaji nadvladaju moć rasuđivanja.To je bila tajna njegova uspjeha... u svemu, osim kad se radilo o njemu. Kad je on bio u pitanju, ono što je želio, što je mogao postati . . . Ovaj, bio je gadan kad je riječ o bilo čemu ili bilo kome što bi mu se našlo na putu. On je . . . oh, rekla sam previše, oprosti. . .”

“Nemoj biti.Uzgređ, ovo je noritake.”Među štapićima je držao krišku rolade od jaja, špinata i gljiva,umotanih u morsku salatu.”Ovdašnji specijalitet.

Uzela je krišku. “Drago mi je da smo došli amo “

“Kad smo već kod Blainea “rekao je Ron tiho.”Nazvala si ga svojim prijateljem. Jutros mi je netko rekao kako sumnja da je imao prijatelja. Volio bih porazgovarati s nekim tko mu je to odista bio. Misliš li da mu je tvoj otac bio prijatelj?”

“Mom bi ocu bilo teško posvetiti ikome toliko vremena koliko to pretpostavlja riječ prijatelj”rekla je Lynne oklijevajući.”On i Lan su se međusobno poštovali. Ipak, nikad ih nisam čula da mnogo razgovaraju i o čemu osim o poslu. Sumnjam da su bili bliski prijatelji, mislim u osobnom smislu.”Slegnula je ramenima. “A možda su i bili... Ne znam, Ron . . .”

“Tvoja majka? “ upitao je Ron. “Je li mu bila bliža od oca?”

“Što to znači? “ Ponovno se ohladila.

“Ništa. Naprosto tražim nekoga kome se Blaine možda povjeravao. Znam da je bio uzrujan u utorak uveče.Bio je nervozan.Nešto nije bilo u redu. Pitam se je li kome rekao što je to.”

“Nekome s kim je bio posebno blizak.” predložila je.

“Da.”

“Dakle, uvjeravam te da taj netko nije bila moja majka.”

Ron je uzeo još jedan komad sushija. Neće nastaviti s pitanjima, ali se neće ni ispričati zbog njih. Bilo je zanimljivo čuti njenu obrambenu reakciju kad je natuknuo da je njena majka bila bliska s

Blaineom. Odgurnuo je u stranu pitanja što su mu se rojila u glavi, da bi ih razmotrio kasnije.

Njeno se raspoloženje kolebalo. Čim je promijenio temu, ponovno ga je uhvatila za ruku i stisla je, nasmiješila se, opustila i vratila na bezazleno bockanje kojim se bavljala prije nego je počeo ispitivati o Gimbelu i Blaineu.

“Voljela bih da se ne baviš time, znaš “ rekla mu je za čajem.

On je počekaao.

“Istragom, tako je iscrpjujuća. A ako ne uspiješ, ovaj, to bi ti moglo naškoditi karijeri. “

“Ne znam ništa o tome.” Uhvatio ju je za ruku. “ No u svakom slučaju, hajde da ne brinemo o tome.”

“Ovaj ... Željela bih da znaš, Ron, da kako god ispadne, da ću te ... poštovati. Što god se dogodilo, bit će svejedno. Sasvim...”

Njegov je automobil bio čeličnoplavi, nisko polegnuti datsunov dvosjed. On i Lynne su s izvjesnim zadovoljstvom opazili, na putu prema Silver Springu, kako se ljudi iz Tajne službe muče da ne bi zaostali u svom pomno neopazivom chevroletu. Sada, prije nego su otišli iz Sakure, rekao je Lesteru Fitchu, šefu odjeljenja koje im je dodijeljeno za večeras, da se namjerava provesti kroz Rock Creek Park, slijedeći Beach Drive čitavom njegovom dužinom. Osjećao je da bi Lynne mogla uživati u tome.

U Fitchovom šutljivom kimanju glavom bio je prigovor, blago je neodobravao Ronov plan da se upusti u dugu, tihi vožnju kroz park usred noći. Kad je Ron ušao u datsun, nasmiješio se Fitchu koji je bio za radiom u chevroletu. Znao je što Fitch govori: da će "Zapržica" (konspirativno ime što ga je stekao kao glavni istražitelj) povesti "Kitty" (njihovo konspirativno ime za Lynne) natrag u Bijelu kuću putem preko Rock Creek Parka i Beach Drivea. Odjeljenje će ih slijediti.

Ušao je u park direktno. U trenutku kad je Beach Drive prošao ispod Beltwaya, automobil se Tajne službe već izgubio iz vida. Nije vozio brzo. Odjeljenje je imalo punu šansu da ih dostigne, ali nedugo pošto se uvezao u park, Ron više nije vidio chevrolet Tajne službe u retrovizoru.

“Možda za promjenu pokušavaju biti malo obazrivi “ rekla je Lynne.

U tami, pod krošnjama i sa samo končićem mjeseca iznad njih, jedva ju je mogao vidjeti, ali je osjećao da je opuštena, opružena, s nogama visoko podignutim i dugačkim, s rukama prekriženim iza glave. Da ih nije slijedio automobil Tajne službe, koji bi ih brzo sustigao da su se zaustavili, skrenuo bi s ceste i stao na nekoliko minuta. A ovako je mogao samo posegnuti za njenom rukom, i pipkajući za njom zateći svojeprste kako miluju šaputavo pletivo njene čarape. Nije rekla ništa, prihvatila je njegov dodir.

”Do đavola s Tajnom službom” promrmljao je. “ Da “ prošaptala je ona.

Već su se ponešto uvezli u park, vjerojatno su već izašli iz Marylanda i ušli u District, kad je prvi put primijetio farove koji su ih brzo sustizali. Pretpostavio je da je to automobil Tajne službe, što je smanjivao udaljenost. Naravno da je to mogao biti i netko drugi, bilo tko. Tada je opazio da su farovi visoko postavljeni. Bio je to kamion, možda furgon. Prilazio je brzo. Izmakao se nadesno da bi ga propustio.

Nije ga gotovo uspio ni vidjeti, opazio je samo da je svjetloplav. Bio je bučan, vjerojatno je izgubio prigušivač. Farovi mu nisu podjednako svijetlili, jedan je bio blijed i žut. Vozač je zakrenuo na lijevu traku. Furgon im je došao s lijeva, brz.

Desna se strana furgona sudarila s lijevim prednjim blatobranom datsuna, zabijajući skršeni lim u prednju lijevu gumu koja je zavrištala i eksplodirala. Gromada se furgona nastavila pomicati udesno, odgurujući datsun s ceste, automobil nad kojim je Ron potpuno izgubio kontrolu. Instinktivno je prikočio, rvući se s upravljačem. Datsun je bio zguran s pločnika, pa s nasutog ruba, da bi se iznenada zatekao kako poskakuje i klizi niz nasip. Hladnjak je prsnuo. Para je zauralala oslobađajući se pod poklopcem motora. Far se slupao i ugasio. Vjetrobrian se rasuo. Lijevi se prednji blatobran oderao i podigao poput utvare od izderanog metala. Napokon je desna strana automobila prasnula o drvo, i klizanje se zaustavilo u guturalnoj škripi.

Lynne je vrištala... Ron to nije dotad primijetio, no ona je vrištala sve otkako je furgon prvi put udario. I ona je bila ozlijeđena. .. Pokušao se otrgnuti sa sjedala i od sigurnosnog pojasa kako bi joj

pomogao. Sjedila je na kopči, gurnuta preko nje urušenim desnim vratima, i kad ju je dodirnuo, bolno je uzviknula:

“ Slomila sam ruku !”

“Moram izaći... “ Bojao se da bi se mogao zapaliti.

Trzajem je oslobodio svoj pojas i njen, unatoč njenim krikovima, podvukao ruke pod nju i pokušao je prevući preko lijevog sjedala pa van kroz jedina još nedirnuta vrata. Kriknula je od bola i mletnula prema njemu lijevom rukom.

Pokušao je ponovno. Oslabljen i gušeći se, još ju je pokušavao izvući iz automobila, kad ga je netko povukao za ramena da bi ga izvukao i gurnuo svoja široka pleća u automobil kako bi došao do Lynne.

Bio je to Fitch. Spustio ju je na zemlju metar ili dva od automobila. Prestala je vrištati i sad je sjedila pognuta prema naprijed, stežući desnu ruku ljevicom. Fitch se nagnuo nad nju, govoreći nešto, pregledavajući. Jedan je od datsunovih farova još i sad suludo blještao prema gore, u lišće iznad glava. Iznad njih je na cesti neki žurni glas odsječno govorio o "Zapržici" i "Kitty" bio je to drugi agent iz odjeljenja, koji je zvao pomoć. Ron se skljojao na zemlju, teško je disao da bi vratio dah i trsio se da se ponovno orijentira.

Nije bio ozlijeđen, samo nagnječen, zrak je bio istisnut iz njega dok ga je bacalo uokolo u sigurnosnom pojasu. Mogao je stajati.

“Furgon se nije zaustavio. Udario nas je namjerno “promrmljao je Ron Fitchu.

“Sigurno.” odgovorio je ovaj.

Ronu se nije dopao ton njegova glasa. “Dakle, što do đavola vi mislite?”

“Mislim da ste popili malo previše, mister Fairbanks, ali nije na meni da to kažem, zar ne?”

“Ne, i predlažem vam da to ne činite.”

Policijska jedinica vašingtonskog distrikta koja je istražila slučaj nije to rekla. Ron je dao svoju izjavu dvojici vašingtonskih policajaca, sjedeći na prednjem sjedalu njihova automobila. Nisu mu predložili da se podvrgne alkoholnom testu. Bili su brzi, i kad mu je treće odjeljenje Tajne službe na cesti ponudilo da ga poveze kući, vašingtonski policajci se nisu usprotivili njegovu odlasku.

Stigao je kombi kriznog voda i pružio Lynnei prvu pomoć. Vojni su liječnici potvrdili da je desna ruka slomljena, ali su rekli da nisu otkrili drugih ozljeda. Otišli su da bi je odvezli u bolnicu Walter Reed. Ron je rekao odjeljenju Tajne službe koji mu je sada dodijeljen da i njega odvezu onamo.

Kipio je od bijesa, i brinuo. Netko je, očito, bio na djelu da ga diskreditira. Fitchov ubod kako je popio malo previše nije bio slučajan. Ništa nije bilo .

Stan Ronalda Fairbanksa, nedjelja, 17. lipnja, 7.45 ujutro

Probudilo ga je zujalo na vratima. Isključio je telefone nakon što je telefonistima iz Bijele kuće dao upute kako mogu doprijeti do njega bude li potrebno i postavio na vrata stražara iz Tajne službe da odbija reportere koji su se već bili sjatili kad je u 2.00 u noći stigao kući. Zapovijed je bila da mu ne zvone ni zbog koga nižeg od Predsjednika, no zujalo je bilo uporno. Bolno se izvaljao iz kreveta, trzajući se iznenađen zapravo koliko ga sve boli. Nije imao kućnog ogrtača, prespavao je gol, kao što je to uvijek činio. Omotao je bijeli ručnik oko pasa i pošao prema vratima.

“Gospođica Keller, iz Odjela za pravosuđe” rekao je čovjek s druge strane vrata. “Veli da je važno.”

Jill je donijela hrpu novina. “Hej “rekla je “ ozlijeđen?”

Sjeo je za stol u kuhinji, a ona je pristavila lončić za kavu. “Ozbiljno. Ozlijeđen?”

Odmahnuo je glavom. “ Još ne. “ Gledao je u naslove . . .

PREDSJEDNIKOVA KĆI OZLIJEĐENA U AUTOMOBILSKOJ NESREĆI

Vozio specijalni istražitelj. Vjerojatno pripit!

Lynne Webster, dvadeset dvogodišnja kći predsjednika Roberta L. Webstera, ozlijeđena je sinoć u automobilske nesreći, u vašingtonskom Rock Creek Parku. Gospođica Webster je otpuštena iz vojno-medicinskog centra Walter Reed nakon što joj je pružena pomoć u vezi loma desne ruke, te rana i modrica što ih je pretrpjela u udesu malih japanskih sportskih kola kojima je upravljao Ronald Y. Fairbanks, 34, Predsjednikov specijalni savjetnik, koji je ovog tjedna dobio specijalna ovlaštenja da istraži umorstvo državnog sekretara Lansardu Blainea.

Činjenice u vezi ove nesreće, koja se dogodila u samotnom šumovitom predjelu na vijugavoj perivojskoj cesti, ostaju u tami. Nastavlja se istraga vašingtonske policije. Mala su kola sišla s ceste i skotrljala se niz nasip, udarivši o drvo. Fairbanks je policijskim istražiteljima rekao da ga je s ceste stjerao furgon koji je prolazeći udario u njegova kola.

Predsjednikovu kćer i Fairbanksa žurno su s mjesta nesreće udaljili agenti Tajne službe. Fairbanks je odbio govortiti s reporterima.

U pripitom stanju!

Iako su agenti Tajne službe koji su ih pratili do restorana u Silver Springu, slijedeći gospođicu Webster i Fairbanksa u kolima Tajne službe, i koji su bili prvi na mjestu događaja nakon što je došlo do nesreće, također odbili govoriti s reporterima, jedan je od očevidaca na licu mjesta rekao autoru kako se činilo da je Fairbanks puno popio. Propitkivanje u japanskom restoranu u kojemu je par večerao rezultiralo je ponešto zbrkanim insistiranjem da Fairbanksa nisu poslužili ničim osim sakeom, japanskim rižinim vinom. Očevidac na licu mjesta veli da je Fairbanks bazdio po alkoholu i da mu je govor bio frfljav. Ali policijski službenik James St. John, koji je od njega uzeo izjavu o nesreći, veli da kod Fairbanksa nije mogao opaziti nikakav znak prekomjernog uživanja alkohola i da nije vidio razloga zbog kojeg bi ga podvrgao alko-testu.

Samotna cesta?

Nije ponuđeno nikakvo objašnjenje zašto je Fairbanks za povratak u Bijelu kuću iz Silver Springa odabrao vožnju kroz Rock Creek Park. Dugačka je tamna cesta mogla, neki spekuliraju, stvoriti romantični interludij za Fairbanksa i Predsjednikovu kćer, njihova su se imena često povezivala. Dio je vašingtonskih govorkanja već više od godine dana da bi Fairbanks mogao postati Predsjednikovim zetom.

“Svi su isti .” rekla je Jill. “Neki od njih nisu poštjeni poput ovog.”

Imala je pravo. Priča koja je otišla preko agencije uključivala je izjavu što ju je dao očevidac, da je pio, ali nije sadržavala izjavu policijskog službenika da ovaj nije opazio nikakav znak toga. Na taj će se način priča čitati izvan grada, bar u početku.

Bio je splet bolnih mišića. Bolio ga je svaki pokret što bi ga učinio. Nekoliko se masnica pojavilo preko noći, na bokovima, gdje ga je sigurnosni pojas zadržavao i spriječio da ode u vjetroman, na nogama gdje ga je pogodio volan, i po rukama. Rez na podlanci, koji je prošao gotovo neopaženo, prokrvario je preko noći, našao je krv na posteljini i stvorio razmrljanu krastu. Jill je vidjela kako se trza kad bi se pokrenuo. Poslužila ga je kavom i ponudila se da mu zamuti koje jaje.

“Hvala ti što si došla. Zaista sam zahvalan ...”

Ostao je za stolom, odjeven u ručnik omotan oko bedara. Ona je došla žurno, odjevena u riđe hlače i bijelu bluzu, nenašminkana.

”Gabe me nazvao, čuo je o tebi na radiju, jutros u pet.”

”Što je radio u pet izjutra?”

”Nisam pitala.”

”Jesam li paranoik ako mislim da su me namjerno zgurali s ceste?”

”Tko je tvoj fantomski očevidac? “upitala je.”To je ono što bih željela znati. Tko je reporterima servirao priču da si bazdio po cugi i frfljao?”

Protrljao je čelo jagodicama prstiju.”Znam tko je to učinio.Uopće ne sumnjam u to.”

”Tko?”

”Lester Fitch, šef odjeljenja Tajne službe koje nas je trebalo pratiti...”

”Trebalo pratiti...? “

”Trebalo, ali je zaostalo. Nisam vozio brzo. Lynne i ja smo se pitali nisu li namjerno zaostali, da nam stvore osjećaj privatnosti.Sada se pitam, i više nego pitam, nisu li zaostali da bi furgonu pružili priliku da nas zbací s ceste, kako bih izgledao kao prokleti pijani vozač.”

Jill je odgurnula jaja u stranu, na pult, i okrenula se prema njemu, s rukama na bokovima. ”Gospode, čovječe ...”

”To onda dobiva nekakav smisao, ako malo bolje razmisliš. “

Glava ga je boljela, još se nije bio sasvim razbudio.” Blainea jest ubio netko iz Bijele kuće. Nemojmo to zaboraviti. Ako smo se nekome približili, zašto bi bilo tako nategnuto da netko želi diskreditirati istragu? Ili da me u najmanju ruku želi zaplašiti.”

Odmahnula je glavom. ”Optužuješ Fitcha?”

”Ne, no da je ubio Blainea ...”

”Tada bi netko morao imati dovoljno autoriteta, ili dovoljno utjecaja na Fitcha” ”Gimbel .” rekao je Ron.

”To je nagađanje.”

”Ipak se slaže.”

”Jesi li to rekao ikome osim meni?”

”Upravo sam ustao.”

”Dakle, nemoj. Mislim da ti je sinoć možda malo zamutilo vijuge. Prije nego što digneš takvu optužbu, bolje ti je imati tonu čvrstih dokaza kojom ćeš je poduprijeti. Ron, ti si pravnik ...”

“Nema nikakvih čvrstih dokaza kojima bih mogao poduprijeti išta”promrmljao je. “Zato sam počeo spekulirati kao bilo koji drugi laik. Još mi je nešto palo na um ...”

“Nisam baš sigurna da to želim makar i čuti.”

“Sudeći po Lynneinoj reakciji na nešto što sam rekao, počinjem vjerovati da je Catherine Webster imala vezu s Blaineom.”

**Specijalni istražni ured, Zapadno krilo, nedjelja, 17. lipnja,
11.00 prije podne**

Ron je sjedio za svojim pisaćim stolom. Bio je ukočen i morao se opustiti u stolac. Gabe Haddad se nasmiješio, čuvši već kako se sumorno šali na račun bolova i masnica, ali se Walter Locke, agent FBI-a, namrštio i skrenuo pogled.

Na Ronovu je stolu ležala Predsjednikova poruka. Bila je napisana rukom, poznatim žurnim svrakopisom. "Samo dalje" glasila je. "Naše povjerenje u vas ostaje kakvo je i bilo.RLW."

"Trebali smo dobiti minutu po minutu posljednjeg Blaineovog dana" rekao je Ron. "Kakav je napredak?"

"Ima praznina " rekao je Locke. " Ne znamo za čitav dan gdje je bio "

"Koliko znamo?"

Locke je izvukao papir iz plosnatog kožnog fascikla.

"Otišao je iz svog apartmana u Watergateu u 7.20. Pokupila ga je njegova limuzina i odvezla u State Department. Doručkovao je s nekim članovima Senatskog komiteta za odnose s inozemstvom, doručak sa šampanjcem. "

"Blaine je znao živjeti ." rekao je Ron i nije se pri tome nasmiješio.

"Kao što su to znala i dva-tri člana Senatskog komiteta za odnose s inozemstvom ." rekao je Gabe.

Locke je nastavio: "Jutro nakon doručka proveo je u svom uredu. Imamo popis njegovih sastanaka i telefonskih razgovora. Njegov ga je šofer u 1.30 odveo do hotela Madison. Njegova tajnica, Mary Burdine, veli da je imao sastanak pri ručku, ali nije znala s kim. Nitko se u hotelu ne sjeća da je bio ondje. Šofer ga je pokupio u 3.30 i odvezao do njegova apartmana. Ondje ga je pokupio u osam i odvezao do Bijele kuće. Tu je bio dok nije ubijen."

"Gdje je bio u Bijeloj kući?"

"S Eisemanom, pola sata ili tako, zatim čas sa Gimbelom. Proveo je neko vrijeme u sobi Kabineta nazivajući telefonom. Bio je u zahodu najmanje dva puta. Naposljetku se uspeo do Žute ovalne sobe, gdje je bio kad je stigao Predsjednik."

"Autopsijski izvještaj veli da je imao ejakulaciju u toku posljednjih osam sati prije smrti " rekao je Ron. "Madison !Mogao je dati šoferu

da ga izbaci, a onda uzeti taksi i otići bilo kamo. Mnogo je, ipak, vjerojatnije da je između četiri i osam imao damu u stanu, nakon čega ga je šofer pokupio. Ako je tako, kamo je otišao dok je trebao ručati u hotelu Madison? I tko je bila ta dama?"

"I gdje je nabavio dekstroamfetamin?" upitao je Gabe. "Sjećate se da mu je nađen u želucu. Doktor mu ga nije propisao, nije čak ni znao da ga uzima."

"Nije nam uspjelo locirati doktora koji ga je propisao niti ljekarnu koja ga je izdala." rekao je Locke.

"Što je sa zalihom?" upitao je Ron. "Jeste li našli bočicu s pilulama u njegovu stanu ili uredu?"

"Ne, a pogledali smo" odgovorio je Locke. "Nije imao ništa ni pri sebi ni u torbi za spise."

"To je dizač, je li tako?" rekao je Ron. "Popravljač raspoloženja. Je li ga trebao? Te sam večeri u Žutoj ovalnoj sobi opazio koliko je nervozan. Gdje su tu uzrok i posljedica? Je li uzeo dekstroamfetamin zato što je bio uzrujan, ili je bio uzrujan zato što je uzeo dekstroamfetamin?"

"Čije ste otiske prstiju našli u njegovu apartmanu?" upita Ron..

"Blaine. Judith Pringle. Marya Kalisch. Martha Kingsley. Gus Meridian ..."

"Gus je bio njegov upravni pomoćnik u State Departmentu" rekao je Ron Gabeu.

"Šoferovi." nastavio je Locke. "Služavke koja je svaki dan spremala apartman, i njeni su bili. Čovjeka koji je ušao da radi nešto na sudoperu . . . Ništa, ukratko, što bismo mogli uzeti u obzir."

"Možda je nakon njegove smrti netko ušao i sve očistio." predložio je Gabe. "Mislim, otarasio se njegovih dizača."

Ron je odmahnuo glavom. "Marya Kalisch je te noći spavala u apartmanu."

"Kad je ujutro odlazila iz apartmana nije znala da je mrtav, ili bar tako veli" istaknuo je Locke.

"Malo sam se raspitao okolo, pa sam iskopao nešto što možda nađete zanimljivim." rekao je Gabe. "Pitao sam neke vojne tipove tko, ako itko, podučava ubijanju pomoću petlje tanke žice. Čini se da to rade neke vojne jedinice. Neke ga druge znaju. Mogla bi to biti samo

koincidencija, ali se ta tehnika godinama učila, i bila drilom utuvljivana pripadnicima prvog marinskog rendžerskog bataljona.

“Gdje je tu moguća ko incidencija?”

“Fritz Gimbel je;” rekao je Gabe ,”dvije godine služio u toj jedinici.”

Bijela kuća, nedjelja, 17. lipnja, 9.45 uveče

Ron se u Bijelu kuću vratio u devet. Predsjednik ga je bio zamolio da bude raspoloživ, poslije večere što se priređivala u čast australskog premijera. Bila je to neuobičajena državnička večera, s obzirom da je priređena u nedjelju uveče, ali je premijer bio u Washingtonu samo u nedjelju i već je u ponedjeljak ujutro letio za London na otvorenje konferencije Commonwealtha. Predsjednik ga je živo želio razonoditi, jer i sam bio razonođen na onoj nezaboravnoj večeri u Australiji prije samo četiri mjeseca. Kad je Ron stigao u svoj ured ti Zapadnom krilu, zatekao je telefonsku poruku koja je glasila, da ode do privatne rezidencije i ondje pričekati Predsjednika.

Lynne je sjedila u zapadnom holu. Ona je bila ta koja je poslala telefonsku poruku. "Sjedni." rekla je. "Dopusti da naručim viski, izgledaš tako kao da bi ti mogao poslužiti."

Na ruci je imala gips, tanki joj je crveni namaz pokrivaio desni obraz. Nosila je izbljedjele plave džinsice i bijelu pamučnu majicu s modrim slovima PRVA KČI. Podigla je telefon, a da on nije odgovorio na njen prijedlog, i rekla batleru da donese čašu bijelog vina i jedan old bushmills s ledom.

"Vjeruješ li u sve što piše u novinama?" upitao je iskrivivši lice. Hrpa je novina ležala na podu kraj njenog naslonjčea, i bilo je očito da je čitala izvještaje o njihovoj nesreći.

"Danas sam popodne nazvala tri reportera. Majka mi je to sugerirala. Rekla sam im da nisi bio pijan."

"Hvala. Morao sam se danas popodne suočiti s njihovim kokodakanjem."

"Jesi li bio kod doktora?"

"Doktor Sekulye (Predsjednikov osobni liječnik) savjetovao mi je seansu u sauni i lagano struganje. Poslušao sam savjet, otišao kući i zadrijemao kasno popodne ... Ti si ta koja će zbog toga najgore proći. ..."

"To nije bio slučaj, zar ne, Ron?"

"Sumnjam da jest. To je mogao biti pijanac, ali se bojim da je to bio namjerni pokušaj da ..."

"Da nas ubije?"

“Ne. Da su to htjeli napraviti u tome bi i uspjeli. Bili smo bespomoćni.”

“Gdje je bio taj prokleti Fitch?Majka mu je jutros spremila jezikovu juhu. Rekao je da si vozio tako brzo da nije mogao održati korak s tobom. Rekla sam mu u lice da je lažac.”

“Što je na to rekao?”

“Puno se ispričavao, ali mislim da je to bila gluma, išlo je suviše glatko. Mislim da je zaostao kako bi omogućio furgonu da nas gurne.”

“Kakva situacija.Poslužiću se ovlaštenjima,što ih je tvoj otac dao u izvršnom nalogu,uposlit ću sada FBI da istraži Tajnu službu. Đavolski komad papira. Tajna služba štiti me od svijeta, no tko me štiti od Tajne službe?”

Pokazala mu je neke od novina što su došle te večeri, uključujući među njih i rana izdanja jutarnjih listova od ponedjeljka.Vest da je prošle noći bio pijan došla je na naslovnu stranicu dvaju od njih. Jedan je kolumnist pokupio reporterovu priču da je Ron naložio kolima Tajne službe da zaostanu kako bi on i Lynne ostali sami, da su bili parkirani na rubu ceste, u tami, kad je furgon došao iza okuke i udario ih ...

Batler je donio pića. Također je, što je Ronu bilo drago vidjeti, na pladanj stavio i nešto krekerja i sira. Cijeli dan nije gotovo ništa pojeo.

Lynne je bacila novine preko sobe.” Blesavoće. Da pričamo o nečem drugom.” Odritnula je cipele i podbočila bose noge na sofu ispred svog naslonjača, pa počela pripovijedati o filmu što su ga pustili prošlog tjedna, i koji ima lude kritike.

Ron, koji je mnogo puta bio u privatnim prostorijama, lijeno je promatrao namještaj što su ga Websterovi donijeli iz svoga mičigenskog doma, da bi se okružili udobnim i poznatim. Voljeli su živjeti, shvatio je, pomalo u darmaru, dnevna je soba u zapadnom predvorju bila zatrpana neurednim hrpama novina i magazina i nisu primali posjetioce u svojim privatnim sobama. Što je Ron primljen ovdje, davalo mu je status koji je uživao malo tko u Bijeloj kući. Fritz Gimbel je dolazio amo. Blaine je dolazio amo. Ron je počeo bivati pozivan amo kad se počeo često sastajati s Lynne.

I Predsjednik i njegova žena očito su uživali u ceremonijalnim dužnostima svoje službe. Kad su došli u zapadno predvorje malo iza

deset i petnaest, bili su vidljivo raspoloženi, nasmiješeni i razgovorljivi. Predsjednik je nosio smoking, Catherine Webster malinskocrvenu svilenu haljinu. Bilo je unaprijed dogovoreno, čini se, da Lynne ode u svoj salon kad se Predsjednik pojavi u zapadnom predvorju, smjesta je ustala, dobila poljubac od majke i Predsjednika, poljubila Rona u obraz i otišla. Predsjednik je dozvao batlera i naručio kavu i konjak. Sjeo je. Catherine je sjela na sofu do njega. Ron im je bio okrenut licem, sjedeći na pretapeciranom naslonjaču.

“Nitko od nas nije ni na trenutak povjerovao da ste prošle noći previše popili” počeo je Predsjednik. “Žao mi je što sam vas zamolio da dođete amo u nedjelju uveče, no Catherine i ja smo vas željeli zajedno vidjeti, kako bismo vas u to osobno uvjerali. Možemo izaći na kraj s traljavim pričama koje kruže, i mislim da bismo tu priču o udesu trebali naprosto ostaviti za sobom.”

“Zahvalan sam vam što tako kažete.”

“Nije to tako jednostavno.” rekla je Catherine Webster prilično oštro. “Ron, ja se, naravno, pridružujem Bobu kad veli da ćemo i dalje imati potpuno povjerenje u vas, i što se tiče vašeg posla, i što se tiče vašeg prijateljstva s Lynne. Ali nisam tako spremna to što Bob naziva “pričom o udesu” ostaviti za nama. Nisam baš sigurna da je to bio nesretan slučaj ...”

“Catherine ...” blago je prosvjedovao Predsjednik.

“Bob” rekla je čvrst. Lynne je sinoć ozlijeđena. Mogla je biti ubijena, mogao je biti i Ron. Tajna služba ih je propustila zaštititi. Kamion ih je gurnuo i zbacio s ceste. Ron nije bio pijan, no odmah su počele kružiti priče da je bio. Savršeno je očito da je čitava stvar bila namještena, i da je malo nedostajalo da pogodi metu. U najmanju ruku, netko pokušava diskreditirati Rona, postići da mu oduzmu istragu.”

Predsjednik je odmahnuo glavom. “Mediji će uvijek trzati na takve priče, i bilo kakva mala sugestija, bilo čija, o pretjeranom uživanju alkohola ili bilo čemu drugome, bit će pokupljena, napuhana i ponavljana ad nauseam, samo zato što je predsjednikova obitelj u to upletena. Mi smo javna imovina. Javno nas mišljenje voli pretvoriti u polubogove, zatim nas srušiti. Svaki predsjednik i svaka predsjednička obitelj za dvije stotine godina morala je živjeti s tim. To

je američka igra, i Amerikanci je vole igrati. Ona također prodaje novi. . .”

“Ali tko sije glasine?”kategorično je upitala Catherine.”Lan je dvadeset godina bio ženskar, i sasvim mu je lijepo uspijevalo da se o tome šuti. Dan nakon njegove smrti počinjemo čitati u novinama i slušati na televiziji o svim curecima s kojima je spavao. Ron nije sinoć bio pijan,ali jutros novine vele da je bio. Gdje su pokupili tu ideju? Tko je posijao glas? Bob, zadužio si Rona da istraži Blaineovu smrt. Učinio si to zato što si imao povjerenja u njega.Čini se da je nekome u interesu da potkopa to povjerenje, da ga diskreditira pred javnošću.A što se tiče priča o Blaineu .. . možda je nekome u interesu da skrene našu pažnju sa stvarnih pitanja, da skrene našu pažnju na sporedni kolosijek .”

“No ako ne skrenemo, u čemu je razlika? Moju pažnju nisu skrenuli. A vašu, Ron?”

“Ne, sir.”

“Dakle ...”

Ušao je batler s kavom, i Catherine je zastala, uzela poslužavnik s kavom i konjakom i tanjurić s keksima. Natočila je kavu i konjak svima troma.

“Bob,”ponovila je umorno,”Lynne je sinoć ozlijeđena.Imamo sreću da nije bilo gore. Možda je to bio nesretan slučaj, ali ne mislim da je bio. U najmanju ruku moraš priznati da postoji velika vjerojatnost da nije bio. Ako nije, onda netko udara grozno blizu nas, i nije me stid reći da se bojim. Mislim da je čas da se prestanemo igrati s tom istragom i da kažemo Ronu istinu o našem starom prijatelju Lansardu Blaineu.

Ron nije mogao prikriti iznenađenje dok je spuštao šalicu za kavu.

“Mislim da smo Ronu dali,”rekao je Predsjednik tiho,”sva ovlaštenja potrebna da bi vodio tu istragu, i mislim da ima sve relevantne činjenice ...”

“Ne, nema!”odgovorila je ona odrješito. Predsjednik se namrštio.
“Dakle . . .”

“Neću mu kazati.”rekla je Catherine. “O tome ti moraš odlučiti.”

“Catherine,rekao bih da si odlučila za mene.Nakon toga što si već rekla,kako bih mogao ne kazati Ronu?”

Catherine je slegnula ramenima, skrenula pogled s Predsjednika i srknula courvoisier iz svoje čašice.

“Ron,” rekao je Predsjednik, “jednostavno rečeno, možda sam ja imao motiva da ubijem Blainea. Prije nego vam kažem kakav je to razlog bio, želio bih da rezimirate za mene, i za Catherine koja to nije čula, što ste otkrili o Blaineu. Možda ste otkrili još štogod otkad ste me posljednji put izvijestili. U svakom slučaju, što god to bilo ...”

Ron je stavio šalicu i čašu za konjak na stolić pokraj svog naslonjača. Predsjednik je sjedio nagnut prema naprijed na sofi, s rukama sklopljenim među koljenima. Catherine Webster je sjedila ravno uspravljena, oštro zureći u Rona.

“Kratko i ne baš slatko,” rekao je Ron. “Blaine je primao mito. Dopustio je da na obavljanje njegove službe utječu isplate što ih je primao od stranih vlada i predstavnika stranih privrednih interesa, a možda i isplate američkih . . . To još nisam otkrio. Trošio je poprilično više novca no što je zarađivao, imao je švicarski račun pod zaporkom s velikom sumom novca na njemu. Kad se sve to rasplete, mogao bi to biti veliki skandal. Osobno se nadam da nije ubijen zbog kojeg od tih poslova. Ali se bojim da jest, i da će sve to izaći na vidjelo . . .”

“Nisam iznenađena.” rekla je Catherine tiho.

“Izdao nas je, jednostavno to.” rekao je Predsjednik, a glas mu je bio suspregnut.

“I ne samo na jedan način.” rekla je Catherine. “Sad moraš kazati Ronu.”

Bio je to mučan trenutak. Prvi put Predsjednik i njegova supruga nisu skrivali jake emocije, zbog čega se Ron osjetio naglašeno neugodno. Očito su se osjetili prisiljeni da mu kažu nešto što ni jedno od njih nije uistinu željelo da dozna. Situacija ih je na to nagnala ...

Predsjednik je uzdahnuo i kimnuo glavom.

“Kad sam počeo razvijati ideje o multilateralnim trgovinskim sporazumima, a bilo je to prije nego sam se kandidirao za predsjednika, dok sam još bio u Senatu, Blaine je izašao s nekoliko mlakih argumenata protiv njih, svih baziranih na njegovoj staroj liberalnoj privrženosti predodžbi o apsolutno slobodnoj trgovini, a onda mi je priznao da sam u pravu. Priznao je to možda nevoljko, ali je priznao. I pomogao mi je pretvoriti nepovezano klupko ideja u specifični program. On je bio dio njega, Ron, mislim, dio mog

programa, jedan od njegovih autora. Igrao je izvjesnu ulogu u nekima od ranih pregovora. Išao je mojim putem. Ako nije uistinu vjerovao u to što čini, u najmanju ruku išao mojim putem. I tada, možda prije godinu dana, počeo je govoriti protiv mene. Privatno, razumije se. Na sastancima. Češće kad smo bili sami. Naprosto se okrenuo i postao otvoreni protivnik u administraciji.

Nisam znao zašto. Pretpostavljam da ga je zapekla stara liberalna savjest. Možda je pokupio kritike od svoje akademske zajednice. U svakom slučaju, bio sam voljan dopustiti da je njegovo suprotstavljanje bilo časno. Tada se izmijenilo. Prestao je raspravljati sa mnom i postao emotivan. Prepirao se sa mnom, žestoko. Bilo je to uvijek nasamo, i kako je vrijeme protjecalo, postajao je sve gori, dok nije postao otvoreno iracionalan. Dodijavao bi mi time, kad god bi mu se pružila prilika, kad god bismo bili sami. Bilo je to ...”

Catherine ga je prekinula:”Počeo je pričati o izuzecima od sporazuma. Izuzeci koje je želio nisu imali nikakva smisla. Morali smo posumnjati u neki motiv izvan razuma i iskrene prosudbe. Gledajući unatrag, to je savršeno očito. Ali se nije moglo povjerovati. Misao da je na državnog sekretara utjecao . . . novac, ili bilo što. Nismo u to mogli vjerovati. Možda smo bili prenaivni.”

Dok je Catherine govorila, Predsjednik je pio svoj konjak, a kad je ona stala, zatresao je glavom i ponovno uzdahnuo.

”Otprilike deset dana prije nego je Blaine ubijen, drugim riječima, malo prije nego smo Catherine i ja otišli u Evropu, odigrao se jedan ružan prizor između Blainea i mene. Ron, ne mislim da trebamo ići u pojednosti. Reći ću vam da je bilo izuzetno mučno. Kad je završio, postalo je nemoguće za nj da nastavi služiti u mojoj administraciji na bilo kakvom položaju od povjerenja. I on je to znao. Kad je Ted O'Malley iz CBS-a, upitao o glasinama da će Blaine dati ostavku, imao je nešto. Blaine se jest spremao dati ostavku, bio je na odlasku ...”

”Reci Ronu sve o tome, Bob.” rekla je Catherine. ”On vjerojatno zna većinu toga što si upravo rekao.”

Brz klimaj glavom.

”To što se dogodilo bilo je da ... Dobro, ne može se to kazati nikako drukčije nego da velim da je Blaine pokušao ucijeniti nas.”

Predsjednik je bacio pogled na suprugu."U našoj pozadini,Catherininoj i mojoj, postoji nešto za što ne bismo željeli da se otkrije.To nema nikakve veze s mojom kvalificiranošću za Predsjednika. To nema nikakve veze s bilo kakvim zlodjelom bilo kakve naravi ... ali bi za nas bilo izuzetno bolno da se otkrije. Lansard Blaine je bio naš bliski osobni prijatelj jako dugo vremena, i on je znao za tu stvar. Prijetio je da će je kazati. . . kako bi me natjerao da odustanem od multilateralnih trgovinskih sporazuma."

Predsjednik je to izrekao sa sumornim gnjevom,"prijetio je da će ispričati tu stvar koja bi nas osobno toliko povrijedila. To je učinio u nastupu gnjeva, pretpostavljam, i drugi se dan ispričao i obećao da to nikad više neće spomenuti, ali je naše povjerenje u njega bilo potpuno, trajno uništeno. Ni jedno mu od nas ne bi nikad više vjerovalo. On je to razumio. Ponudio mi je ostavku, i ja sam je smjesta prihvatio.Tada me zamolio da mu dam malo vremena da sve to dobije ljepšu formu. Mislio je da može urediti mjesto na kakvom fakultetu, možda katedru za povijest, na kakvom univerzitetu, ako bi imao nekoliko tjedana da ispita stvar. Pristao sam da mu dam nekoliko tjedana. Ali ne više. Morao je otići."

Od sada pa nadalje, shvatio je Ron, istraga teče novim tokom, opasnijim za njega, opasnijim za Predsjednika. "Koliko ljudi zna za to?"

"Osim mene i Catherine,i sada vas,"rekao je Predsjednik,"mislim još samo Fritz Gimbel i državni tužilac.Fritz i ja i državni tužilac .Mi smo o tome raspravljali."

"I Lynne."rekla je njegova supruga."Govorili smo o tome za večerom, i Lynne je čula.U stvari,razmišljali smo o tome da joj ne kažemo,ali smo odlučili suprotno. Morala je znati zašto smo tako uznemireni. U svakom slučaju, Blaine je bio njen posebno dragi prijatelj i morala je znati zašto odlazi i zašto više nismo prijatelji. Naravno da ju je to potreslo."

"Da."rekao je Predsjednik,"bila je to okrutna stvar,volio bih da nismo."

Dobacio je pogled Catherini, kao da ju je želio podsjetiti na prvotne osjećaje.Ron je ustao da ode, potpuno zbunjen tako osobnim razgovorom.

Ured državnog tužioca, ponedjeljak, 18. lipnja, 8.45 ujutro

Ron je podigao šalicu kave sa svog pladnja na stolu državnog tužioca. Doručkovali su u njegovu uredu. Državni tužilac Charles Sherer pojeo je malo kajgane, tosta i slanine sa svog pladnja. Sad se naslonio u svoj visoki kožom presvučeni stolac, sa šalicom kave u jednoj i cigaretom u drugoj ruci, i zagledao se u Rona s nakrivljenim smiješkom.

“Znam da je to proketo nezgodno pitanje.” rekao je Ron srknuvši iz šalice. “Ne očekujem odgovor, samo reakciju.”

Državni je tužilac imao šezdeset dvije godine i bio jedan od najstarijih pripadnika Websterove administracije, kao i jedan od najiskusnijih. Bio je zamjenik državnog tužioca još u Johnsonovoj administraciji, specijalni savjetnik u Carterovoj Bijeloj kući, a u godinama između tih poziva na dužnost u vladi, obavljao je pravne poslove u vašingtonskom poduzeću Witley & Salmon. Bio je stari vašingtonski radnik i uspio je, bar po Ronovu sudu, održati u izvjesnoj mjeri distancu od Websterove administracije. Poput Rona, zadržao je dio sebe. Ron je u nj imao povjerenja, i godinama mu je dolazio po savjet, mnogo puta.

Državni tužilac posegne za velikom pepeljarom na svom pisaćem stolu pa iskopa cigaretu.

“Pretpostavljam da jest.” rekao je. “Prije ili kasnije . . .”

Ron ga je upravo bio upitao misli li da je Catherine Webster možda imala vezu s Lansardom Blaineom i, što je važnije, je li to bilo ono što je Blaine prijetio da će otkriti kako bi Predsjednika doveo u nepriliku.

“Ali to nije bilo nedavno, ne nakon što su se doselili u Bijelu kuću. U najmanju ruku, ne mislim da je bilo.”

Ron je pomislio, kako je Catherine Webster rekla kako joj se čini da netko stvara diverziju s publicitetom oko Blaineova društvenog života, i kako bi to govorilo protiv nje kao osumnjičenog. Ali je to isto tako mogla biti njezina vlastita lukava diverzija, specijalno ako je sačuvala snažne osjećaje u vezi Blainea.

“... Ne,” govorio je javni tužilac, “rekao bih da je to nešto razornije... Mislim da bi vam trebali kazati. . .”

“Lynne . . .?” Državni je tužilac slegnuo ramenima.

”Moglo bi biti.” Zastao je na trenutak.”Onog dana kad se to dogodilo, kad je Blaine zaprijetio ucjenom, bio sam pozvan u Ovalni ured. Kad sam stigao tamo, Predsjednik je bio s Gimbelom, i obojica su bila tako ljutita, da nikad nisam vidio gnjevnije ljude. Bili su tako bijesni, Ron, i to ih čini sumnjivima, da, i jednog i drugog, čak i Predsjednika...Posebno je Predsjednik...bio sposoban ubiti Blainea...bar tog popodneva. Nisu mi rekli što je to bilo čime im je Blaine prijetio, samo da je prijetio da će objaviti nešto što bi u osobnom smislu bilo razorno za Websterove. Htjeli su razgovarati o tome da se otarase Blainea, kako da ga se otarase. Željeli su znati možemo li mu iznad glave objesiti krivični postupak da bismo ga natjerali da šuti.”

”Krivični postupak zbog čega?”

”Zloupotreba službene dužnosti. Rekli su mi da znaju ponešto o njemu .”

”Primao je mito.”rekao je Ron.

”Da. Rekli su mi. Sumnjali su na to, mislili su da bi se mogli naći dokazi.”

Ron je zatresao glavom. ”Zašto ga za ime božje nisu najurili?”

Državni je tužilac slegnuo ramenima.”Nakon nekoliko dana Predsjednik me pozvao i rekao da je Blaine ponudio ostavku. Pretpostavio sam da je klin izbio klinom,zaprijetio je da će ga krivično goniti zbog primanja mita ako ne stavi jezik za zube i ne pokupi se.”

”Predsjednik mi je rekao da je Blaineu bilo žao, pa da je ponudio ostavku.”

”Ovaj, možda ...”

”Mislite li uistinu da je Predsjednik upleten u njegovu smrt?”

”A vi? Vi ste službeni istražitelj.”

Ron je odmahnuo glavom. ”Ali mislim da bi Gimbel mogao biti.”

Državni tužilac, rumen muškarac, čije su divlje crne obrve ponekad malne skrivale gornji rub naočala,izbacio je ruke uvis.”Unatoč onome što sam upravo kazao, nalazim da je teško povjerovati da je to učinio ijedan od njih... Bob Webster je dobro organizirana ličnost.On je pametan.Ima kontrolu nad sobom. Ako je on ubio Blainea, što je vrlo nategnuta pretpostavka,učinio bi to drukčije,i negdje drugdje. Fritz

Gimbela je lako potcijeniti. Ali je sigurno suviše bistar da bi ubio štakora za svoga gospodara, pa ostavio strvinu na njegovu pragu.”

“Do đavola, još se uvijek kladim da je na neki način upleten.” rekao je Ron.

“Blaine je bio korumpiran, vi ste identificirali jednog od ljudi koji su mu davali mito. Tu je vaša nit, po mojem mišljenju. Možda vas to na neki način vrati Gimbelu. Možda vas vrati čak i Predsjedniku. Ali to je vaša nit. Dajte malo pritiska na tog momka Jeremyja Johnsona. Dajte ga malo na druge, ako ih možete naći. To vam je moj savjet.”

Ron je saslušao, kimnuo, i u isti se čas pitao da li se možda državni tužilac, poput njega, naprosto ne može suočiti s neprihvatljivom mogućnošću ... da je netko iz osoblja Bijele kuće . . . u Bijeloj kući... na neki način odgovoran . . .

**Specijalni istražni ured, Bijela kuća, ponedjeljak, 18. lipnja,
10.00 prijepodne**

Jill Keller je bila u Ronovu uredu. Walter Locke, FBI-jevac, sjedio je kraj nje na sofi još jednom pregledavajući Blaineov telefonski dnevnik. Identificirao je još nekoliko imena što su u početku izbjegla identifikaciji.

“Ali ništa o Philippeu Grandu,” rekao je. “Kladim se da je to konspirativno ime.”

“Što bi ga samo učinilo zanimljiviji.” rekao je Ron.

“Da. Inoguchi Osanaga ... on je također zanimljiv. Predobro se skriva. Svaki od nas ostavlja trag, račune, čekove, poreske formulare, medicinske kartone, molbe za kredite, korespondenciju, ostavljamo za sobom trag papira, savršeno nevin, ali zapis koji govori tko smo, kamo idemo i što radimo. To obično nije ništa što bismo trebali skrivati, i zato ne brinemo o tome. Ali nije tako s Osanagom. On radi poslove s gotovinom. On čak i stanarinu plaća gotovinom. Ne dobiva nikakvu poštu, osim prospekata. Njegov je trag suviše čist.”

“Što nije jak razlog da se nekoga sumnjiči.” ubacila je Jill.

“Pokupite ga i dovedite.” rekao je Ron.

“Skvičat će, on je teška kategorija.”

“Ponašajte se prema njemu s rafiniranom uljudnošću.” odgovorio je Ron.

Locke je kimnuo. “Ja ću ga posjetiti.”

“Slijedeće.” rekla je Jill. “Mislim da bi nam bilo dobro baciti pogled na ovo.”

Predala je Ronu novine. “Jesi li vidio jutarnju ponudu iz New Yorka?”

PLAYBOY BLAINE

Piše Barbara Dash

Dok je državni sekretar Lansard Blaine bio živ, uspijevaao je nekako, vjerojatno uz suradnju mnogih nas iz novinarskog posla, održati u tajnosti činjenicu da je čovjek od high lifea, odan dobrom životu u mnogim oblicima. Ako smo znali koliko je mladih žena prošlo kroz njegov život, pomogli smo mu da sačuva svoje privatne tajne, na koncu konca, odavno su prošli dani kad je bilo išta neobično u tome da čak i najviši vladin službenik uživa u društvu

mnoštva playmatea. Ako smo i opazili da dobro živi, nasmiješili smo se i slegnuli ramenima.

Možda smo bili u krivu. Sada kad je državni sekretar mrtav, počele su izranjati činjenice koje daju naslutiti da je Blaine trošio novac daleko iznad onog što je zarađivao kao državni sekretar ili što je mogao zaraditi i skupiti kao profesor diplomatske povijesti.

Primjer: U uredu državnog sekretara u State Departmentu na zidu visi drvena skulptura Louise Nevelson. Kupio ju je Blaine iz vlastitog, ne vladinog, budžeta. Cijena? Galerija u New Yorku u kojoj ju je kupio oklijevajući je piscu ovih redaka otkrila da ju je u travnju prošle godine platio 57.000 dolara.

Primjer: U apartmanu pokojnog sekretara u Watergateu visi Symbarijevo platno, jedno iz njegove "Crazy Horse" serije. Blaine ju je stekao za posljednjih šest mjeseci. Još nismo doznali gdje ju je kupio, ili pošto, ali nam stručnjaci za umjetnine tvrde da je njena tržišna vrijednost prije šest mjeseci premašivala 20.000 dolara...

"Do đavola." rekao je Ron. "Što još?"

Preletio je članak. Autorica se upustila u Blaineov namještaj, vina u njegovu podrumu, odijela, cehove u skupim vašingtonskim restoranima, monderna ljetovanja, njegov stil življenja. Zaključila je da se sve to ne bi dalo pokriti njegovom plaćom i ostalim vidljivim izvorima prihoda poput tantijema za knjige. I tako, odakle mu novac da živi "kao šejk"?

"Nemamo mnogo vremena, Ron." rekla je Jill. "Već se stvorila konkurencija za dokaze. Naša će se istraga ugušiti između stotinu neslužbenih. Od sada pa nadalje, bit će sve teže i teže dobiti nekoga da govori, i svatko koga potražimo imat će cirkular o tome što da očekuje i kako da se zaštiti."

Ron je pogledao Lockeja. "Dajte mi Osanagu." rekao je.

Specijalni istražni ured, Odjel za pravosuđe, ponedjeljak, 18. lipnja, 1.30 popodne

Inoguchi Osanaga bio je visok za Japanca. Sjedio je gledajući Rona preko pisaćeg stola u otrcanom uredu Odjela za pravosuđe, kamo je Ron rekao FBI-ju da ga privede. Od početka razgovora Ronu je bilo očito da nije uplašio Osanagu poslavši mu FBI da ga pokupi i dovede u Odjel za pravosuđe. Osanaga je bio srdit, osoran. Nije uskraćivao odgovore, ali nije ni govorio ništa izvan pitanja.

“Jeste li poznavali Blainea? Nijećete li da ste ikada razgovarali s njim?”

“Ne nijećem.” rekao je Osanaga ravnodušno.

“U kojem ste svojstvu razgovarali s njim? .”

“ Kao novinar, intervjuirajući ga za svoj list.”

“Jeste li ga nazivali? “

“Da.”

“Je li on nazivao vas?”

“Da.”

“Često? “

“Da.”

Možda pedeset godina starom, Osanagi su se već pojavljivale sjedine na sljepoočnicama, lice mu je bilo glatko i plosnato, male crne oči nisu govorile ništa. Bilo je teško zamisliti ga kako se smije.

“Što je bila glavna tema vaših intervjuja s državnim sekretarom?”

“Multilateralni trgovinski sporazumi. Oni će imati dubokog utjecaja na privredu moje zemlje .. .”

“Pisali ste članke temeljene na vašim intervjuima s Blaineom?”

“Da.”

“Možete li mi dobiti kopije tih članaka?” “Naravno.”

“Jeste li ikad Blaineu dali dar?”

“U mnogim prilikama, nakon što bi bio posebno ljubazan prema meni, uzvraćajući mi telefonske pozive, dajući mi informacije, poslao bih sekretaru bocu šljivinog vina.” Ron se nije mogao suzdržati od smiješka.

“Jeste li ga ikad častili večerom?”

“Da.”

“Drugim zabavama?”

“Ne.”

“Jeste li mu ikad dali novac?”

“Ne.”

Ron je podigao olovku i nekoliko trenutaka tuckao njome po žutom pravničkom bloku što je ležao pred njim na izgrebanom starom pisaćem stolu, i tada je ispustio, žaleći što je Osanagi pokazao bilo kakav znak frustracije.

“Mister Osanaga,” rekao je polako, “vlada Sjedinjenih Država nema iluzija o tome tko ste vi i zašto ste u ovoj zemlji. Vi niste novinar. Vi ste

tajni predstavnik izvjesnih velikih japanskih korporacija, i vaša je funkcija u Sjedinjenim Državama da stvarate lobbyje po njihovu interesu, da utječete na američku vladu da vodi politiku povoljnu za kompanije koje predstavljate. Posebice, željeli biste blokirati multilateralne trgovinske sporazume koji će proizvode vaših klijenata isključiti s američkog tržišta. Pokušali ste utjecati na državnog sekretara da se suprotstavi Predsjedniku. Pokušali ste utjecati na članove Senata, kako bi glasali protiv sporazuma kada dođu na ratifikaciju. To je razlog zbog kojeg ste imali često sastanke s Blaineom, ne zato da ga intervjuirate za Honshu Shinbum. Mi to znamo.”

“Tako sam i pretpostavljao.”

“ Jeste li slučajno jutros pročitali stupac Barbare Dash?” Osanaga je kimnuo.

“Mi znamo odakle mu novac”. Osanaga je ponovno kimnuo. “Zaista?”

“I zato vas pitam još jednom, jeste li davali Blaineu novac?”

“Mister Fairbanks, ako sugerirate da sam dao nepriličan dar visokom službeniku vaše vlade, vi me de facto optužujete za krivično djelo. Morao bih se konzultirati s pravnim savjetnikom.”

“Mister Osanaga...”

Rona je prekinulo kucanje na vrata ureda. Otvorila su se, i Gabe Haddad mu je gestama pokazao da izađe. Ron se ispričao i izašao.

“Telefon.” rekao je Gabe. “Senator Finlay želi govoriti s vama.”

Senator Walter Finlay, republikanac iz Indije, bio je član Senatorskog komiteta za odnose s inozemstvom i oštar otvoreni kritičar multilateralnih trgovinskih sporazuma predsjednika Webstera.

“Ron.” rekao je Senator. (Vlastito ime, kao kakav prerevnosni trgovački putnik osiguravajućeg zavoda, stara politička igra. Ron ga je sreo samo jednom.) - Dobro vam je nakon te nesreće?”

“Da, senatore, hvala. Samo nekoliko ogrebotina.”

“Ovaj, brinite malo o sebi. Čujte Ron, shvatio sam da ste jutros poslali FBI da pokupi Inoguchija Osanagu. Je li to istina?”

“Samo sam mu htio postaviti nekoliko pitanja. Upravo razgovaram s njim.”

“Ne vidim vezu, Ron. Sigurno da se na njega ne sumnja da ima išta s Blaineovim umorstvom .”

“U stvari ne.” pokušao je da mu glas zvuči otkačeno. “Samo mi trebaju neke informacije koje on može imati.”

“Shvaćam. Htio sam samo kazati koju dobru riječ za njega, Ron. Dopalo me da ga pomalo znam. Rekao bih da je prilično čestita momčina. Zna, možete uplašiti đavla u čovjeku na takav način, privodeći ga, ispitujući. On ne zna kako mi radimo stvari, razumije se. Htio sam samo kazati koju dobru riječ za njega.”

“On je u redu, senatore, i uvjeravam vas da se nije uplašio.”

“Trebate pamtiti, Ron budućí da ste prilično nov u tome i svemu, da našu vladu možete dovesti u prilično gadnu nepriliku ako ne budete vrlo pažljivi, kad na taj način dovlačite građane druge zemlje. Nadam se da ste vrlo pažljivi. Zna, također, ima tu i jedno pitanje, koliko ste ovlaštenja uistinu dobili po izvršnom nalogu. Mislim, koliko ovlaštenja može Predsjednik dati na taj način. Ne bih želio da vam dođe rep u procijep, Ron.”

“Zapamtit ću savjet, senatore. Zahvalan sam što ste me nazvali.”

“Okej, sinko ... I vidite da nemate kakve skrivene ozljede od te nesreće. Ja bih se na vašem mjestu dao pod rendgen.”

Kad je Ron ponovno sjeo za stol u svom privremenom uredu, bio je još uvijek vrlo nesretan zbog Osanage. Taj čovjek nije otkrio ništa novo, ali je bar njegovo dovođenje istjeralo Finlayja iz jazbine. Sekretar je mogao biti na strani svojih klijenata, raditi marljivo da bi zaradio svoju plaću, ali ga je na koncu uhvatila panika ... I tko uistinu vjeruje čovjeku koji prima mito? Prije ili kasnije mogao bi se okrenuti protiv njih... Ucjena ... Mreža se ipak nije sužavala, širila se ...

“Mister Osanaga. Namjeravate, koliko sam shvatio, ustrajati u svom nijekanju da ste Blaineu davali novac?”

Osanaga je kimnuo. “Ako imate dokaza da jesam, pretpostavljam da ćete ih podastrijeti.”

“I naravno, ne znate ništa o Blaineovu umorstvu.”

“Bio sam na večeri s dva člana Kongresa u trenutku za koji novine tvrde da je u njemu ubijen državni sekretar. Uistinu, mister Fairbanks, nikad nisam imao čast biti u Bijeloj kući.”

“I nemate nikakve ideje tko ga je mogao ubiti, ili zašto?”

“Ne. Nemam ideje. Uopće ne.”

“Finlay ...” rekao je Ron Gabe Haddadu i Jill Keller. Donijeli su mu sendvič sa salatnom od šunke, kokakolu i jabuku koju je sada sjedeći

žvakao.

”Taj stari kujin sin...”

”Ako Osanaga nije plaćao Blainea, zasigurno je plaćao Finlayja” ubacio je Gabe.

”Član Senatorskog komiteta za odnose s inozemstvom ... Slaže se.”

”Budi oprezan.” rekla je Jill. ”Postoji, na koncu konca, i poštena opozicija trgovinskim sporazumima.

”Ne u osobi senatora Waltera Finlayja.” rekao je Ron. ”Usput, ima li itko od vas onu listu prijatelja Marthe Kingsley?”

”Kopčam.” rekao je Gabe, posežući u otvorenu torbu za spise. ”Senator je na listi.

Spisak je bio onaj koji je FBI skupio o ljudima koje su vidjeli u društvu Marthe Kingsley. ”Mislim da sam ovdje upamtio Finlayja... Finlay i Blaine ...”

”Fascinantna gospođa Kingsley čini se kao važna karika.” rekao je Gabe.

Ron je kimnuo. ”A tu je i jedan moj stari prijatelj. Nisam prije obraćao mnogo pažnje, nije imalo smisla. Paul Victor Chamillart. Mislim da ću porazgovarati s prijateljem Paulom ...”

La Bagatelle, ponedjeljak, 18. lipnja, 9.00 uveče

“Mon ami comment ca va?” Ron se nasmijao. Paul Victor Chamillarta nije vidio dvije godine, ali se ovaj nije promijenio. Idući iza svog velikog galskog nosa, s kratkom, debelom, mirišljavom francuskom cigaretom što mu se zibala u kutu ustiju, Chamillart je bezbrižno utrupkao u restoran, ravno kraj Rona, previdjevši i njega i njegovu ispruženu ruku.

“Ah, Ronald, dobro je da te vidim.”

Chamillart je bio pravnik u francuskoj ambasadi. U danima kad se u Washingtonu bavio pravnom praksom, Ron je živio u istoj stambenoj zgradi sa Chamillartom. Postali su prijatelji, igrali zajedno odbojku, otišli na nekoliko predstava, otvaranja izložbi, i često jeli zajedno u restoranima koje je Chamillart uvijek kritizirao sa žarom uvrijeđenoga gurmana. Viđali su se rjeđe nakon što su se obojica iselila iz zgrade, a otkako je Ron bio u Bijeloj kući, bilo mu je teško naći vremena za duge restoranske večeri koje je Chamillart posebno volio. Njihov ih je stol čekao. Paul Victor je naručio pola boce šampanjca kao aperitiv.

“Je li to istina?” upitao je Chamillart. Gutao je riječi s dubokim, grgorećim francuskim akcentom. “Hoćeš li se oženiti Predsjednikovom kćeri?”

Ron se nasmijao, odmahnuo je glavom. “Ne uskoro, u svakom slučaju.”

“Onda možda nikad.” rekao je Chamillart. “Da je to pravi zanos, ne bi rekao “ne uskoro”. Rekao bi uskoro, uskoro, smjesta!”

“A što je s tobom, Paul? Nežnja dovijeka?” Chamillart je spustio krajeve usnica, nasmijao se i slegnuo ramenima. “Bio sam vrlo zainteresiran za neku mladu ženu, Amerikanku . . . tenisačicu. Ipak . . .”

“Vidio sam nešto o tome u novinama.”

“Da, ali, Ronald, tenisačica! Ah, na koncu, njena su serviranja ljubavi bila kao i u njezinoj igri. A u tenisu, to je nešto što je bolje prepustiti drugome.”

Radosno se nasmijao vlastitoj dosjetki. Bio je to solidno obrazovan čovjek, duboko utonuo u umjetničku i literarnu povijest svoje zemlje. Bio je ponosan na francusku kulturu i hitar kad je trebalo opaziti što god francusko što su prihvaćali i cijenili u Americi. U isto je

vrijeme otvoreno negodovao zbog bilo čega nefrancuskog što su Amerikanci uporno zvali francuskim, začinjenu salatu, kružni biljar, pomfrit ("fuj, ta gumasta narančasta brljotina koju nazivate francuskom salatom je kleveta o mojoj zemlji").

"Paul." rekao je Ron nakon što su dovršili šampanjac i dogovorili se što će večerati. "Morao bih ti postaviti nekoliko pitanja."

Chamillart je podigao obrve. "U vašoj službenoj funkciji istražitelja smrti Lansarda Blainea?"

"Ovaj . . . neslužbeno."

"Ja ga nisam ubio."

Ron se nasmijao. "I ne znaš tko je. Ali bi mi možda mogao pomoći."

"Bojim se, dragi prijatelju, da će ti trebati pomoć... i to mnogo... Bio sam utučen kad sam doznao da si postao glavni istražitelj ..."

"Čini se da je mnogo mojih prijatelja bilo."

"Prijatelju, on te iskorištava."

"On?"

"Predsjednik. Jesi li siguran da on želi da pronadeš tko je ubio državnog sekretara?"

Ron je gotovo manifestirao zakašnjelo paljenje. Tada reče:

"Da, Paul, siguran sam da ..."

"Ah, ali kad otkrijemo tko je ubio Blainea, što ćemo tada doznati što Predsjednik ne bi želio da znamo?"

"Što ti je na umu?" Chamillart je slegnuo ramenima.

"Što si čuo o Blaineu? Mislim, prije nego je umro. Jesi li znao, kad Predsjednik nije, da je Blaine bio, kako mi kažemo, korumpiran?"

"Mi velimo isto, stari druže. Korumpiran? Ne. Ja nisam znao, i sumnjam da je znala moja vlada. Prièe sam čuo sada, ali ranije nismo znali."

Razgovor je prekinuo natkonobar, Jacques, koji je došao preuzeti narudžbu. Ron je prepustio Chamillartu da s Jacquesom dogovori menu.

"Dakle." rekao je Chamillart kad se konobar udaljio. "kakva imaš pitanja za mene, Monsieur l'Investigateur?"

"Dva. Prvo, jesi li kad čuo za ime Philippe Grand?"

"Sigurno. Mnogo puta."

"Bravo. Tko je on?"

“On može biti jedan od pedesetorice ljudi, od stotinu. Teško da se za to ime može reći da je neobično. U Parizu je bio jedan stari kavanski pjevač . . .”

“Znaš li ikoga posebice, danas, koji bi se zvao Philippe Grand?”

Chamillart je odmahnuo glavom. “Zašto? Tko bi on trebao biti?”

“Netko tko je telefonski nazvao Blainea mnogo puta u posljednjih nekoliko mjeseci. Blaine mu je uvijek uzvraćao pozive. Ne znamo tko je on. Voljeli bismo znati. Blaineova tajnica veli da je Grand govorio s francuskim akcentom.”

“Francuski akcent? Što je to?” Chamillart je sebi dopustio smiješak.

“Vidi, stari druže, potrebno nam je otkriti zašto je Blaine primao toliko poziva od čovjeka kojeg ne možemo identificirati, i odgovarao na njih. Taj je čovjek uzastopno ostavljao ime kod Blaineove tajnice, Philippe Grand. I tako, zašto ne možemo naći izvjesnog Philippea Granda?”

“Postavit ću ujutro to pitanje našem službeniku osiguranja. On će upitati Pariz. Do sutra popodne moći ću ti kazati znamo li išta o tom tvom čovjeku.”

“Na čemu ću biti zahvalan.”

“Ali ne zaboravi, neku vrst francuskoga govora i u Kanadi. Tvoj bi Philippe Grand mogao biti Quebecois.”

“I to ću provjeriti.”

“Ah. Dakle, kako glasi drugo pitanje?”

Ron se nasmiješio. “Drugo se pitanje dodiruje tvog odnosa s izvjesnom mladom ženom . . .”

“Ahh! “nacerio se Chamillart i poljubio vrške prstiju.” Žena u slučaju, a tko je ona?”

“Martha Koczinski. Ili Martha Kingsley, ovisno o tome kako si je davno upoznao.”

Chamillartov se smiješak u trenutku izgubio. “Ah, Martha, dražesna, zagonetna Martha. “ Kimnuo je. “ Razumije se. I tako, ona je ta žena u slučaju . . . ?”

“Nisam siguran kako je upletena, ali znam da jest na neki način. Želio bih o njoj doznati sve što mogu . . .”

“Zašto pitaš mene?”

“FBI ima dosje o Marthi Kingsley. Ona je bila upletena, ili se sumnjalo da je upletena, u izvjesno procurivanje povjerljivih

informacija. FBI-jev dosje sadržava i popis muškaraca za koje se zna da su bili njeni... da velimo prijatelji? Tvoje je ime na popisu.”

“Ne istaknuto, nadam se ...”

“Ne dovoljno istaknuto da bi ti pokvario večeru. Iznenadilo me je ipak što sam našao tvoje ime na popisu. . . Jesi li je plaćao?”

“U naturi.” rekao je Chamillart. Bio je pokoren.” Željela je da je pozovu na izvjesne prijeme, da je upoznaju s izvjesnim ljudima. Pružali smo jedno drugom quid pro quo. “Slabašno se osmjehnuo. “S moje strane, ja sam za nju učinio ono za što sam bio kvalificiran. A ona je sa svoje strane učinila za mene ono za što je bila eminentno kvalificirana.”

“I kad je od tebe dobila sve što je željela, raskinula je vezu . . . ?”

“O, ne! Ja sam bio taj koji ju je raskinuo.”

Ron se nasmiješio. “Oprosti...”

Chamillart se na trenutak zagledao u Rona. “ Prijatelju, krivo si me razumio. Nisam ja taj kojeg si potcijenio svojom pretpostavkom, to je ona.”

“Ona je sebe nazivala prostitutkom .” rekao je Ron. “ Nisam ja.”

“Možda bi voljela da misliš da je to sve što je ona. Ali te uvjeravam, ona je više od toga.”

“Održavala je vezu s Blaineom . . .”

Chamillart se namrštio.” Ona jest na neki način upletena u njegovu smrt. Mislim da u to možeš biti siguran. “ ?”

Chamillart je uzdahnio.

“Žalosna priča, ispričat ću ti je ... No kako da objasnim? Možda da počnem time što ću te podsjetiti da, iako sve mačke u mraku nisu crne, činjenica je da žena ne može dugo zadržati muškarčevu pažnju onim što radi u krevetu.” Slegnuo je ramenima.

“A niti muškarac može zadržati ženinu onim što on čini, kad smo već kod toga. Ako šarmantna Martha želi sebe nazvati prostitutkom, vrlo dobro, ali je ona dobrano više od toga. Ronald, hoćeš li mi vjerovati da sam istinski obožavao noći s njom, ne toliko zbog onog što je činila, jer to bi većina žena znala kopirati, koliko zbog onoga što je govorila? Uživao sam u njenom društvu, konverzaciji, druže moj. Njenom razumijevanju, njenoj sposobnosti da zabavi. Ne ... više od toga da zabavi, da stimulira. Shvaćaš li?”

Ron je kimnuo, počeka.

“Sjećaš li se potankosti afere N'Djamena?”

“Sjećam se.” rekao je Ron.

Chamillart je spomenuo jedan incident od prije dvije godine kad je Pan American 747 na letu iz Capetowna u Rim doživio kvar i bio se prisiljen spustiti u N'Djamenu u Republici Čad. Čadska je vlada prethodno objavila da je bilo kojem zrakoplovu ili članu posade koji je sudjelovao u letu do bijele Južnoafričke republike ili iz nje zabranjeno prizemljivanje u Čadu. Čadska je vlada poslala putnike njihovim putem, ali je zadržala avion i posadu, posadu da plati globu od po 5000 dolara ili da ode na izdržavanje šestomjesečnih zatvorskih kazni zbog povrede čadskog zakona prizemljivanjem u N'Djameni, a 747 kao jamstvo za globu od 10.000.000 dolara nametnutu Pan Americanu. Američki charge d'affaires nije uspio dogovoriti sporazum, i Sjedinjene su Države tajno zamolile Francusku da intervenira na njihovoj strani...

“Iz tog ste nas vi izvukli.” rekao je Ron.

Chamillart je kimnuo. “Poslao si mi pisamce, izražavajući svoju zahvalnost.”

Došao je konobar s platom od sićušnih školjčica, jakovskih kapica, i gljiva u bistrom umaku, i tu je konverzacija zastala dok je konobar posluživao jelom i bijelim vinom što ga je Chamillart naručio uz njega.

“Jesi li ikad bio u Čadu?” upitao je Rona.

”Pitam se što ondje jedu. McDonaldove pljeskavice?”

“Vjerojatno.”

“No svejedno, o N'Djameni. Vaš državni sekretar, a bio je to Blaine, naravno, nazvao je našu ambasadu usred večeri. Bio je petak. Slučilo se da je to bio i rođendan madame Gravier i mi smo ga slavili na maloj privatnoj večeri u ambasadi. Nakon večere je ambasador Maline telefonirao ministru vanjskih poslova u Parizu. Probudio ga je usred noći, u Parizu je zapravo bilo četiri izjutra, i prenio mu hitni zahtjev državnog sekretara. Ministar vanjskih poslova je bio zlovoljan što su ga probudili u taj sat, također je shvatio da stvar neće biti jednostavna, da naša vlada neće moći, samo zamolivši, postići otpuštanje Amerikanaca i njihovog aviona.

U stvari, što možda ne znaš, izvršili smo pritisak na čadsku vladu dajući joj do znanja da bismo možda mogli imati teškoća oko

isporuke izvjesnog, protuustaničkog oružja čiju su nabavu ugovorili kod nas. Ministar vanjskih poslova je bio razjađen. Primijetio je da je neobično kako mu se brzo sekretar Blaine obratio za pomoć, neposredno nakon što je odbio surađivati u slučaju Martine Nanterre. Njegova je razjađenost bila trenutačna, stvar sata. On u stvari ne bi nikad dopustio da l'affaire Nanterre stane na put Francuskoj da za Sjedinjene Države učini što može u slučaju N'Djamena. Na trenutak je ipak, budući probuđen u četiri ujutro, povezo ta dva slučaja. Znaš li što mislim . . . l'affaire Nanterre?"

Ron je znao...Martine Nanterre je bila francuska glumica koju su uhapsili i zatvorili na Floridi prije nekoliko godina zbog posjedovanja velike skrivene zalihe heroina i kokaina. Zbrisala je uz kauciju i vratila se u Francusku, a francuska ju je vlada, u skladu sa zakonom koji je zabranjivao ekstradiciju francuskih državljana, odbila vratiti u Sjedinjene Države. Nalog za hapšenje je, međutim, ostao na snazi, i kasnije, kad je nastupila na sceni u Londonu, Sjedinjene Države zamolile su Britance da je uhapsu i zadrže radi izručenja. Bila je prisiljena obustaviti londonsku predstavu i vratiti se u Francusku, što je u francuskom tisku izazvalo prigovore da Sjedinjene Države progone francuskog državljana, da joj štete karijeri. Ministar vanjskih poslova Thier je, samo nekoliko tjedana prije afere N'Djamena, tiho zamolio vladu Sjedinjenih Država da povuče optužnicu protiv Martine Nanterre. Državni sekretar Blaine je to odbio . . .

Chamillart je na vilici držao komadić gljive, puštajući da se s nje ulije umak i padne na tanjur, prije nego se nagnuo i uzeo je u usta.

"No da se vratimo Marthi Kingsley ."promrmljao je sladeći se komadićem. "Otišao sam iz ambasade prije ponoći i uzeo taksu do Marthina stana. Čekala je na mene, s ohlađenom bocom šampanjca, mog šampanjca. Dobavlja sam ga u sanducima. Bila je to nezaboravna noć, Ronald. Ludo nezaboravna noć. Nadahnula me da pričam o stvarima o kojima nisam pričao već godinama. Stvarima o djetinjstvu...Opisao sam ljetovanje moje obitelji na bretanjskoj obali, i činilo se da uživa u svakoj riječi. Također mi je pričala priče o sebi. Bila je to nezaboravna noć. . ."

Chamillart je spustio vilicu."I u toku te noći, Ronald, ja sam počinio tešku indiskreciju. Bila je to takva indiskrecija, kakva zaključuje vanjskopolitičke karijere. To ti velim u povjerenju, razumije se."

“Naravno .”rekao je Ron. “ Za to jamčim.”

“Kazao sam joj što je rekao ministar vanjskih poslova. Vjerojatno pod utjecajem koje suviše čašice izvrsnog vina, sigurno pod utjecajem njenog zaraznog oduševljenja za dobru konverzaciju, poželio sam joj ispričati nešto u isti mah i zabavno i povjerljivo, nešto što bih joj samo ja mogao ispričati.

I tako sam joj ispričao kako smo probudili ministra vanjskih poslova prije zore i kako je on, vrlo čangrizavo, povezo slučaj Martine Nanterre sa slučajem Pan Americana 747. Znala je cijeniti ironiju priče. Sutradan mi je bilo doznati koliko ju je cijenila.”

“Kome je rekla? Blaineu?”

“Ne Blaineu. Blaine je bio u Tokiju.”

“Onda kome?”

“Ne znam.”rekao je Chamillart. Uperio je vilicu i proburazio komadić jakovske kapice.

“Otišao sam iz njena stana oko devet ujutro, u subotu, nakon prijatnog doručka. Oko podneva ,oko podneva, družu moj ,ambasador Meline je primio telefonski poziv od Alfreda Eisemana iz Bijele kuće, kojim ga je obavijestio da vlada Sjedinjenih Država povlači po svim točkama optužnicu protiv Martine Nanterre.Jedva da ti trebam,i kazati,da nikad više nisam vidio Marthu Kingsley. Ali ti isto tako jedva trebam kazati da je netko na vrlo važnom položaju u vašoj vladi razgovarao s madame Kingsle... i da je taj razgovor bio o sekretaru Blaineu i l'affaire Nanlerre...Rekao sam ti da je ta dama izuzetna. Očito je da njene veze idu dalje od, i iznad, vašeg državnog sekretara.”

Specijalni istražni ured, Bijela kuća, utorak, 19. lipnja, 10.00 prije podne

Predsjednik je sjedio na sofi u Ronovu uredu, očito opušten, s prekriženim nogama i jednom rukom prebačenom preko naslona. Jill je pokazala volju da ode kad je stigao nenajavljen, ali joj je on samo dao znak rukom da se mrdne u stranu i napravi mu mjesta, kako bi sjeo kraj nje i porazgovorio s njom i Ronom.

“Drago mi je što ste rekli konzorcij.” rekao je Ronu. “Tu postoji konzorcij interesa, odlučan da blokira trgovinske sporazume. Toliko im je toga u pitanju, da su potpuno sposobni pokušati potplatiti bilo kojeg službenika kabineta, ili ga čak i ubiti. U Japanu pokušavaju srušiti vladu kako bi spriječili da se Japan prikloni sporazumima. Japanskim je proizvođačima toliko toga u pitanju, da se sasvim lako mogu okrenuti atentatima, ako zataje politička sredstva. U Nizozemskoj su protivnici sporazuma optužili vladu za unutrašnju korumpiranost, nadajući se srušiti je prije nego što ona obaveže zemlju novim trgovinskim sporazumima koji bi ograničili njen izvoz u USA. A ovdje u Sjedinjenim Državama ...”

Zastao je, odmahnuo glavom. “Teško je u to povjerovati, no ja ne vidim ni jedan drugi uvjerljivi motiv za Lansardovo umorstvo.”

“Mogao bi to biti prebrzo donesen zaključak, gospodine Predsjedniče.” rekla je Jill. “A sadrži i kontradikciju. Zašto bi konzorcij želio ubiti jedinog visokog pripadnika vaše administracije koji se suprotstavio sporazumima? Rekla bih da bi ga trebali živog.”

“Možda.” odgovorio je Predsjednik. “Ali pamтите to ... da u tome što nazivamo konzorcijem sjede i neki prilično gadni ljudi. Možda im je Blaine obećavao, uvjeravao ih kako može potući sporazume, i kad su mu isplatili masnu svotu novca a on nije mogao isporučiti. . . možda su zaključili da ih je prešao, da ih je, jednostavno i neelegantno, oplindrao a da nikad nije ni namjeravao potući sporazume . . .”

“Postoji također i mogućnost.” rekao je Ron, prvi put izražavajući neke ranije misli, “da se netko bojao da će progovoriti, ili prijetiti da će progovoriti. Naravno, kad bi to učinio, bio bi prvi koji bi se našao u nebranom grožđu, ali se možda netko u konzorciju također bojao

toga da bi Blaine naprosto mogao priznati, pod pritiskom, da je primao mito, i kazati tko ga je plaćao ...”

“Stvar koju treba zapamtiti,” rekao je Webster “ jest činjenica da se konzorcij sastoji od ljudi kojima su, doslovno, milijarde u pitanju. To je dovoljno za ljude poput njih da učine gotovo sve ...”

Ron je kimnuo, i tada, mrvicu mijenjajući temu: “Brine li vas kongresna istraga?”

“Ja se nadam,” rekao je Predsjednik “da ćete vi zaključiti vašu istragu prije nego što kongresna bude mogla startati.”

Prethodnog je popodneva senator Kyle Fleming progovorio u dvorani Senata, tražeći nezavisnu istragu bilo od strane senatskoga komiteta bilo od specijalnog tužioca kojeg bi ovlastio Kongres ...

“Činjenica jest,” rekao je senator “da je Predsjednik za šefa svoje istrage postavio neiskusnog člana vlastitog osoblja Bijele kuće, mladog pravnika vezanog zahvalnošću, koji bi u stvari jednoga bliskoga dana, sudeći po učestalim glasinama, mogao postati Predsjednikov zet. Je li to prilično, gospodine Predsjedniče, da pripadnik predsjednikova vlastitog osoblja i perspektivni zet vodi tu osjetljivu istragu? Je li prilično da taj mladi čovjek ima ovlaštenja veća od onih direktora Federalnog istražnog biroa? Je li prilično da taj mladi čovjek ima specijalne ovlasti, ovlasti bez presedana . . . ?”

I tako dalje. Nekoliko je republikanskih senatora govorilo podržavajući senatora Fleminga. Jedan se od njih požalio da je od Blaineove smrti prošao gotovo tjedana da specijalni istražitelj, kako se čini, nije postigao ništa. Drugi je predložio da se Ronalda Fairbanksa dozove pred komitet kako bi izvjestio što je njegova istraga postigla.

“Ne možemo obećati brze rezultate, gospodine Predsjedniče.” rekao je Ron. “Skupili smo mnoštvo sugestivnog materijala... Danas znamo mnogo više nego što smo znali u ovo doba prošlog tjedna, ali vam ne mogu kazati da smo u blizini rješenja slučaja .”

“Dakle, kao što se kaže, sad smo na žeravici, a bit će i gore. Nemamo više mnogo vremena .”

“Mene brine to što izlazi na vidjelo način na koji je Blaine trošio novac. Da je primao mito.” rekao je Predsjednik tiho. Uzdahnuo je, zatresao glavom.

“Ron.Jill.Morat ću živjeti s tim. Mi ćemo morati živjeti s tim. To može uništiti ovu administraciju. To čak može uništiti trgovinske sporazume. Tko god da je ubio Blainea, možda je postigao ono što on nije mogao postići za njih primajući mito. I tako ...”

Predsjednik je ustao sa sofe.”Nek sjekira padne gdje mora pasti. Nađite mi istinu. Tko god da bio. Tko god .”

Dugu su sekundu, nakon što je Predsjednik izišao iz sobe, Ron i Jill zurili u vrata koja je on pažljivo, tiho zatvorio za sobom.

“U nevolji smo.”rekla je Jill napokon. “On ... i ti... i ja.” Ron je kimnuo.

Dvoje su velike novine, jedne u New Yorku, druge u Los Angelesu, jedne sinoć, druge jutros, objavile uvodnike koji su izražavali nepovjerenje u Ronalda Fairbanksa kao glavnog istražitelja smrti Lansarda Blainea. On nije, rekli su, kvalificiran za taj posao. Nema vidljivog napretka. Štaviše, rekao je jedan od njih, sada je očito da Blaineova smrt nije bila izoliran, već prije dramatičan događaj koji je počeo razotkrivati duboku korupciju u Websterovoj administraciji.

Članak Dashove od ponedjeljka ujutro slijedio je jutros drugi, koji je donio više potankosti o osobnim financijama pokojnog državnog sekretara. On je imao, izvještavala je Barbara Dash, neobjašnjiv običaj, stečen tek nakon što je postao državni sekretar, da račune plaća gotovinom, imao je račune u trgovinama, ali je dolazio, ili slao šoferu, da ih plati gotovinom u krupnim apoenima. Agencijska je vijest govorila da je Blaine prijavio godišnji prihod manji od sto tisuća dolara, u svakoj od pet proteklih godina, što teško da je dosta da bi platio svoju umjetničku zbirku, garderobu, vinski podrum, ljetovanja, darove ženama...

“To je tek početak.”rekao je Ron. “To će puknuti. Štogaod on kazao, oni će reći da je istragu dao u ruke hrpi amatera kako bi prikrio, otegnuo . Ali ne mislim da nas on žrtvuje, ja naprosto ne mogu povjerovati u to, Jill . “

“On zna uvjeriti.”rekla je neodređeno.

“Dobro, ne možemo se naprosto pokupiti.”

“Ne.”Zazujao je telefon. Podigao je slušalicu.

“ U redu, za minutu.”okrenuo se, pa rekao Jill:” Tamo je neki čovjek, želi me vidjeti. Vidi...Mogu te izvući, tebe i Gabea. Mogu vas vratiti na pravosudni...”

“Ne, do đavola.”

Nasmijao se, grobljanskim smiješkom.” Okej, mala Ali ako promijeniš mišljenje .”

“Neću” i izađe da uvede čovjeka koji ga je želio vidjeti.

Bio je to Burke Kincaid, službenik osiguranja iz kanadske ambasade. Odsječan, brz, sredovječan muškarac, sjeo je u naslonjač kraj Ronova pisaćeg stola i žustro otvorio malu kožnatu torbu za spise.

“Poslali ste nam upitnik o izvjesnom Philippeu Grandu.” rekao je.

“Da.” odgovorio je Ron iznenađeno. Tek je rano jutros s tim u vezi nazvao ambasadu. “To vam ime nešto znači?”

“Znači, i u nama pobjeđuje znatiželju činjenica što je upitnik stigao iz ureda koji istražuje umorstvo Lansarda Blainea. Nadam se da tu nema veze.”

“Tko je Philippe Grand?”

“Volio bih da znamo.” rekao je Kanadanin.

”To je ime kojim se služi jedan operativac Kvibeškog oslobodilačkog pokreta, ili više njih. Vjerojatno ovo drugo. Kad se god dogodi svinjarija, pripisuju je Philippeu Grandu... Dinamitaš, snajper, saboter. Ispisuju mu ime po zidovima. Da je učinio samo pola od onog što mu pripisuju, mogli bismo ga objesiti . . . Zašto ste tražili informaciju?”

“Za vrijeme četiri mjeseca pred smrt, Lansard Blaine je u State Departmentu primio mnoštvo telefonskih poziva od čovjeka koji se predstavljao kao Philippe Grand. Blaine mu je uzvratio pozive.”

“Vaš je državni sekretar imao razgovore s kvibeškim teroristom?” Kincaid je bio zgranut.

!Imao je razgovore s nekim zvanim Philippe Grand koji je govorio s francuskim akcentom. Provjeravamo sva imena u njegovoj telefonskoj knjizi. Ovo je jedno od onih za koja nemamo objašnjenja.”

“Jedino objašnjenje koje mi pada na pamet jest ono koje vrlo rado ne bih želio čuti.”

“Vidite, budući da je Blaine mrtav, i ja nemam drugih informacija osim imena Philippea Granda u telefonskom dnevniku, plus sjećanje tajnice da je na telefonu čula francuski akcent, bojim se da će objašnjenje morati doći od vas” rekao je Ron.

“Volio bih imati kakvu garanciju “odgovorio je Kincaid “ da Blaineovi kontakti s Kvibeškim oslobodilačkim pokretom nisu iza sebe imali odobrenje službene američke politike ...”

“Nisam ovlašten da vam dadem takve garancije.Ipak mislim da je očito, ako ste pratili što je izašlo na vidjelo od Blaineove smrti, da je on bio upleten u jako mnogo stvari koje iza sebe nisu imale odobrenje službene američke politike.”

“Hoće li se vaša vlada ograditi od njega?”

“Ne znam. Iskreno govoreći, ne mislim da je to potrebno.”

“Donio sam ovdje”rekao je Kincaid, vadeći dokument iz torbe za spise,rezime onoga što znamo o Philippeu Grandu. Ako doznate nešto što bi nam moglo pomoći da mu uđemo u trag, bili bismo vrlo zahvalni da čujemo o tome.”

“Kvibeški oslobodilački pokret!”Gabe Haddad je gledao u izvještaj koji je Kincaid dao Ronu. “Za ime božje, čime se to Blaine bavio?”

“Komplicira nam istragu.”rekao je Ron zlovoljno.” Što se mene tiče, to je samo još jedan koji ga je mogao ubiti.Poigravanje s luđacima može biti opasna stvar”

“Jutros me je nazvala Barbara Lund.”rekao je Gabe.” Znaš je, gola plesačica? Jučer ju je nazvao Jeremy Johnson, želio je znati jesmo li razgovarali s njom, i ako jesmo, što nam je rekla. Kazao joj je da je bila glupa što je to učinila, i da više neće razgovarati s nama ako zna što je bolje za nju.Čini mi se kao da smo ga malo stresli. “

Ron je odmahnuo glavom. “ Imamo gorih problema, vrijeme nam istječe.”

“Znam.”

“Ponudio sam Jill šansu da se vrati u pravosudni.”

“Nije ju prihvatila “ rekao je Gabe, ponovno gledajući u Kincaidov dokument, ili se pretvarajući da to čini.”

“Je li ti rekla?”

“Ne. Mogu pogoditi što je rekla. Znam kakva je to žena. Nadam se da to znaš cljeniti.”

Zastao je i tiho rekao: “Znam . . . Sposobna je, žilava . . .”

“Nisam to mislio.”

“Što jesi mislio?”

Gabe je ponovno spustio pogled na Kincaidov dokument.

“Ona će se priljepiti uz tebe, ostavio si na nju dojam.”

“Što znači. . . ?”

“Značenje je očigledno, za ime božje.”

Ron je kimnuo i promijenio temu. “Nudim ti isto što i Jill. Čini se da padamo na glavu. Ako želiš izaći, neću ti zamjeriti...”

Gabe je odmahnuo glavom. “Isfurat ću to.” rekao je. “Ja sam ofca za izgubljene slučajeve.”

Ron je u jedan sat imao sastanak pri ručku. Do dvanaest je radio za stolom, nazivajući u vezi imena iz Blainove telefonske knjige. Za tjedan dana FBI nije bio sposoban identificirati još četiri imena: Georgea Vogela, Sandru McGraw, Allisona Kellera i Williama Fursta. Uobičajeni izvori nisu doveli ni do čega, a Ronovi pozivi po špurijusu imali su isti učinak. Razgovarao je s Predsjednikovim press-sekretarom i obećao da će se ili sutradan izložiti ispitivanju na konferenciji za štampu, ili izdati bilten o napredovanju istrage. Predlagao je izvještaj FBI-jevog terenskog agenta iz Las Vegasa, poslan kao odgovor na Lockeov nalog, a koji je govorio kako ima razloga posumnjati da je Lansard Blaine imao deponiran novac u dva kasina, iako nikad nije bio u Las Vegasu i nikad se ondje nije kockao. Dokazi iz agentovih sumnji nisu bili čvrsti, i Ron je adaktirao izvještaj. Pokušaj da se otkrije je li Blaine imao šifrirani račun u Zurichu sudarili su se sa zidom. Hladno, hladno.

Zaključao je kartoteku i stol. Bio je spreman otići na ručak, kad je zazujao telefon. Vani je bila Lynne, željela ga je vidjeti.

“Čitala sam novine, gledala televiziju” rekla je tiho, nesretno. Sjela je na sofu, nosila je izbljedjelu crvenu bluzu kojoj je rukav bio rasparan da bi mogao proći gipsani povoj. “Ne odnose se prema tebi baš jako lijepo.”

“To se moglo i očekivati...”

“Ne. Kad su rekli da si u subotu uveče bio pijan, već je to bilo dovoljno gadno. Sada vele da si nekompetentan da vodiš istragu, čak da za mog oca nešto prikrivaš.”

“Morali smo shvatiti, Lynne, od trenutka kad je Blaine ubijen, da će stvari biti vrlo, vrlo mučne.”

Stajao joj je okrenut licem, naslonivši se na prednju stranu stola. “Nisam trebao prihvatiti taj posao. A kad jesam, znao sam za moguće posljedice . . .”

“Ne moraju biti osobni “ rekla je polušapatom. “ Politički napadi ne moraju biti tako osobni. . .”

Nasmiješio se. “ Do sada si se već trebala naviknuti na njih.”

Odmahnula je glavom.” Ne osobne stvari...Ja se samo nadam,kad sve bude gotovo,da nećeš poželjeti da nikad nisi ni čuo za nas ... za moju obitelj ,mene .”

Sagnuo se i poljubio je. “Čisto sumnjam da će ikada biti tako.”

Vrhovni sud Sjedinjenih Država, utorak, 19. lipnja, 1.00 popodne

Stigao je na vrijeme, makar je morao tako naglo pobjeći od Lynne, nije joj kazao kamo ide. Ipak, sudac je bio taj koji je zakasnio nekoliko minuta, i tako je imao trenutak vremena da porazgovara s Elizabethom Delsey, sučevom tajnicom, a kada je zakružio glas da je u uredu suca Friedericha i da čeka na njega, ostali su pokuljali unutra da bi ga vidjeli, sudski poslužitelji, sekretarice, dvoje iz knjižnice ... svi su ga se sjećali, kao nekadašnjeg sučevog pravosudnog pomoćnika. Bilo je to kao u obitelji. . .

Bit će sada već gotovo deset godina otkako je bio došao u Vrhovni sud da radi za suca Friedericha. Biti od njega izabran predstavljalo je posebnu čast. U tradiciji Felixa Frankfurtera, znamenitog američkog pravnika, Friederich je birao samo najbolje i od njih očekivao samo najbolje. Dio karijere treba da provedu u javnoj službi, i to je bio dio te tradicije. Ne brojeći Predsjednikovog specijalnog savjetnika, među bivše pisare suca Friedericha spadali su bivši javni tužilac Sjedinjenih Država, sadašnji zamjenik državnog tužioca, komesar za monetarne poslove, umbumudor pri Ujedinjenim narodima, sudac Apelacionog suda Sjedinjenih Država, dva suca okružnih sudova, predsjednik Vrhovnog suda Sjeverne Caroline, bivši senator i gradonačelnik San Francisca. Nitko od njih nije nikad propustio makar telefonirati sucu Friederichu kad bi došao u Washington, ili, ako je živio ovdje, posjetiti ga jednom do dva puta godišnje. Ostao je njihov mentor, njihov sponzor.

Od prvog dana prije deset godina, Vrhovni sud nikad nije prestao intrigirati Rona Fairbanksa. Opčinjavala ga je ustavom utvrđena moć suda, prigušena napetost među sucima i samosvjesna tradicija kojom se sud ogrtao da bi prikrio moć i trvenja. Njegova je jedina definirana i tajna ambicija bila da i sam postane sudac Vrhovnog suda, iako je ona bila tako visoka da je se nikad nije nikome usudio spomenuti.

“Ron.” rekao je sudac Friederich toplo, rukujući se s njim. I on je, također, bio političar, bio je okružni tužilac u sjevernom dijelu države New York, pa sudac njujorškog apelacionog suda i sudac Apelacionog suda Sjedinjenih Država za drugi okrug, prije nego je

imenovan u Vrhovni sud Sjedinjenih Država prije trinaest godina. Ali bio je političar rijetke fele ... Iz njega je zračila nepatvorena toplina, Ron je mogao osjetiti kako je ovome uistinu drago što ga vidi. Sudac Friederich bio je visok, imao je sto i devedeset, kosa mu je bila sijeda oko ruba pjegave ćelave glave. Nosio je naočale s rožnatim okvirom i volio leptir-kravate.

“Sjedi, raskomoti se. Viski prije ručka? Piješ skoč, koliko se sjećam.”

Ručak je trebao biti poslužen u sučevu uredu. Ron je rekao kako bi volio skoč i sodu, zatim sjeo na tusti kauč od smeđe kože na kojem je sjedio toliko puta, prije toliko godina, dok je sa sucem prolazio kroz svoju istragu komplikacija nekog slučaja što je stajao pred Sudom.

“Uvalio si se u gadnu gužvu, ha?” Friederich se smjestio u golemi kožnati naslonjač koji je gledao na kauč preko velikog, niskog stolića.

“Da, sir.”

“On te je zamolio da to preuzmeš?”

“Da.”

“Dobro, nisi mogao odbiti. I sam je u gužvi. Gadnoj gužvi. A ne možeš biti član predsjedničke službene obitelji pa odbiti da podijeliš zlo kada dođe.”

“Da imamo vremena, mogli bismo srediti tu stvar, ali nam treba vremena .”

“Da imaš vremena, mogao bi čabrićem ispujkati ocean. Dakle, htio bi o tome razgovarati?”

“Volio bih, da.”

“To neće doći pred ovaj sud?”

“Mislim da neće.”

Nakon diskretnog kucanja po vratima, ušla je Elizabeth Delsey i poslužila ih skočem, rekavši im da će ručak biti gotov za petnaest minuta.

“Jesi li siguran da Webster ne pravi iz tebe žrtveno janje? Vjeruješ li mu?”

“Da ... vjerujem, ali također osjećam da mi nije rekao sve što bih trebao znati, i to me đavolski muči. . .”

“Dobro, ako će ti od toga biti lakše, moja je procjena da je on pošten koliko se danas može biti a da ipak budeš predsjednik Sjedinjenih Država. Ne bih ti bio predložio da uđeš u njegovu administraciju da nisam tako mislio.”

“Blaine mu je prijetio “upao je Ron. “Blaine je prijetio da preda javnosti nešto što je užasno bolno za Webstera, i njegovu suprugu. Nemam pojma što bi to moglo biti. On uporno tvrdi da je to osobno i da nema nikakve veze s njegovom predsjedničkom dužnošću.”

“Sve u njegovu životu ima veze s njegovom predsjedničkom dužnošću.”

Ron je kimnuo, ali dok je promatrao suca, pijuckajući svoj skoč, pitao se nije li se on u svom neprestanom obavljanju sudačkog zvanja odmaknuo pomalo od realnog svijeta, i nije li mu možda postalo prejednostavno izricati svoje presude. Svijet nije duboko prodirao, u tu sobu s kožnatim naslonjačima, u kožu uvezanim knjigama, starim drvetom, debelim sagovima, ako jest, nije ostavio vidljivog traga.

“Hoćeš li reći, Ron, da je on imao motiva?”

“Hoću.”

“Misliš li uistinu da je on imao bilo što s tim?”

Ron je odmahnuo glavom. “Možda sam naprosto prenaivan...”

“Ne,” rekao je Friederich zamišljeno, “ne mislim tako. Između mene i tebe, i strogo izvan zapisnika, mislim da je Robert Webster potencijalno veliki predsjednik. Zamisao iza multilateralnih trgovinskih sporazuma može predstavljati povratak na morkantilizam, ali je ona gotovo jedina svjež misao u međunarodnoj ekonomici u posljednjih pedeset godina.”

“Znam da ideja nije potekla od njega, ali je imao razbora razmotriti je i prihvatiti, i za to zaslužuje priznanje . . .”

“Ja naprosto ne mogu zamisliti da bi na takav način ubio čovjeka. To je za mene tako osnovno ...”

“Slažem se.” povukao je još jedan gutljaj skoča. “Ništa tako sirovo kao komad žice, pa u samoj Bijeloj kući. . . Ozbiljno, Ron, jesam li ti ikad ispričao kako sam ga upoznao?”

“Ne, sir.”

“Bili smo zajedno na programu. On je bio senator. Ja sam govorio, onda on. Posjeli su nas zajedno na večeri što je uslijedila. Njegova je

žena bila ondje, Catherine. Ona je psihijatar, kao što nesumnjivo znaš. Bila je u to doba profesor psihijatrijske medicine na sveučilištu Michigan. Divim se ljudima koji se ne ustručavaju otvoreno pokazati osjećaje prema svojim ženama, i kad sam opazio da je ispod stola drži za ruku, počeo mi se dopadati. Nakon večere zamolili su me da popijem s njima piće u hotelskom apartmanu, i ja sam se uspeo s njima. Neki su ljudi ulazili i izlazili, ali smo nakon nekog vremena ostali sami, sjedili smo i razgovarali. Popili su malo previše, oboje, da budem sasvim otvoren, i tada su mi počeli pričati o svojoj djeci... Bob junior je, kao što znaš, uspješan pravnik u Wall Streetu. Sam se posvetio biologiji mora. Lynne je tada još bila u srednjoj školi, ali su mi ispričali kako joj dobro ide. Tada su zastali u neprilici i pogledali me, očito očekujući da kažem nešto o svojoj djeci. Ja imam samo jedno dijete, kao što znaš, i naravno da sam im morao kazati da je moj sin retardiran. Dražesno tridesetpetogodišnje dijete. Catherine Webster se rasplakala.”

Ron je zurio u čašu, ne znajući što da kaže. ”Takvi razgovori mogu iz ljudi napraviti prijatelje brže no što to oni očekuju.”

”Da ... Sir, imate li ikakvu ideju o tome o čemu je Blaine govorio kad je prijetio da će razotkriti nešto iz osobnog života Websterovih?”

”Ne, ali mi je teško zamisliti da bi ljudi koji su tako dugo živjeli pred očima javnosti mogli imati mnogo kostura u ormaru.”

Ron je srknuo svoj skoč. ”Dakle, to je očito nešto što ih prilično gadno muči ...”

Kad je serviran ručak, Friederich je upitao Rona o inauguralnoj audijenciji koja će uskoro početi, a u vezi Predsjednikova naimenovanja Roscoea Runvona u Apelacioni sud šestoga okruga, pa su za ručkom pričali o tom imenovanju i senatskom otporu protiv njega. Ranije je povjerio Ronu kako se nadao da će Predsjednik sucu Runvonu dodijeliti sljedeće ispražnjeno mjesto u Vrhovnom sudu.

Iako sudac Friederich nije očekivao da će ikada biti predsjednik sudskog vijeća, polaskalo mu je kad je čuo kako sadašnji sud nazivaju "Friederichovim sudom". Ako bi im se Runvon mogao pridružiti, njegova bi grupa pragmatičnih intelektualaca bila u solidnoj poziciji da dominira Vrhovnim sudom. Ron je također znao da Runvonove šanse nisu baš blistave. Predsjednik je visoko cijenio

Friedericha, ali Ron nije bio siguran da bi mu želio dati većinu u Vrhovnom sudu. Senatska opozicija imenovanja Runvona u šesti okrug nije bila stvarna, i izgubit će se kad dođe do glasanja. Ron je sumnjao da je to tiho namjestio Fritz Gimbel, vjerojatno na Predsjednikov prijedlog, kako bi se moglo lakše prijeći preko suca Runvona kad se isprazni mjesto u Vrhovnom sudu.

Tek je poslije ručka Friederich doveo razgovor natrag na Ronovu istragu o umorstvu .

“Ono što nazivaš konzorcijem je realno, siguran sam. Siguran sam da postoji, i siguran sam da je Blaine na neki način bio u to upleten. Uistinu, mogao je biti njegova žrtva. Ali mi se čini da si nešto propustio. Mislim da si možda stavio naglasak na krivo mjesto .”

“Kako?”

“Što je po tvom sudu, Ron, najvažnija odvojena činjenica u vezi Blaineova umorstva?”

Ron se nasmiješio. Sudac se vratio na svoju najomiljeniju konverzacijsku tehniku, sokratski dijalog. “Što je najvažnija odvojena činjenica po vašem mišljenju, sir?”

Friederich je slegnuo ramenima. “Da je Blaine umoren u Bijeloj kući.”

“S tim se moram suglasiti. . .”

“I tako je ubojica morao biti...”

“Netko iz Bijele kuće.” rekao je Ron, dovršavajući rečenicu onako kao što je znao da to sudac očekuje od njega.

“I dakle?”

“I dakle, tko god da je to počinio, vrlo je to dobro prikrio. Ne mogu jasno identificirati sumnjivog, s izuzetkom Fritza Gimbela, u to što sumnjam u njega, može biti samo predrasuda s moje strane. Da bih pronašao sumnjivoga, da bih izgradio optužnicu protiv njega, potreban mi je motiv. To je samo upaljač, no tek kad doznam zašto je Blaine ubijen, bit ću se sposoban približiti odgovoru na pitanje tko ga je ubio . . .”

“I tvoj motiv leži u takozvanom konzorciju i u Blaineovoj korumpiranosti.. .”

“Nisam našao ni jedan drugi.”

“U redu, pretpostavimo da je tako ... ali on je ubijen unutar Bijele kuće. Potrebna ti je karika između konzorcija vani i ubojice

unutra."Ron je kimnuo,napola se smiješeći.

"Dobra stara izgubljena karika. Antropolozi je nisu našli nakon toliko godina traganja. Nadam se do boga da ću biti bolje sreće ."

Pomislio je da bi ipak mogao znati kariku. Nema sumnje da je bilo pre nagljeno srnuti u sukob, trebalo je da telefonira u svoj ured, kaže Jill ili Gabeu kamo ide i zašto.Ali je po prvi put za ove istrage dopustio sebi da bude pokrenut instinktom, osjećajem da je možda na pragu razrješenja slučaja. . . Nije želio da mu itko kaže da pričeka, da razmisli o alternativama. Možda mu uspije isprovocirati razrješenje .

Uzeo je taksu. Nije se zaustavio da telefonira. Dao je šoferu pretjeranu napojnicu umjesto da pričeka na kusur. Nestrpljivo je upro u zvonice na vratima, stvarajući uzastopnu nametljivu zvonjavu.

Kad je Martha Kingsley otvorila vrata, već je bila razljućena."Dakle! Gospodin istražitelj. Zašto niste naprosto razvalili vrata?"

"Mogu li ući?"

"Imam li izbora?" Stajala je na vratima, naslonjena na dovratnik, odjevena u plave džinsice s odrezanim nogavicama, kompletne s narezuckanim rubovima, i bijelu majicu. Bila je bosa, kao i prvi put kad ju je vidio. Oklijevajući je odstupila od dovratka i trzajem glave pozvala ga da uđe u stan.Činilo se da je njeno pakiranje završeno. Kutije su bile visoko poslagane posvuda po sobama, označene tako da je mogao vidjeti da neke idu u skladište, neke u Pariz. Jela je s dva složena kartona.Sad je skupila razbacane novine i magazine s kauča kako bi mu napravila mjesta da sjedne.

"Kad odlazite?"

"Četvrtak, za dva dana."

"Onda imate dva dana da mi ispričate ono što mi niste ispričali u subotu ujutro."

Sjela je na drugi kraj kratkog, blijedožutog kauča, i okrenula mu se licem.

"Od subote ujutro jednom ste me ispitivali vi i dva puta FBI. To postaje malo prezamorno . "

"Prestat će kad otkrijem ono što želim doznati."

“Iskreno govoreći, vi ste na neki način amater .Ti tipovi iz Biroa bili su mnogo tvrdi od vas, i postavljali su bolja pitanja.U svakom slučaju, rekla sam im sve što sam mislila kazati. Tratite moje vrijeme, a i svoje.”

“Gdje vam je muž?”

“Bit će ovdje sutra, letimo u Pariz zajedno ...”

“Hoćete li ili nećete ovisi o tome koliko ćete surađivati.”

“Zvzdarija.” Ustala je s kauča crvena u licu.” Zaista mislim da vam je isteklo vrijeme. A sad vas molim da odete.”

Ron je odmahnuo glavom.Duboko je udahнула.

“Čujte, i ja čitam novine ... Vi samo puno pričate, vi možete učiniti ovo, možete učiniti ono.A činjenica jest da padate na glavu.Moj bože, napili ste se i prokleta vam je malo falilo da ubijete Predsjednikovu kæcr. To je bilo u subotu uveče, zar ne? Dan prije ste bili ovdje. Na putu ste da vam izglasaju nepovjerenje u ..”.

“Gospođo Kingsley,nije to nikakva velika stvar da spriječim vaš odlazak u Pariz.Vaš muž nije kvalificiran za to zaduženje,koje mu je dano samo kao specijalna usluga Blaineu.To je zabilježeno u njegovom dosjeu u mornarici. Sekretar ratne mornarice već je nervozan zbog toga. Ako ga nazovem..,Sve što trebam učiniti, to je sugerirati da se imenovanje opozove ...”

Okrenula mu je leđa, odšetala između dvije hrpe kutija do prozora i umorno se naslonila na prozorski okvir.”Učinite što prokleta želite.Ne moram ići u Pariz.”

“Ono što prokleta želim je malo više od toga, gospođo Kingsley. Mogu izdati nalog za hapšenje i zadržati vas u zatvoru kao ključnog svjedoka.”

Okrenula mu se licem, dok su joj leđa i dalje dodirivala okvir prozora. Mogao ju je vidjeti samo između naslaganih kutija, što je stvaralo zanimljivu optičku varku da je dalja od njega no što je uistinu bila. Zurila je u njega, debatirajući sa sobom,i on se prisjetio što je Paul Victor Chamillart rekao o njoj...Ona jest lijepa,o tome nema zбора. Konvencionalna je mudrost smatrala da deklarirana prostitutka mora izgledati grubo, ili u najmanju ruku istrošeno, rabljeno. Ona nije. Izgledala je mlađa no što je uistinu bila. Izgledala je bezazlena i ranjiva, što nije bila.

“Prepiremo se oko toga,” rekla je tiho “hoću li ili neću odgovoriti na vaša pitanja. Do sada niste postavili ni jedno.”

U redu, dakle je dobio. U najmanju ruku na trenutak.

“Što se mene tiče,” rekao je, “možete ići u Pariz. Vjerojatno vas neću ni trebati kao svjedoka. Ali mislim da znate neke stvari koje bih želio znati.”

Uzdahnula je, došla između kutija i ponovno sjela na kauč. “A što zapravo mislite da znam?” upitala je umorno.

“Što vam je Blaine ispričao o Predsjedniku? Namrštila se.

“Kako to mislite? Pola je svega što jegovorio bilo o Predsjedniku.”

“Što vam je rekao o svom odnosu s Predsjednikom, svom specijalnom, osobnom odnosu?”

“Ovaj, uvijek je govorio kako s Predsjednikom ima jedinstvene osobne odnose utemeljene na godinama prijateljstva. Rekao je da je bio bliži Predsjedniku od Gimbela .”

“Je li bio ljubomoran na njega?”

Slegnula je ramenima. “Gimbel mu se nije dopadao.”

“Što vam je ispričao o Predsjednikovoj ženi? Odmahnula je glavom.

“Ništa, ništa posebno. Ona mu je također bila prijatelj.” Lice joj je ostalo nepomično.

“Čujte. .. Ja znam da vam je Blaine rekao više od toga o Catherini Webster ...”

“Što hoćete da vam kažem, da mi je rekao kako se upustio u vezu s njom? Dakle, to vam ne mogu kazati. To mi nije rekao.”

“Ali..?”

“Što hoćete? Rekao mi je da ponekad pije previše. Bila je neumorna...kao žena predsjednika korporacije, kao žena senatora ...I sama je bila profesor...žena s profesijom baš kao ja ...”I to je rekla s nepomčnim licem. Ron ju je pustio da priča.

“Tada ...Mislim da će biti bolje da nešto objasnim.” Izvrđavala mu je, lukavila se, pokušat će s malim blefom.

“Nakon što sam u subotu ujutro bio ovdje, i nakon što smo malo pročavrljali, vi ste nazvali Bijelu kuću i izvijestili nekoga. Rekli ste mu da sam bio ovdje, rekli ste mu što sam vas pitao.”

“Vi ste ludi.” rekla je, ali joj je u glasu bila oštra nota. Obrambena oštrica?

“S vremena na vrijeme u posljednjih nekoliko godina” rekao je, ohrabren” ljudi su vam usađivali male dezinformacije, da vide hoće li se pojaviti u Bijeloj kući. Uvijek bi se pojavile. Neki ljudi nisu tako glupi kao što mislite.”

Sada se očito uplašila. Nastavio je s pritiskom.

“Dakle molim, nemojmo se više igrati, gospođo Kingsley. Vi na primjer ne znate koliko ja već znam.”

Nije rekla ništa, a onda je uzdahnula, odmahнула glavom. “Dakle .. “

“Molim vas recite mi što vam je ispričao o Catherini Webster.”

“Kunem vam se, nikad mi nije rekao da je održavao vezu s Catherinom Webster. “

“Što je s Lynne? “Mrzio je to pitanje, a i sebe u tom trenutku. “Ne.”

“Rekli ste mi da vam se Blaine povjeravao. Dobro, hajde da pokušamo na drugi način. Što vam je povjerio?”

“Čvrsto je stisnula usne. “Da popijemo nešto, mister Fairbanks. Je li skoč okej?”

Rekao je da jest i pošao s njom u kuhinju, gdje je sve bilo spakovano osim nekoliko papirnatih šalica i tanjura. Dvije su poluprazne boce stajale na kuhinjskom baru, jedna džina, druga skoča. Nalila mu je skoč preko dvije kockice leda, a džin preko leda sebi. Vratili su se do kauča u dnevnoj sobi.

“Rekli ste da ne moram biti svjedok . “

“Sumnjam da će vaše svjedočanstvo imati mnogo težine bez obzira što kazali.” rekao je grubo otvoreno.

“Hvala. “Podigla je šalicu i progutala gorčinu s džinom.

“U redu, znam kako je dolazio do novca o kojem se sve novine propituju. Dali su mu ga, oni koji su ga plaćali. .. Činio je usluge i bio za to plaćen. I on je rekao istu stvar koju ste upravo izrekli, sad kad malo promislim o tome, da mu moje svjedočanstvo ne bi moglo naškoditi, i da sebi može dopustiti da mi sve kaže. Bio je neobično ciničan čovjek. Ne mislim da je imao savjesti... ako je imao, odavno ju je anestetizirao, ili se u najmanju ruku činilo da je tako.”

“Tko mu je davao novac, gospođo Kingsley?” Slegnula je ramenima.

“Ne samo jedan. Kad je u Santo Domingu ubijen general Ortiz, naša je vlada njegovom nećaku dala azil. Nećak nije bio bijedni student. Ortizov je novac izišao iz Santo Dominga preko tog nećaka

zahvaljujući dogovorima što ih je napravio u Miamiju i Las Vegasu. Donijeli su u Sjedinjene Države deset milijuna, većinom u dolarima. Blaineu je isplaćeno dvadeset tisuća za pomoć ...

“Što je on točno učinio?”

“On to nije rekao, točno. To je moralo imati nekakve veze s ulaznim dozvolama, vizama. Moralo je imati nekakve veze s ljudima iz ambasade Santo Dominga i njihovim diplomatskim imunitetom. To je komplicirano.”

“Nastavite.”

Zatresla je glavom. “Što još hoćete znati?”

“Proći ću neka imena s vama” rekao je Ron. “Želio bih znati što je Blaine govorio o svakome od njih.”

Slegnula je ramenima. “Otvorite vatru.”

“Philippe Grand.”

Odmahnula je glavom. “Nikad nije spomenuo to ime.”

“Inoguchi Osanaga.”

Ponovno je odmahнула glavom. “Ni Osanagu nikad nije spominjao.”

“Jeste li ga poznavali?”

“Sigurno. On je krupna zvjerka. On isplaćuje kad japanske kompanije ovdje što god kupuju.”

“Jeremy Johnson.”

Osmjehnula se. “Blaine i Osanaga bili su u jednom savezu. Johnson je u potpuno drugom.”

“Senator Walter Finlay.”

Ponovno se osmjehnula. “Finlay igra Osanaginu igru, ali pripada savezu Jeremyja Johnsona.”

“U redu. Kakvu su igru igrali Blaine i Osanaga?”

“Veliku” rekla je. “Da potuku trgovinske sporazume. Blaine je obećao da će ih mnogo potući. Ako želite moju teoriju o njegovoj smrti, ubijen je zato što nije mogao spriječiti Webstera da ode u Pariz i potpiše te preliminarne sporazume. Zar niste impresionirani? Lan me je naučio mnogo čemu o svom poslu, mogla bih mu vjerojatno biti podsekretarica ...” Ovaj put je sebi dopustila smješak. “Pokupio je mnogo novaca. Neki vrlo značajni i oštri ljudi poklonili su mu svoje povjerenje.”

“Tko, osim Osanage i Johnsona?”

“Schleicher iz Nord Deutschlanda...Fantalone iz IIG. Bili su i drugi kojima ne znam imena.”

“Ali je bio ubijen u Bijeloj kući. Tko iz Bijele kuće? “

Odmahnula je glavom, oštro.” Ne bih znala, nemam niti.”

Niti, pomislio je Ron, imam ja ... Zurio je u svoj skoč.

“Mislim da sam vas to pitao ranije,” rekao je blago,” no kad ste posljednji put vidjeli Blainea?”

“Pitali ste me i rekla sam vam.Dva ili tri tjedna pred njegovu smrt. Provela sam noć s njim u njegovu apartmanu. Nisam ga poslije toga nikad više vidjela.”

“Je li između vas i Blainea bilo kakve svađe? “

“Ne.”

“Ali ga nakon te noći nikad više niste vidjeli?”

“Nije bilo ništa neuobičajeno da ga ne vidim po dva tjedna ili više.”

Ron je odlučio pokušati s još jednim blefom, vrlo malim. “Je li vam ispričao o svojoj...emotivnoj sceni s Predsjednikom?”

“Da, zbog toga me je i želio te noći. Bio je uzrujan, vrlo uzrujan.”Upalilo je.Da je kazala kako joj Blaine nije ispričao o svojoj sceni s Predsjednikom, ne bi je mogao dovesti u kontradikciju.

“Došao je do vas istoga dana kad je imao scenu s Predsjednikom. Ispravno?”

“Ovaj...nazvao me iz Bijele kuće. Glas mu se lomio. Nisam mogla razabrati je li bijesan ili što.Zamolio me da dođem u njegov apartman.Imala sam ključ. Došao je kući oko deset sati. Čekala sam ga.”

“Je li to bio sastanak za kakve je plaćao?”

Lice joj se ukrutilo. “Da. Platilo mi je pet stotina dolara, za tu noć . Biste li željeli čuti pojedinosti? Je li i to dio istrage?
“

“Ne, ali želim pojedinosti o onome što je rekao.”

Srknula je svoj džin, i dok je to činila, Ron je pomislio kako joj gotovo može pročitati misao.Možda će se sada zaustaviti, odbiti da kaže išta više...Kad bi imala nekoliko minuta da razmisli, vjerojatno bi shvatila da on ne zna mnogo, zaista,i da mu može nekažnjeno lagati. Ne smije riskirati ostavivši joj vremena da razmisli...

“Bila sam u njegovu apartmanu čekajući na nj.”tiho je govorila.”Imala sam nešto šampanjca na ledu. Otključao je vrata i

ukočeno ukoračao u apartman. Rekao je da je otpao, da je bivši državni sekretar. Ispostavilo se, naravno, da je to pretjerivanje, ali mi je rekao da mora dati ostavku. Rekao mi je da se nije znao svladati i da je nešto rekao Predsjedniku. Ja sam se nasmijala. Mislila sam da ga je možda nazvao kujinim sinom ili tako nešto, ali mi je rekao da je gore od toga, i da uopće nije smiješno. Nastavio se šunjati po sobi, mrmljajući u bradu. Pokušala sam ga ohladiti. Dobila sam ga da uzme malo šampanjca. Nije bio jeo, i tako sam mu napravila nekoliko sendviča. Napravila ... napravila sam mu nešto . . . shvaćate. To ga je ohladilo. Ali tada je pao u depresiju, i rekao da je u gadnoj nevolji...”

“Kakvoj nevolji?”

“Rekao je da je izgubio Predsjednikovo prijateljstvo, da će zaista morati dati ostavku. Rekao je da ne zna što da radi, da se ne može vratiti na sveučilište nakon što je bio državni sekretar...”

“Je li opisao scenu s Predsjednikom? Je li vam rekao što je to rekao a što ga je stajalo Predsjednikova prijateljstva?”

“Ne tada . . . Kasnije.”

“Nastavite.” Oštro je pogledala Rona, procjenjujući ga.

”Nagovarala sam ga da mi kaže Shvaćate li zašto?”

“Netko bi vam platio za priču.

“Ovaj, možete to i tako reći. Mislila sam da bih mogla naći nešto što bi moglo biti dragocjeno.” Izraz joj se nije izmijenio. “Rekao mi je sve kasnije, nakon što smo bili u krevetu ...”

“Što?”

“Mnogo od toga već znate. Multilateralni trgovinski sporazumi, od njega se očekivalo da izmijeni Predsjednikovo mišljenje. Očito je ljudima rekao da to može učiniti, i vjerovao da je tako... “

“Ali nije mogao.” rekao je Ron.

“Rekla sam da je vjerovao da može... Na koncu konca, rekao je, on je naučio Predsjednika svemu što je znao o vanjskoj politici i međunarodnoj ekonomici. Široko je poznato u obaviještenim krugovima, rekao je, da je vanjska politika predsjednika Webstera ustvari, njegova vanjska politika. Za tri je godine kao državni sekretar napravio izuzetnu karijeru... Bio je vrlo euforičan kad je bila riječ o tome, mnogo je o tome govorio.”

Blaine je bio, Ron se podsjetio, uistinu veoma uspješan državni sekretar. Bez sumnje bi dobio svoju Nobelovu nagradu

...

“Mislio je da može motati Predsjednika.”govorila je. “Na kraju svega, on je bio stručnjak za međunarodna pitanja, i ako bi rekao Predsjedniku da je promijenio mišljenje,ako je zaključio kako trgovinski sporazumi nisu na koncu uopće bili dobra ideja, mislio je da će Webster poći za njim....Bio je zaista šokiran kad je otkrio koliko je Predsjednik zagrižen u tom pitanju, šokiran da može imati tako snažna uvjerenja na tom području ...”

“Jesu li mu prijetili ljudi koji su ga platili?”

“Nikad nije rekao da jesu.”

“Dalje ... Što se dogodilo?”

“Te večeri, rano te večeri, baš prije nego što me je nazvao, imao je zbilja oštru svađu s Websterom. Na kraju se sve svelo na čašćenja, rekao je Predsjedniku da će multilateralni trgovinski sporazumi izazvati privrednu katastrofu. Predsjednik ga je upitao zašto to nije rekao u početku, prije tri godine kad se politika počela razvijati i kad su poduzeti prvi koraci prema pregovaranju o sporazumima. Lan je rekao ...”

“Što je Blaine uistinu mislio o sporazumima? Je li bio za njih ili protiv njih, osobno?”

“Znate, ne mislim da mu je do toga uopće bilo stalo .Trgovina i privreda, rekao je, nikad ga nisu stvarno zgrabile kao diplomatske šučke i mučke. U svakom slučaju, kad ga je Predsjednik upitao zašto je promijenio mišljenje i iznenada postao takav protivnik sporazuma, Lan nije imao valjan odgovor. Rekao je nešto kao da je stvar proučio temeljitije nego na početku. Predsjednik se nasmijao, rekao da to nije razlog. I tu su se stvari počele zagrijavati.”

“Jesu li bili sami?”

“O, ne, zaboravila sam vam reći.Gospođa Webster je bila ondje. Catherine ... Do toga je došlo gore, ne u uredu.”

“Što je ona rekla?”

“Ništa, tek kasnije. Doći ću na to. Kad je Predsjednik rekao da ne puši Lanov razlog za promijenu mišljenja, Lan se raspigao, upitao Predsjednika na što to cilja, a Predsjednik mu je glatko odgovorio da ima razloga vjerovati da prima novac i usluge i takve stvari od ljudi

koji su protiv sporazuma. Pozvao ga je da to zanijeće, a Lan je odgovorio da takvu optužbu neće počastiti nijekanjem ... I tu je progovorila gospođa Webster. Rekla je Lanu da ne može vjerovati da bi ih izdao na takav način. Rekao je da su joj bile suze u očima kad je to rekla, i ja vam mogu kazati, cinik ili ne, imao je po koju i sam kad mi je sve to ispričao ...”

“Bili su prijatelji dugo vremena .” rekao je Ron tiho.

“Da ... Dakle, Predsjednik se poslužio istim takvim riječima kao i njegova žena. Rekao je da ih je Lan izdao, da je izdao njihovo prijateljstvo. Nazvao ga je varalicom i lašcem. Da ste poznavali Lansarda Blainea, znali biste da je na toj točki nešto moralo eksplodirati. Imao je vrlo jak osjećaj za osobno dostojanstvo, a činjenica da je suočen s istinom učinila je poniženje još gorim. I tako je uzvratio udarac . . .”

“Što im je rekao?”

“Rekao je Websterovima da su oni fini ljudi koji njega nazivaju lašcem, a žive u laži već više od dvadeset godina. Rekao im je da im je bilo prilično drago što laže kad je on lagao za njih. Ako ga žele nazvati lašcem, onda će im vratiti milo za drago... Ako ga žele obeščastiti i istjerati s položaja, u redu stvar, on može njima učiniti isto i oni prokleta dobro znaju da ako, ako ga žele uništiti i dovesti pod stečaj time što će čitavom svijetu reći da nije imao utjecaja na vanjsku politiku Sjedinjenih Država, u redu stvar, ali i on ima po koje oružje da se zaštiti, i on će ga upotrijebiti... Shvaćate, pokušavam vam stvoriti najbolju predodžbu što mogu o onome što se dogodilo, prema onome što je rekao. To je sve što znam...”

“Osim što ste ispustili najvažniju stvar ...”

Kimnula je. “Što je to bilo što je Lan znao o Websterovima, njihovu laž, njihovu tajnu. Ovaj . . . žao mi je, mister Fairbanks, Lan mi nije rekao.”

“Ne vjerujem vam.”

Još je jednom ustala s kauča i odšetala između gomila kutija da bi stala kraj prozora i zagledala se kroza nj ni u šta.

“Što god da mi je rekao, rekao mi je dok smo on i ja bili u krevetu. Ako velim da mi nije kazao, onda mi nije kazao. A vi ne možete dokazati da jest.”

Ron je uzdahnuo."Bože, zar moramo opet proći kroz sve to? Ne volim vam prijetiti. . ."

"Onda nemojte."Okrenula se i suočila se s njim."Nemojte mi kazati da ćete me strpati u zatvor kao svjedoka. U svakom slučaju, baš mi je sinulo da nećete."

"Zaista? Zašto ne?"

Napravila je korak prema njemu.

"Lan je bio na rubu živaca,kad je te noći došao kući.Iskazala sam mu razumijevanje, trljala mu leđa, držala ga ... I on je pričao. I pričao. I pričao. Rekao mi je tajnu Websterovih.To je osobna stvar.Ona ni u kojem slučaju nema nikakve veze s vašom istragom. Zaista je žalosna, bilo mi ih je žao. A bilo je i Lanu. U stvari, to je bilo ono što ga je najviše mučilo,zaprijetio im je da će odati njihovu tajnu, nešto tako osobno,što bi ih tako povrijedilo ako bi izašlo na vidjelo. Ali on je rekao meni, ženi iz polusvijeta.Što možete protiv toga? Kao na filmu. U svakom slučaju, sad mislim da ne bi imao ništa protiv da to upotrijebim da se zaštitim.Ako odem u zatvor,u stvari ako prekosutra ne odem u Pariz, pustit ću tajnu Predsjednika i gospođe Webster. To vam obećavam."

"U redu."rekao je Ron. Bio je bijesan, ali se uspio svladati."Ostavimo to zasad. Još jedno pitanje ... i na ovo ću dobiti odgovor. Zato prištedite prijetnje.Tko je vaš telefonski pajdo iz Bijele kuće? Koga ste nazvali nakon što sam otišao odavde u subotu ujutro? Znam da to mora biti jedan od trojice ljudi."

Smiješila se."Ja imam prijatelja u Bijeloj kući i on je savršen gentleman."

"Tko?"

"Mislim da vam mogu kazati. Što to mijenja? On je prokleti komad viši od vas ."

"Tko, vrag vas odnio?"

"Fritz Gimbel."

Martha Kingsley -Duboko Grlo. Gimbel...Njena je veza bio Gimbel. Nazvala je Gimbela da bi ga izvjestila što joj je Paul Victor Chamillart ispričao o francuskom ministru vanjskih poslova i Martini Nanterre.

Bog zna što je još sve doznala od ljudi koje je dobila da joj se povjere ili koji su to učinili na svoju ruku, i što je sve dojavila. Gimbel, hladni, smrtonosni i tako lojalan djelotvorni administrator, imao je privatnu obavještajnu službu u curinom krevetu. Nazvala je Gimbela čim je izišla iz Blaineova apartmana u Watergateu. Ona je prošle subote nazvala Gimbela da bi mu javila kako ju je Ron ispitivao. Vjerojatno će ga nazvati i sada. Baš u ovom trenutku ona je na telefonu, gotovo sigurno, dok se on taksira natrag prema Bijeloj kući, i u trenutku kad stigne onamo, Gimbel će znati svaki detalj njihovog razgovora.

Gimbel. Instinkt ga je od početka navodio da sumnja na Gimbela. Gimbel je mogao ići kamo je htio po Bijeloj kući. Nitko mu ne bi postavljao pitanja više nego što bi ih postavljao samome Predsjedniku. Znao je kako da ubije pomoću petlje od žice . . . naučio je to u marincima. Bio je Predsjednikov čovjek. Svi su primali naređenja od njega. Mogao je opozvati odjeljenje Tajne službe u subotu uveče, omogućivši furgonu da zgura Ronov datsun s ceste. Mogao je posijati glasine da je Ron bio pijan. Mogao je posijati i sve priče o Blaineovim ženama . . . Znao je za njih . . .

Ali njegov motiv, zašto bi ubio Blainea .. ? Je li on bio egzekutor nezadovoljnog konzorcija? Nije vjerojatno. Ali je alternativa bila jedva zamisliva ... da je ubio ucjenjivača da bi ga ušutkao... A ako je to učinio, koga je onda štitio? Predsjednika? Catherinu Webster? Je li Predsjednik znao? Ne nužno... Ali je Blaine ubijen u Bijeloj kući. Ne bi li bilo pametnije da ga je sredio vani? Možda ne, ako je to Gimbel radeći, recimo, sa Predsjednikovim znanjem morao učiniti sam, a da ne uplete nikoga drugoga ... i bilo je zaključeno da je to, ako to obavi na samom Predsjednikovom pragu, doslovno, najsigurniji način da skrene sumnju sa sebe, s bilo koga u njegovoj službenoj obitelji. ..

Trebalo je to biti dugo ljetno veče. Crveno je Sunce još bilo visoko nad Potomacom kad se automobil zaustavio na vratima za izvršne službenike, i Ron krenuo u krilo izvršnih ureda. Dok je hodao prema svom uredu, pitao se je li stražar s vrata sada na telefonu, dojavljujući Fritzu Gimbelu da se Ron Fairbanks vratio . . .

I Jill i Gabe Haddad bili su u njegovu uredu čekajući na nj. Nazvali su Vrhovni sud, znali su da je otišao odanle i bili zabrinuti za njega, ne znajući gdje je. Nazvao je telefonsku centralu smjesta, čim je

kratko pozdravio Jill i Gabea i doznao da je Honey Taylor još u Bijeloj kući. Razgovarao je s njom i rekao joj da mora razgovarati s Predsjednikom. Rekla je da će otići gore za nekoliko minuta da bi Predsjedniku prenijela neke poruke, pa da će mu predati i tu.

Okrenuo se prema Jill i Gabeu, rekao im što je doznao i kakve je zaključke iz toga izvukao. Jill se nije suglasila da je ubojica neizbježno bio Gimbel ...

“U svakom slučaju.” rekla je, “već sam te upozorila, bila bi gadna pogreška optužiti čovjeka, ako nemaš neoborive dokaze. On je žilav, ima Predsjednikovo povjerenje, u sukobu s njim dobivaš deblji kraj batine, suoči se s tim ... Ne možeš srušiti Predsjednikovog kraljevskog krvnika riječju Marthe Kingsley .”

Gabe je progovorio oprezno.

“Ron, vidim kako je Martha Kingsley bila karika između Blainea i Gimbela . . . Spavala je s Blaineom, javljala Gimbelu sve što bi ovaj rekao. Ali gdje je veza između Gimbela i onoga što nazivamo konzorcijem za rušenje multilateralnih trgovinskih sporazuma? Ili smo napustili ideju da konzorcij na neki način stoji iza umorstva?”

“Martha Kingsley povezuje Gimbela i s konzorcijem.” rekao je Ron. “Veza je Osanaga. On nosi fasadu japanskog novinara. Vi i ja nismo znali da je on uistinu nešto drugo. Nije znao ni FBI. CIA je bila ta koja je imala dosje o Osanagi i koja nam je rekla da je on u stvari lobist, kupovalac utjecaja. Ali je Martha Kingsley znala. Kad sam joj spomenuo Osanagu, nazvala ga je krupnom zvjerkom koja radi za neke japanske kompanije. I ne zaboravi, kad sam dobio FBI da privede Osanagu u ured u Odjelu za pravosuđe radi ispitivanja, senator Finlay me tražio preko telefona gotovo prije nego je Osanaga dospio ondje, rekavši mi da postupam samo polako s njegovim dobrim starim pajdašem Osanagom. FBI-jev dosje o Marthi Kingsley stavlja Finlayja na listu njenih intimnih prijatelja. Ona zna da je Blaine uzimao novac od konzorcija i da im je obećao da će potući trgovinske sporazume. Ako je ona znala, i Gimbel je znao. Ako je Gimbel znao da je Blaine primio mito od konzorcija, a ipak nije zazvonio na uzbunu, tada ...”

“Ne nužno .” upala je Jill. “Činjenica da nije zazvonio na uzbunu ne dokazuje da je i on potplaćivao Blainea.”

“Mi čak ne znamo ni to da on nije zvonio na uzbunu.”rekao je Ron.
“Privatnim zvonom .. .”

“Da, strogo privatno Predsjednikovim . . .”

Ron je kimnuo.” I tako, kad je Predsjednik optužio Blainea zbog nepoštenja i isprovocirao prolom između njih, možda nije nagađao, možda je znao.”

“I tada je,”rekao je Gabe,”Blaine zaprijetio da će razotkriti veliku tajnu Websterovih.Sve se vraća na to ...Je li Blaine ubijen da bi se zaštitila tajna? Možda je,konzorcijeva osnova da potuče trgovinske sporazume,bila samo iskra koja je dovela do vrlo osobnog motiva da se ubije Blaine.”

Ron je vrtio brojčanik kombinacijske brave na kartotečnom ormaru.

“Iznenada su mi pale na pamet neke prokleta neugodno misli.”

“U tome nisi baš sasvim sam .”rekla je Jill.

Ron je počeo čupati jednu od teških ladica ormarića, koja je napokon kliznula prema njemu. “Oprosti mi, Jill...Gabe, sutra se možda odlučiš da me proglašiš neubrojivim .. “

Ispod nekoliko visećih fascikala izvukao je browningow automatski pištolj kalibra .25.Pokazao im ga je na trenutak, i tada ga nelagodno gurnuo, kao opasnu živu stvar, za opasač hlača pri lijevome boku. Zakopčao je sako preko njega. Pogledao ih je. “Vi ljudi mislite da sam zbunjen?”

“Prije sat vremena rekla bih da .”odgovorila mu je Jill. “Sada ...”Ron je sjeo za svoj pisaći stol.

“Martha Kingsley je pričala previše. Vaš ju je neustrašivi vođa izbacio iz ravnoteže uvjerivši je da zna prokleta više nego što je znao.To je prilično dobro upalilo, ako se mene pita. Ali je,također i prebrzo pričala. Razmišljao sam o tome vraćajući se taksijem. Zašto bi se ona otvorila i rekla toliko mnogo, i tako lako? Dakle...znala je da će nazvati Gimbela i javiti mu sve što je bilo rečeno. Možda je odlučila izbaciti svaku informaciju koju je željela zato što ...”

“Ne.”rekao je Gabe odlučno. “ To je previše, ne mogu u to vjerovati...”

“Zgurali su Ronova kola s ceste u subotu uveče.”rekla je Jill.”Ono što zna sada, za njih je za čitav metar opasnije od onoga što je znao u subotu . . .”

Gabe je odmahnuo glavom. "Žao mi je, ali ne mogu pobjeći misli da postajemo pomalo melodramatični. Tu mora biti neko drugo objašnjenje, neko logično objašnjenje . "

"Mi smo suviše civilizirani, eto što smo mi." rekla je Jill. "Sjedimo ovdje, tri mudra pravnika koji ne razmišljaju u kategorijama nasilja nad ljudima, koji uvijek traže racionalno rješenje. Ali nemojmo ispustiti iz vida osnovno, Gabe, mi istražujemo umorstvo . "

"Ja ću vam reći što želim ... " počeo je Ron, da bi ga prekinulo zujanje telefona.

Predsjednik. Dobio je Ronovu poruku i sad je pitao je li uistinu nužno da ga Ron vidi te večeri. Ron je rekao da jest, i da misli kako bi i gospoda Webster trebala biti pri ruci. Da bi ga uvjerio, rekao je Predsjedniku kako misli da ima dobru ideju tko je ubio Blainea. Predsjednik je spremno odgovorio da će ga vidjeti večeras i spustio slušalicu.

"Mislim da si malko preurano, Ron." rekla je Jill. "Zar ćeš se zaista sresti s Websterovirna i optužiti njihovoga dugogodišnjeg prijatelja Gimbela za umorstvo?"

"Ili ćete optužiti samog Predsjednika? " ubacio je Gabe.

"Ne znam." rekao je Ron. "Stavit ću to što znam ispred njih. Možda mi tada budu kazali ono što su očito zadržali."

"Kladim se u osam naprama pet da ćeš, kad se večeras vratiš ovamo dolje, biti bivši glavni istražitelj." rekao je Gabe. "I vjerojatno bivši savjetnik."

"Nisam molio za taj posao."

"Hoćeš li cukati taj pištolj gore u Bijelu kuću? " upitala je Jill.

Ron je djelovao zbunjeno, ali nije rekao da neće. "Nešto drugo vas dvoje, želio bih da ponesete nekakav zapis o onome što smo pronašli o Bijeloj kući i što smo mislili o njoj. U najmanju ruku, uzmite diktafonsku vrpcu. Sad ću snimiti vrpcu. Napraviti ću dvije. Odnosite ih odavde. Uzmite neke dosjee. Otiđite odvojeno ..."

"Ron ... " počela je prosvjedovati Jill.

"Možda sam lud." rekao je Ron oštro. "To znam. Ali svejedno učinite što sam vas zamolio. Odmah, molim."

Predsjednik je imao mali privatni ured u sobi preko hola, nasuprot svojoj spavaćoj sobi, u sobi koju su dotad prve obitelji upotrebljavale kao gostinjsku. Bio je tu pisaći stol koji je jednom bio u Ovalnom uredu. Ron je zaboravio koji se Predsjednik ondje služio njime i Websterov kožnati stolac visokog naslona iz Senata. Bila su tu i dva pretapecirana naslonjača i sofa, sve presvučeno bukloom boje slonove kosti. Na policama je bilo nekoliko knjiga, većinu su prostora zauzimala obiteljske fotografije, uključujući tu i slike Predsjednikovih roditelja i roditeljevih roditelja. Bio je to Predsjednikov privatni neuredni ured, sa stolom pokrivenim hrpama papira, telefonom, što mu je stajao na stolu, mogao dobiti bilo koju od dvadeset linija, a pritiskom na dugme mogao je nazvati bilo koji od četrdeset brojeva sadržanih u instrumentovoj elektronskoj memoriji.

Ron se često susretao s Predsjednikom u tom uredu, zatičući ga ponekad u izbljedjelim plavim džinsicama i kašmirskom sviteru, jednom čak u bijelim teniskim hlačicama. Taj ured nikad nije bio fotografiran. Ljudima izvana nikad nije bio dopušten pristup amo. Ron je ovdje često viđao Gimbela i povremeno Blainea. Pripadnici osobnog Predsjednikovog osoblja dovođeni su ovamo s vremena na vrijeme, no, s izuzetkom Blainea, ni jedan član kabineta i ni jedan član Kongresa nisu nikad bili viđeni u tom uredu.

Kad je Ron ušao, svjetlo je u sobi bilo sumračno sivo. Sunce na zapadu nije sjalo u jedini prozor te sobe, pa su Predsjednik i Catherine Webster sjedili razgovarajući u polumraku kad je stigao Ron. Catherine je ustala i upalila svjetiljku na Predsjednikovu stolu, pa je svjetlo što je sjalo preko vrha sjenila palo na sliku koja je u Ronu uvijek izazivala čuđenje, nekarakterističnu za ovog predsjednika, rekao bi, i sasvim u neskladu s ostalim stvarima u sobi, akt mlade djevojke, djelo Edvarda Muncha. Ron nikad nije imao petlje upitati je li slika posuđena ili je vlasništvo Websterovih. Njemu je ona simbolizirala kontradikciju u Predsjednikovu karakteru.

Očito je bila nekakva rana večera, vjerojatno s gostima, jer je Predsjednik još bio odjeven u tamnosivo odijelo, bijelu košulju i kravatu, dok je Catherine nosila tamnoplavu pletenu bluzu i suknju bijele, zelene i modre boje. Oboje njih, prema Ronovu iskustvu, u ove sate ljetnog predvečerja običavalo je biti ležernije odjeveno.

Predsjednik je otvorio razgovor. "Kažete da mislite da znate tko je ubio Blainea?"

"Ne mogu to dokazati." rekao je Ron, "no sve što sam do sada doznao kao da upire na jednog čovjeka.

Predsjednik je sjeo na sofu do Catherine i pokazao Ronu jedan od naslonjača. "Samo naprijed."

"Prije nego što vam kažem na što i na koga sumnjam, dopustite da vam ispričam zašto sumnjam. U suprotnom bi u to bilo vrlo teško povjerovati."

Predsjednik je kimnuo glavom. Ron je bacio ispitivački pogled na Catherinu i zatim ga vratio k predsjedniku, a zatim se sabrao koliko je to god bilo moguće. "Gospodine Predsjedniče, kojim god putem krenuo uvijek sam se vraćao na tu ...konfrontaciju između vas i Blainea kad je on, koliko sam razumio, zaprijetio da će razotkriti neku vašu osobnu tajnu. Ja sam, naravno, prihvatio vašu riječ da to ne može imati nikakve veze s Blaineovom smrću, no ipak, to se neprestano vraćalo ... "

"Blaine nije ubijen zbog toga razloga." rekao je Webster odsječno. Namrštio se i skrenuo pogled s Rona. " Da jest, ja bih bio taj koji ga je ubio . . ."

Catherine je upala. "Kako se to vraćalo, Ron?" Bacila je pogled na Predsjednika, očito oneraspoložena njegovom nestrpljivošću. " Tko to iznosi?"

Ron je promatrao Predsjednika, koji je još uvijek ljutito zurio u zid.

Predsjednik, četo osjećajući da Ron oklijeva, zaokružio je pogledom. "Samo dalje ." rekao je.

Ron je duboko udahnuo.

"Blaine je ubijen u Bijeloj kući. Ovdje, i od strane nekoga tko je imao pristupa na prvi kat. Također znamo da je tokom godina Blaine primio mito od nekolicine ljudi, uglavnom za stvari od ne baš velike važnosti. Ali je nedavno primio lijepu svotu novca, više no ikad prije, i obećao ljudima koji su ga potplatili da će potući multilateralne trgovinske sporazume. Ne uspije li u tome, obećao je da će u najmanju ruku moći postići izuzeće od restrikcija za ljude koji su ga plaćali . . . izuzeće za japanske automobile, na primjer. I tako .."

"I tako su ga ubili neki pohlepni ubilački ljudi koji su ga plaćali." prekinuo ga je Predsjednik. "To nema nikakve veze s našim

osobnim životima ...”

“Žao mi je, sir, no tu je neka vrst karike.”

“Pusti Rona da priča, Bob .”ubacila je Catherine.

“Mi smo grupu ljudi upletenu u Blaineovo potplaćivanje nazvali konzorcijem. Pokupio je novac, a nije mogao isporučiti robu. Ali nisam baš tako siguran da bi ga ubili zbog toga. Da se zaključiti,da je u biti protiv njihovih interesa da ubiju jedinog istaknutog pripadnika administracije koji se suprotstavljao sporazumima. Naravno, mogli su se plašiti da bi Blaine mogao popustiti pod vašim pritiskom i kompromitirati ih, što bi značilo sramotu i zatvor ovdje ili kod kuće ... U svakom slučaju, ako bi oni stajali iza ubojstva, ipak su to morali izvesti posredstvom nekoga iz Bijele kuće. Blainea nije ubio japanski kupovalac utjecaja ili britanski kockar. Njega je ubio netko sa slobodnim pristupom na prvi kat Bijele kuće.”

“Da . . . ?”

“Tu je karika”rekao je Ron tiho. “Jedna osoba koja veže konzorcij s čovjekom iz Bijele kuće. Žena. Blaine je također bio s njom spleten.”

“Još jedna od Lanovih žena.” rekla je Catherine sumorno.

“Zove se Martha Kingsley. Sebe naziva prostitutkom, no ja bih upotrijebio drugu riječ . . . Ona je kurtizana u starom smislu riječi.Ona je vrlo upućena. Zna sve vašingtonske puteve i staze. Ona zna, u stvari, previše, stvari oko kojih sam se svojski namučio da ih otkrijem. FBI je povezuje sa senatorom Walterom Finlayjem. Finlay je konzorcijev najamni radnik...”

“To ne iznenađuje .”rekao je Predsjednik.

“Jedan od njenih...klijenata bio je i Lansard Blaine. Shvaćam da je Blaine bio inteligentan čovjek, briljantan, s po kojim znakom veličine. Ali to znači da je imao dio ličnosti koji baš nije znao dobro kontrolirati.Znao bi popiti odviše, pa bi ponekad Marthi Kingsley ispričao previše.Na nesreću,po njega, povjerene su tajne bile...to jest jesu njen trgovački artikl.Ona prodaje informacije koje dobije Prodaje ih redovito nekome ovdje, u Bijeloj kući...”

“I vi znate kome? “ upitala je Catherine.

“Samo trenutak...Blaine joj je ispričao o uslugama, mitu,pričao je.Ona je o tome izvijestila svoju vezu ovdje u Bijeloj kući. Njena veza je znala mjesecima da je Blaine bio potplaćen da trgovinskim sporazumima ubaci klip pod noge. Morao bih vam postaviti pitanje,

gospodine Predsjedniče. Je li vas itko ikad izvijestio da su Blaineu platili da vas odgovori od programa trgovinskih sporazuma?"

"Sumnjao sam u to ..."

"No je li vam itko rekao?" Predsjednik je odmahnuo glavom.

"One noći kad ste imali sukob s Blaineom, on je bio vrlo uzrujan. Otišao je do Marthe Kingsley po utjehu, proveo s njom noć. I on joj je ispričao, žao mi je što vam to moram kazati, čime vam je to prijetio. Ona je odala vašu tajnu" Predsjednik je posegnuo za Catherininom rukom, zatresao glavom i pomno se zagledao u nju. Ona je na trenutak oborila glavu, pa duboko udahнула i podigla pogled na njega.

Ron ih je promatrao nekoliko trenutaka, zatim okrenuo glavu. Osjetio je impuls da ode iz sobe, da ih ostavi same, no ustati sada i otići bilo bi nezgrapno i možda bolno za njih. Čuo ih je kako govore vrlo tiho i bilo mu je drago što ne može razaznati riječi. Pokušao je ostati potpuno nepomičan, poželio je da se može učiniti nevidljivim.

Naposljetku, nakon minute ili tako, Predsjednik mu je rekao da nastavi.

"Ali nam recite tko je to. Bez daljnjih prologa."

"Gospodine Predsjedniče" rekao je Ron tiho, "gospođo Webster, nakon svakog razgovora s Blaineom, Martha Kingsley je nazivala Bijelu kuću i izvještavala Fritza Gimbela ..."

"Fritz... da, vi sumnjate Fritza ... vi ste od početka ... od samog početka."

Ron je bio odlučan da se ne da zaplašiti.

"Ako mi možete kazati, gospodine Predsjedniče, da je Gimbel izvijestio vas o onome o čemu je Martha Kingsley izvijestila njega, tada moje sumnje postaju mnogo manje osnovane."

Predsjednik ga je oštro gledao." Bob ... "prošaptala je Catherine.

Predsjednik je odmahnuo glavom ... "To ne dokazuje ... Fritz me ne bi nužno morao izvijestiti o nečemu što mu je ispričala ta prostitutka ... No u svakom slučaju, kako znate da mu je išta ispričala? Tko veli da jest?"

"Ona..."

"I tako joj moramo vjerovati na riječ? Pretpostavimo da ga pozovem ovamo i da on to zaniječe?"

“Bio bih vam zahvalan da to ne učinite, sir. Ne još ... Gospodine Predsjedniče, moj je posao da vas izvještavam o onome na što upućuju dokazi. Priznao sam da ne mogu dokazati svoje tvrdnje . . . još ne.”

“Razgovarali ste s tom ženom?” upitala je Catherine Webster.

“Da, dvaput. U subotu ujutro i ovog popodneva. Nakon prvog susreta, nazvala je Gimbela i izvijestila ga o tome što sam je pitao... siguran sam da je nazvala danas nakon što sam otišao od nje...”

Catherine je upitala: “Jeste li sigurni da joj je Lan ispričao . . .?”

“Rekla mi je da jest.”

“Ali vam nije rekla što?”

“Ne.”

Catherine je potražila suprugovu ruku, zatim pogledala Rona.

“Mislite li da morate znati tu priču kako biste dovršili istragu?”

“Nisam siguran. Postoje i drugi razlozi da se posumnja na Gimbela. Vjerujem da mi je on namjestio automobilsku nesreću u subotu uveče, ali nisam siguran zašto. Je li i on na platnoj listi konzorcija? Čak i ako jest, zašto bi Blainea ubili u Bijeloj kući? Zašto ne kod kuće ili gdje drugdje? Dakle, koji drugi motiv? Možda, da budem potpuno otvoren, da zaštiti vašu tajnu. Sve se neprestano vraća na to ... Gimbel je jedan od malo nas koji znamo da vam je Blaine prijetio. Čak i državni tužilac, koji zna da vam je Blaine prijetio, ne zna što je prijetio da će kazati. Je li to nešto dovoljno važno, dovoljno razorno, gospođo Webster, da bi ga Gimbel ubio kako bi ga spriječio da kaže . . .?”

“Mi vam nećemo kazati,” rekao je Predsjednik grubo otvoreno. “Budemo li se morali baviti tom ženom, platiti joj, ili bilo što, mi ćemo to i učiniti. Ali vam velim da to nema nikakve veze s umorstvom Lansarda Blainea. I Fritz ga nije ubio. Ja naprosto ne vjerujem u to.”

Catherine je tresla glavom dok je Predsjednik govorio. “Mislim da griješiš, Bob.”

Ne osvrćući se na nju, rekao je Ronu. “Blaine je iznio svoju prijetnju u provali bijesa. Priznajem da sam je u tom času shvatio ozbiljno ... To sam vam rekao . . . Došao je do nas i ispričao se i rekao da naravno neće razotkriti osobnu stvar. Rekao je da se duboko stidi što je to uopće i spomenuo ... Obećao je da će čuvati tajnu, baš kao što

je to i činio više od dvadeset godina. Osjećali smo da mu možemo vjerovati da će to činiti i u budućnosti, usprkos tom trenutnom istupu. Tada mi je ponudio ostavku, i ja sam je prihvatio, zaumolio me da mu dam vremena, i ja sam mu ga dao. Incident, jo bio zaključen. I Fritz je sve to čuo. Ako je Fritz ikad pomislio da ubije Blaina da bi ga spriječio da oda našu tajnu, tad je taj osnov ispario." Predsjednik ie odmahnuo glavom." Ne. Vaš je prokleti konzorcij taj koji je ubio Blainea. A vi niste Fritza povezali s tim."

"Martha Kingsley ga povezuje s njim." rekao je Ron. Predsjednik se spremao kazati nešto da to pobije, kad je zazujao telefon. Otišao je do svog stola i podigao slušalicu . . .

"Dat ću mu da vas nazove." rekao je nakon što je poslušao na trenutak, "Čim bude mogao." Okrenuo se Ronu.

"Vaš ured. No da dovršimo ovo. Kao što sam, nadam se, rekao dovoljno jasno, nisam spreman prihvatiti vaše optuživanje Fritza, vi uistinu nemate mnogo toga čime biste ga poduprli, i to za mene nema nikakva smisla . . .

"Žao mi je, sir, no čini se da istraga i dalje ukazuje na njega ."

"Na putu smo da izgubimo kontrolu nad istragom." kazao je Predsjednik nestrpljivo. "Na putu je da krene u svim smjerovima . . ."

"Želite li moju ostavku?"

Predsjednik je odmahnuo glavom." Imate nemoguć posao, Ron. Znao sam da bi mogao biti takav, a znali ste i vi... Bože, mislim da je to mogao biti Fritz. Da budem iskren, i mi smo o tome razmišljali... A ako Fritz ima išta s tim, to će srušiti čitavu administraciju. Blaine... pa Fritz... sve na čemu smo radili... Nađite mi nekoga drugoga, Ron. Bože, neka to bude netko drugi."

Ošamućen tim golim iskazivanjem emocija, kojim je Predsjednik priznavao svoju ranjivost, molio za pomoć, stavljao i sebe i mandat u njegove ruke, Ron je pokušao izustiti nešto ohrabrujuće, no naglo su ga zaustavile Predsjednikove iduće riječi.

"Ako je to učinio Fritz, mi ga ne možemo zaštititi, bez obzira na dobre namjere. Ne možemo to prikriti..." I tada, kao da se hvata za slamku, Predsjednik je rekao vrlo tiho." Ali ste rekli da nemate dokaze, samo snažnu sumnju . . ."

"Ron " upala je Catherine, " zašto se ne javite u svoj ured? Poziv je mogao biti važan . . ."

Predsjednik je sjedio na kauču, zgrbljen prema naprijed, s prekrštenim rukama naslonjenim na koljena, dok je Ron otišao prema njegovom pisaćem stolu da bi podigao telefon. Catherina je milovala Predsjednikova leđa.

Ron je nazvao centralu. Telefonistica je kazala da je poziv bio od FBI-jevog agenta Waltera Lockea, i da će ga povezati. On je bio u FBI-jevom štabu.

“Mister Fairbanks? Žao mi je što prekidam. Rekli su mi da ste s Predsjednikom, ali mislim da biste trebali znati što se dogodilo.”

“U redu je, samo naprijed.”

“Imamo stalni nalog kod gradske policije. Oni imaju popis ljudi. Njihovo je da nas smjesta obavijeste ako se dogodi išta u što su ti ljudi upleteni. Nazvali su nas prije otprilike jedan sat. Jedna od ljudi na popisu je Martha Kingsley. Ta je žena mrtva, mister Fairbanks. Ubijena je!”

Predsjednikovo je lice bilo zastrašujuće, neprirodno jarko crveno. Glas mu je bio nesiguran. “To nema nikakve veze s ...” bacio je pogled na Catherine. “Mislim, takva žena... Mnogo je ljudi moglo imati razloga . . .”

Ron je, još i sad stojeći kraj stola, držao ruku na slušalici koju je upravo vratio na viljušku. Ako je Predsjednikovo lice bilo napadno crveno, njegovo je, vjerovao je, bilo bijelo. Catherine Webster je zakrila lice dlanovima. Je li plakala? Nije mogao reći.

Ron je progovorio prvi.

“Policija misli da je možda silovana. Locke je otišao do stana i pogledao tijelo prije nego su ga odnijeli. Bila je premlaćena i zadavljena, i bila je gola. Moglo bi biti umorstvo sa silovanjem . . . moglo bi nemati uopće nikakve veze s ovim.”

“Koincidencija...” rekao je Predsjednik slabašnim glasom.

“Mogla bi biti. . .”

Catherine je podigla pogled. “Obojici vam je jasno.”

“Čak i ako je to bio potpuni neznanac” rekao je Predsjednik, “njen život, i ljudi iz njega, postat će vijesti. Uključujući njene mušterije... A moguće je da su ona i Fritz bili... prijatelji. Potpuna tajnost s nekim

poput nje bila bi gotovo nemoguća .. Netko je drugi morao znati za njene kontakte s Fritzom ...”

“Osim nas,” rekla je Catherine odvrnenim glasom, “nitko nije znao o našim osobnim stvarima, s izuzetkom Lana, i Fritza, i zatim, kako se čini, te mlade žene. Lan je mrtav, a sad je i ona ...”

“Na što ciljaš?” upitao je Predsjednik, znajući i suviše dobro o čemu je riječ, no ne želeći se s tim suočiti.

“To je još jedna od Ronovih karika, Bob. Što su to dvoje imali zajedničko? Malo što, osim da je oboje od njih znalo našu tajnu ...”

“I Gimbel je znao da je znaju.” dovršio je Ron umjesto nje.

“To ne dokazuje ništa .” promrmljao je Predsjednik.

“Opet koincidencija?” upitala je Catherine. Predsjednik se zamišljeno zagledao u nju. “Fritz ti se nikad nije dopadao. “Rekao je to sa žaljenjem u glasu.

“To je tako, Bob .Priznajem, ja naprosto nemam povjerenja u ljude koji mogu biti tako predani. “

“Pretpostavivši da sam te čak i razumio, kome sam trebao vjerovati? Lanu Blaineu?”

“U ovom je času najbolje da povjeruješ u Rona ...I Bob, ako mu ti ne budeš kazao čitavu priču, ja hoću . . .”

“Rekao sam već prije da to nije nužno, da nema nikakve veze s ...”

“Bob!Netko kruži okolo i ubija ljude koji znaju. To može biti koincidencija, ali je iracionalno ustrajati u takvom mišljenju. Ron je pozvan da to zna. Postavio si ga za istražitelja i doveo ga u nemoguću poziciju. I on u tome ima nekakav ulog. Moraš mu vjerovati. Osim toga, molim te da imaš na umu da je Lynnei stalo do njega, da on jednog dana može čak postati član obitelji..”

Predsjednik je podigao pogled na Rona, koji je još stajao pokraj stola s rukom na telefonu.Predsjednik je nagnuo glavu prema naslonjaču u kojem je Ron prije sjedio. Ron je sjeo. Predsjednik je šakom protrljao usta.

“Ron...bojim se da je Catherine u pravu. Morate to znati.”

“Možda da mu ja ispričam?”

Ronald Webster je odmahnuo glavom ...

“Nazvao sam Bleina lašcem, rekao mu da mu više ne mogu vjerovati, da je izgubio svoj integritet. Nije čudo da ga je to razbjesnilo.

Samo što nije urlao na mene. "Reći ću ja svijetu što za Boba Webstera znači integritet", rekao je. "Reći ću ja svijetu što on znači za Catherinu Webster." Rekao je da hoće reći, ukoliko ne prihvatim neka izuzeća od trgovinskih sporazuma. Rekao je, a bilo je prilično paralizirajuće, to vam mogu reći, slušati ga, da će kazati to što zna o Catherini i meni...Ron, mogao sam ga ubiti, i zasigurno vam ne mogu iskreno kazati da mi je žao što je mrtav... "Bilo je očito da se morao boriti za riječi. Još je bio rumen, zatresao je glavom i duboko udahnuo.

"Bob ... " rekla je Catherine "mogu mu ja kazati, to je i tako moja priča ."

Predsjednik je ubogo slegnuo ramenima.

Catherine se okrenula na sofi da bi se našla licem u lice s Ronom. Predsjednik je bio među njima, i ona se malo nagnula naprijed da bi gledala mimo njega, kako bi mogla izravno govoriti Ronu. Stavila je svoju ruku na Predsjednikovu . "Živjeli smo, kao što znate, u Ann Arboru. Bobov je posao bio u Detroitu, a ja sam predavala na University of Michigan. Bilo je to prije dvadeset dvije godine ... dvadeset tri. Imala sam ...koliko? Trideset jednu? Dječaci su bili kod kuće. Bob je stvarao svoj biznis, sigurno nam nije bilo ni na kraj pameti da ikad odemo u politiku. Imali smo udoban mali životni krug. Lan je bio na fakultetu. Ondje sam ga upoznala. Bio je, mislim, više moj tip čovjeka nego Bobov. Bio mi je drag, i ja sam ga učinila našim prijateljem. Bio je često u kući. Poznavao je dječake. Fritz Gimbel je također bio u blizini, i kontrast je među njima tada bio čak i veći nego kasnije. Fritz je...Bob ne voli da to govorim, bio Bobov faktotum ... Radio je u kompaniji i toliko se dodvoravao i bio toliko koristan, da ga se nije moglo otjerati. Tako je i on bio u blizini. U svakom slučaju, bila su dvojica . Kružile su priče da smo Lan i ja ljubavnici.Dakle, nismo bili. Nikada. Pretpostavljam da ste u ovoj istrazi naišli na obrnute sugestije. Ja vam velim da se to nikad nije dogodilo. Bob zna da se nikad nije dogodilo ..."

Ron, osjećajući se sve neudobnije što je suočen s takvim osobnim replikama, mogao je samo slušati i nijemo kimati glavom.

"Moje polje je psihijatrija, kao što znate" nastavila je." Ja sam psihijatar, ne psiholog. Imam svoju doktorsku diplomu.Predavala sam,ali nisam prakticirala. Neki su od mojih pacijenata bili studenti.

Posjećivali su me kod kuće. Imali smo veliku kuću, i ja sam imala jednu sobu kao ordinaciju u kojoj sam primala pacijente. Boba je posao držao prilično izvan kuće. Mnogo je puta radio do kasno u noć, neke je proputovao. Mi smo se uvijek voljeli, ali smo živjeli nezavisno, svatko je imao svoju karijeru, interese, prijatelje... Kao što znate, ja nisam odustala od svoje karijere da bih postala prirepak njegove, sve dok nije izabran za predsjednika... U redu, postavljam scenu, na okolišan način, za ono što se dogodilo ...”

Ron je automatski kimnuo, pažnja mu nije bila privučena samo pričom koju mu je pripovijedala, već i njenim naporom da se svlada. Ton joj je bio miran, hladan, ali je napetost ispod njega bila opipljiva, do sada joj je uspijevalo da je nadvlada. Bila je, po svim standardima, lijepa žena, s pozom i polišem.

Predsjednik ju je također gledao vrlo pomnjivo.

“Kao što sam rekla, postojali su Bobovi prijatelji, i moji, i naši, iako su se neizbježno prijatelji ponešto izmiješali. Jedan je od Bobovih prijatelja bio čovjek imenom Oakes, George Oakes . . .”

George Oakes je bio poslovni prijatelj Boba Webstera, i Bob je utanačio između Oakesovih i Websterovih da se nađu na večeri. George i Betty Oakes bili su nekih deset godina stariji od Websterovih, ali su postali prijatelji s njima, i sad su se uzajamno prilično viđali. Bili su jedni drugima u kući, izlazili na večere, predstave. Jedne su godine čak zajedno otišli na ljetovanje na Jamajku ...

“Naši su dečki tada još bili mladi “govorila je Catherine.” Bob junior bio je u to doba u srednjoj školi, a Sam u osnovnoj. Oakesovi su imali sina...Stana. Upravo je maturirao nekako u vrijeme kad smo upoznali Oakesove, i bio je student u vrijeme kad smo bili takvi prijatelji s njegovim roditeljima. Ah .. Stan je bio pristao, privlačan, mekoćutan mladac, nije ga se moglo ne voljeti... ali je imao problem .

“

Catherine je naglo zastala, pogledala supruga i šapnula mu nešto što Ron nije mogao čuti. Predsjednik joj je nešto uzvratio, vjerojatno, pretpostavio je Ron, da ne mora nastaviti.

“George je prilično dominirao svojim sinom.” rekao je Predsjednik, preuzimajući priču s očitim oklijevanjem.

“A Stan, bio je očito uplašen, nikad nije mogao učiniti dosta da bi mu udovoljio. Dečko je bio bistar, u redu, ali nikad dovoljno bistar da bi udovoljio Georgeu, koji se pentrao svojim putem kroz General Motors i imao ambicija da ode čak i više, koji je na život općenito gledao kao na stalnu borbu da se učini više, zaradi više, stekne više priznanja, i da se u toj borbi nikad ne bude zadovoljan. Ipak, moram ovo reći njemu u prilog, bio je tvrd prema sebi koliko i prema Stanu.”

“Bila je to teško oštećena ličnost.” rekla je Catherine. “Tada to nismo znali, bilo ga je prilično ugodno imati u blizini, a psihijatri izvan ordinacija nemaju uvijek preoštru moć zapažanja ...Svakome treba vremena da ...”

Da li se ispričava? pomislio je Ron. Djelovalo je tako. Neobično ...

“I njegova je žena imala problema” rekao je Predsjednik. “Znate, takvi vam ljudi prođu kroz život, vi se skoro zaljubite u njih jer su na površini tako prijazni, imate s njima zajedničke neke vidljive, površinske stvari. . .”

“Lana Blainea smo morali držati podalje od kuće kad bi Oakesovi bili ondje” rekla je Catherine, prilično naglo ponovno preuzimajući priču.

“On bi Georgea izrezao na sitne komadiće, konverzacijski, mislim, pa je George bio ili suviše zaokupljen samim sobom da to opazi ili suviše gentleman da bi uzvratio. “Uzdahnula je, i lice joj je pocrvenjelo.

“U svakom slučaju, kao što smo rekli, njihov je sin Stan imao emotivni problem. Trebala mu je pomoć, to je bilo očito. Jedne su večeri za večerom George i Betty predložili da preuzmem Stana kao pacijenta. Otklonila sam to, rekla da naši privatni odnosi priječe da preuzmem njihovog sina. Pokušavali su još nekoliko puta poslije toga, doslovno me moljakaajući da ga uzmem. Dokazivali su da im to dugujem kao prijatelj, a osim toga, ako je Stan moj pacijent, to se može smatrati samo prijateljskim savjetovanjem ili tako nečim, i ja sam počela sumnjati da je to samo racionalizacija s njihove strane kako ne bi morali priznati, ni sebi ni drugima, da njihovu sinu treba psihijatrijska terapija i da je dobiva . Dakle, smilio mi se dečko. Moglo se vidjeti kako živi u nekakvom paklu, pa ipak, osjećala sam kako ne mogu miješati privatne i profesionalne odnose. Jedne smo noći dobili poziv . . .

George je zamolio Websterove da dođu njegovoj kući. Djelovao je nasmrt ustrašeno. Rekao je da se Stan pokušao ubiti. Policija je bila posvuda. Krizni ga je vod odveo, ispumpao iz njega fenobarbital i jedva ga uspio spasiti. George i Betty Oakes, nakon što su tako dugo nijekali istinu, nisu se bili sposobni uhvatiti u koštac s tim. Naprosto nisu mogli razumjeti kako . “

“I tako, protiv svog uvjerenja “ rekla je Catherine , uzela sam Stanleyja Oakesa za pacijenta.

Na trenutak se oštro zagledala u Rona,kao da nastoji pogoditi kako će reagirati na ostatak priče i pokušava odlučiti kako da je ispriča.Očito je, pomislio je Ron, da joj je vrlo teško nastaviti.

“Catherine,” rekao je Predsjednik”kako bi bilo da izađem i natočim nam koje piće?”

Kimnula mu je zahvalno.Predsjednik je stavio ruku najprije na njeno rame, pa na Ronovo, dok je kraj njih izlazio iz sobe.

“Gospođo Webster, zaista mi je žao što vas tjeram kroz sve to, možda je Predsjednik u pravu, možda nije nužno . . .”

Osmjehnula se slabašno, odmahнула glavom.

“Ne, kad sam otišla tako daleko, ne bi bilo u redu da sada stanem.Dakle, Stanov pokušaj samoubojstva je zataškan. Nagovorila sam ga da nastavi davati ispite na sveučilištu. Išlo mu je dobro unatoč emotivnom problemu. Odlazio bi na predavanja do sredine popodneva, i onda bi oko tri dolazio u našu kuću. Dočekivala bih ga u svojoj maloj kućnoj ordinaciji. . . Ron, ja ne znam koliko ste se vi bavili psihologijom, pa će biti bolje da to kažem ovako . Stan Oakes je bio emotivno prazan. Nije važan tehnički termin za to ... Bio je uvjeren da ga nitko ne voli. Zvuči kao srce drapateljna priča,ali kad je zaista tako, to je užasna stvar. To je ono u što je taj dečko doslovno vjerovao. On je osjećao, a to je ono što se broji, da mu nitko nikad nije pružio ljubav, i tako je vjerovao da je nije vrijedan, da je ne zaslužuje. A nije mogao ni davati ono za što se nije osjećao vrijedan da primi. Bio je to mladić bez mrvice samopoštovanja. Seanse su bile mučne. Znao bi se slomiti i zaplakati. Roditelji su ga naučili da plakati nije muški, da njegov otac nije nikad plakao. Sa mnom je u najmanju ruku bio sposoban riskirati da zaplače. Nije mu bilo lako. . . Vidite li kamo to vodi?”

Ron ju odmahnuo glavom.

“No, naravno da ne ...zašlo biste? Dakle, napravila sam životnu pogrešku,” rekla je beskrvno. “I ne samo u profesionalnom smislu .. Osjećao je da ne može dati, niti primiti, ljubav. Ja, njegov liječnik i savjetnik, dokazala sam mu da je u krivu. Ja to ne branim, iako mislim da bih mogla. Bilo je to neprofesionalno. Bilo je to nelojalno prema mom suprugu i djeci, bilo je to, sam bog zna, glupo, u najboljem slučaju, kriva procjena. I to mu nije čak ni pomoglo, iako je rekao suprotno. Nikad mu dotad nisu mnogo dopustile, djevojke njegovih godina. Ja... ja sam ga uvela... i on je bio dovoljno lukav da smisli najbolji način kako bi me ohrabrio da nastavim... Pretvarao se da mu je to pomoglo, i bio je vrlo uvjerljiv.

Znam, znam, trebala sam prozreti sve to, ali su i psihijatri ljudi, oni su ranjivi gotovo po definiciji. Ipak, nema zbora, bila sam glupača. Čak i kad sam rekla sebi da mi je instinkt bio kriv, i prosudba loša, ipak sam nastavila s njim. . . Dolazio bi mi kući na sastanak, i gotovo svaki dan... u mojoj ordinaciji... čitav mjesec ...” Zatvorila je oči.

“O da, željela sam prestati. Ali sam sada bila kompromitirana. . . Zahtijevao je da nastavim. Izgubila sam kontrolu ... Bojala sam se da će pohisterizirati i vrišteći otići roditeljima, možda drugima ... Pa ipak, u najmanju sam se ruku počela... ovaj ... ispetljivati iz te situacije. Prestala sam ga vidjeti svakodnevno. Nazvao bi i rekao kako me mora vidjeti, da se osjeća vrlo deprimiran. Nisam mogla biti sigurna kad laže . . . nije to tako lako razlučiti kao što možda mislite, i ne zaboravite, on je pokušao izvršiti samoubojstvo .. . Rekla bih mu da može doći do mene, ali samo da razgovaramo. On bi došao, i suviše bi često dobio ono što želi. Moljakao bi, on bi... prijetio bi samoubojstvom, a bio je suicidalan . Seanse su bile iscrpljujuće.. svaka je ponaosob bila rat... Ali sam ga bar postupno odbijala od sebe, osjećala sam .. Posljednji je put bilo deset dana prije .. . I tada, otkrila sam da sam u drugom stanju.” Pogledala je direktno u Rona, koji nije mogao izdržati njen pogled.

“Rekla sam Bobu .” kazala je. “Bila je to, da se blago izrazim, najteža stvar što sam je ikad učinila u životu. Bob Webster je bolji čovjek no što možete i zamisliti... Bio je potresen, isprva,tko ne bi bio? Ali mi je tada rekao da ćemo naprosto objaviti kako ćemo imati još jedno dijete. Odgojit ćemo ga. On će mu biti otac i nikad nećemo

kazati Stanu Oakesu da on ima ikakve veze s tim. Da, razgovarali smo o abortusu, u to doba to bilo protuzakonito, no u svakom slučaju mi smo iz principa bili protiv toga. Bob me je podsjetio da nitko osim nas neće nikada znati da dijete nije njegovo ... i ono i nije njegovo, ako se pitate u to doba nismo puno bili zajedno. Preokupirani našim odvojenim svjetovima. Bez zбора, dijete je bilo Stana Oakesa.”

Ron je otvorio usta i oblikovao riječ. Nije izišla. Ponovo je pokušao. “Lynne?” Jedva ju je uspio istisnuti.

Catherine Webster je kimnula.

“Da li to ona zna?”

“Da.”

“I Blaine je znao? I Gimbel?”

Kimnula je ponovno. “Ima toga još i ako možete povjerovati, postajalo je sve gore ...”

Sjećao se što je Martha Kingsley bila rekla, da je čak i njoj žao Websterovih. Cinična kolgerla, čuvši priču samo od Blainea, smilila se na Predsjednika Sjedinjenih Država i Prvu damu. Nije čudo . . .

Catherine se uspravila, duboko udahnula. “Neko su vrijeme stvari išle u redu. Bila sam tri mjeseca trudna i nikome još nismo rekli. Bob me uvjeravao da će voljeti dijete. Ja sam činila to isto. Držala sam Stana Oakesa podalje od sebe. Bob mi je pomogao. Mogla sam reći Stanu da je Bob kod kuće. I bio je. Stan bi nazvao i moljakao za seansu, ali sam ga držala podalje. Nisam ga uopće vidjela više od dva tjedna. George i Betty su me pitali zašto mi njihov sin više ne dolazi, a ja sam im kazala nešto također neprofesionalno ... da se Stan dovoljno popravio da možemo prekinuti terapiju. Trebala sam im reći da ga daju drugom doktoru, ili čak u bolnicu ako je nužno, ali, da budem otvorena, bojala sam se da će reći njima, ili drugom psihijatru, što sam učinila. Mogla sam izgubiti radnu dozvolu. Ja bih je bila izgubila . . .

Na kraju je došlo večer u kojem smo Bob i ja priredili večeru. Bio je to neobičan prijem, bili su samo Lan Blaine i Fritz Gimbel. Fritz, zato što smo proslavljali neki konkurs koji je Webster Corporation upravo dobila. Lan, zato što je gotovo uvijek bio ovdje. Popila sam prilično mnogo vina. Osjećala sam se gotovo opušteno, za promjenu . . .

Telefon je zvonio. Odgovorila je dvorkinja i kazala Catherini da je nazvao neki pacijent, rekao je da je hitno, i glas mu je zvučao

zastrašujuće. Catherine je, naravno, odmah znala tko je to, premda je sebi govorila da je to nerazumno, osjetila je strahoviti gnjev, zlovolju. Do đavola...bilo je to prvi put u nekoliko mjeseci da se osjetila gotovo kao čovjek . . . Pokušala je suzbiti osjećaje, ali su oni bili opasno blizu površini . . . Stan je plakao. Rekao je da je izgubio njenu ljubav, da je ona jedina osoba kojoj je imalo bilo stalo do njega i da ju je sada izgubio . . . On je mora vidjeti, rekao je. Zatražio je od nje da ode iz kuće iste minute i sretne se s njim negdje, bilo gdje. Rekla mu je da to ne može učiniti, i da ga više neće vidati u svom domu, nego samo u svom uredu na sveučilištu. I s otvorenim vratima. On je znao što to znači, razumije se ... Grcao je i ječao i nastavljao kao što je i ranije činio. Rekao je da će se ubiti ako ne nastavi s njim . . .bilo je to jedino zbog čega je živio. . . Ona je bila jedina osoba koja ga je ikada voljela, jedina koju je ikad mogao voljeti. Catherine, boreći se da vrati pribranost, rekla mu je da će naći druge žene koje će ga voljeti, da je sada naučio kako se voli. . . Ne, rekao je, on nije naučio, on je samo izgubio svoju ljubav. I dalje, i dalje . . .

“Dakle,”rekla je”naposljetku sam izgubila strpljenje, postala oštra s njim. Rekla sam mu neka se pokuša kontrolirati i prestane se ponašati kao idiot. Zaista sam upotrijebila tu riječ. Nisam više bila liječnik koji razgovara s pacijentom, bila sam žena u vlastitom domu koja reagira na jednu razbješnjujuću, užasavajuću, osobnu situaciju...Ja to ne opravdavam, samo objašnjavam, najbolje kako mogu .Razgovarala sam s njim baš na način na koji je to činio njegov otac. Bila je to, naravno, najgora stvar koju sam mogla učiniti.

Napokon sam mu spustila slušalicu. Vratila sam se za večeru, kazala Bobu tko je zvao i rekla da sam mu kazala da me nikad više ne naziva. Bob mi je pružio čašu vina i, neka nam se bog smiluje, u to smo ime popili zdravicu. Ni Lan ni Fritz nisu razumjeli, naravno.Ne tada . . Sat kasnije imali smo drugi poziv. Ovaj put bio je od Georgea Oakesa... Stan je bio mrtav. Ustrijelio se.”

Sad je tiho plakala,otišla je do Predsjednikova pisaćeg stola pa izvukla šaku papirnatih maramica iz ladice da bi otrla oči.

Kad se Predsjednik vratio, ona je sjedila klonulo, držeći maramicu na licu, tiho jecajući.

Ron je podigao pogled na Predsjednika koji je stajao.

“Baš mi je žao” rekao je polušapatom. “Žao mi je što sam inzistirao da mi velite”

“Je li vam rekla o poruci?” upitao je Predsjednik kad je spustio pladanj na stolić za crnu kavu.

“Ne.”

“Nisam došla do toga.” Catherinin je glas bio jedva čujan.

“U redu.” rekao je Predsjednik. “Sad već možemo sa svim na sunce ... Postojala je samoubojičina poruka.” Pružio je skoč i sodu Catherine, i tada jednu čašu Ronu.” Kad je stigao taj poziv, da se mladić ustrijelio, Catherine se, naravno, strahovito uzrujala . . .”

“Bila sam histerična” rekla je. “Veliki psihijatar... Predsjednik je odmahnuo glavom, nastavio.

“Oakesovi su bili na telefonu, preklinjući da dođemo do njih, da im pomognemo, poslušemo s policijom . . . Catherine je plakala. Otišao sam do Oakesove kuće, i Fritz Gimbel je pošao sa mnom. Lan Blaine je ostao s Catherinom. Kad smo Fritz i ja došli do kuće, policija još nije bila stigla. Fritz i ja smo se popeli gore da pogledamo tijelo. Pronašao sam poruku. Govorila je previše, i ja sam je stavio u džep. Kasnije sam je, kod kuće, spalio.”

“Bila je to večer kad je Lan sve doznao” rekla je Catherine. “Te sam mu večeri sve ispričala. Imao je razumijevanja, bio je više od prolaznog prijatelja . . .”

“Htjela je vratiti psihijatrijsku radnu dozvolu” upao je Predsjednik. “Željela je dati ostavku na fakultetu. Lan ju je u najmanju ruku odvratio od tih ideja dok sam se vratio. Imao je specijalni grif prilaženja ljudima u krizi, davanja podrške. Dobro, bili smo mu zahvalni. I prokleta smo morali biti. . .”

“George i Betty Oakes neodređeno su me okrivili za sinovljevu smrt “pričala je Catherine,” ali, razumije se, nisu znali koliko sam uistinu za nju kriva. Mogli su me kritizirati samo zato što sam srezala broj sastanaka s njim. Bože . . . Kao što možete i misliti, viđali smo ih sve manje i manje nakon Stanove smrti.”

Sjedili su sada zajedno, ne Predsjednik i Prva dama, naprosto muškarac i žena koji su oživjeli strašnu tragediju iz svojih života. Izgledali su kao da se osjećaju . . . iscrpljeni, iscijeđeni. I Ron se jednako osjećao.

“Ne sve”rekla je Catherine tupo. “Ne toliko koliko ste upravo čuli. Ona zna tko joj je otac. Zna da se ubio. Ispričali smo joj priču, postupno, jednom kad smo osjetili kako je dovoljno stara da razumije. Smatrali smo da ima pravo znati, bojali smo se da će jednoga dana doznati od nekoga drugog. Bolje da joj mi kažemo. Ali nikad nismo rekli nikome drugome.”

Catherine je držala čašu u objema rukama i zurila u nju kao da se nada da će joj ona, napokon, donijeti odrješenje.

Tada je naglo podigla pogled i nastavila: “Kad je Lan zaprijetio Bobu, mislim, zaprijetio da izađe u javnost s tim što zna, rekli smo Lynnei o tome. To je vjerojatno bila pogreška, ali smo uvijek bili otvoreni s njom, i to je prilično dobro funkcioniralo. Sad smo vrlo prisna obitelj ...”

“Čini mi se da sam vidio kako je uzrujana,”rekao je Ron.” Mislim, prije nego je Blaine umro.”

“To je ono što mu nikad ne bih mogao oprostiti”rekao je Predsjednik.” Bol koju je bio spreman nanijeti nedužnoj djevojci...To je pretežno sve njegovo prijateljstvo. Sve što je u njemu bilo . . .”

“U toj priči nema mnogo političke štete.”rekao je Ron.”Uglavnom osobne. U mislima mnogih ljudi, vjerujem da biste bili veći, a ne manji, zbog toga što ste učinili. Mislim, kasnije ...”

“Možda.”kazao je Webster. “Ali sam ja uništio samoubojičinu poruku . . .”

Ron je kimnuo glavom i na trenutak sjedio tih, zureći u cipele.

“Gospodine Predsjedniče, gospođo Webster”rekao je polagano”žao mi je, ali još i sad mislim da je Fritz Gimbel najvjerojatniji krivac. Njegovi motivi mogu biti osobni, ili politički, ili oboje. Može biti da je on spleten i s konzorcijem, iako ne mogu identificirati određenu vezu. Ali je koincidencija naprosto previše. Suviše toga ukazuje na njega. I ništa ne ukazuje na bilo koga drugog. Iskreno govoreći, ne mogu smisliti kamo bih drugamo skrenuo pogled. Osim na Fritza Gimbela. Ta je stvar zabetonirana.”

Predsjednik se zamislio na trenutak, i tada.”Možda postoji jednostavan način da se dokaže kako u najmanju ruku nije ubio Marthu Kingsley. “

“Kako?”

“Provjerite kod Tajne službe. Ljudi se moraju javiti kad ulaze i izlaze, te i Fritz. U koje doba je ona ubijena? Ako je Fritz u to doba bio u Zapadnom krilu, tada je u najmanju ruku nije sam ubio. On je mogao poslati nekoga, ali to nije učinio sam.”

“Dakle, ja sam izišao iz njezina stana malo prije pet. FBI me je nazvao malo poslije osam, i čovjek mi je rekao da je poziv FBL-ju stigao sat prije toga. To znači, između pet i sedam.

“Fritz rijetko kada odlazi iz Zapadnog krila prije osam ili devet.” Predsjednik je ustao i otišao do telefona. Mršteći se, izabrao je liniju i pritisnuo dugme. Linija se smjesta otvorila.

“Ovdje Predsjednik.” rekao je. “Je li mister Gimbel još u Zapadnom krilu? Ne? Dobro, u koje doba otišao? Aha. Hvala vam.”

“U koje doba, Bob? “ Glas joj se pretvorio gotovo u šapat.

Predsjednik je nije pogledao kad je odgovorio.” Pet i petnaest.”

Uz čvrstu podlogu kompetencije i oštroumlja, Robert Webster je imao i smisla za dramatično. Otkrio je još davno prije da konfrontacija može pomoći da se zasiječe kroz komplikacije, kako bi se problem razbistrio i sveo na jezgrovito rješenje. Večeras su njegove emocije bile čvrsto napete. Veče je u njemu stvorilo osjećaj kobi, pesimizam neuobičajen za dinamičnog srednjozapadnjaka. Još gore od toga, osjećao je da je u defenzivi, djelomično svojoj, djelomično ženinoj. Što ga je srdilo.

Nazvao je Fritza Gimbela, telefonska ga je centrala našla kod kuće i zapovjedio mu da dođe u Bijelu kuću. Isto je naložio i državnom tužiocu. Preuzet će komandu i riješiti smjesta, jednom zauvijek, pitanje Gimbelove krivice ili nevinosti.

Iako ih je općenito prezirao, poslužit će se predsjedničkim smicalicama. Odveo je Catherinu i Rona kroz hodnike Bijele kuće.

Svjetlo gori u Ovalnom uredu usred noći, riječ koja se širi da je Predsjednik ondje... sve je to mas-medije i dežurne službenike u mnoštvu ureda dovelo u stanje pripravnosti. Naglo, malo prije ponoći, Bijela se kuća napeto budila u život.

Državni je tužilac stigao prije Gimbela. Predsjednik, odvevši ga u stranu u Ovalni ured, obavijestio ga je brzo, kratko. Istovremeno je

Ron bio na telefonu, razgovarajući s glavnim stanom FBI-ja, i zatražio da se Walter Locke javi u Bijelu kuću što je prije moguće, da bi potom naložio telefonskoj centrali da pronađe i pozove Lesa Fitcha, čovjeka koji je predvodio odjeljenje Tajne službe koje je bilo dodijeljeno Lynni u subotu uveče. Također je nazvao stan Jill Keller i kuću Gabea Haddada, ali mu nitko nije odgovorio ni na jednom od ta dva broja.

Ron je sjeo u jedan od kauča pa stao promatrati Predsjednika kako tiho kraj prozora razgovara s državnim tužiocem. Catherine Webster je stajala uz drugi prozor, zureći u svjetla grada na ljetnome noćnom nebu. Ronu je sinulo da bi to mogao biti posljednji put što vidi tu prostoriju. Ako Gimbel preživi suočenje koje je Predsjednik pripremio, očekivat će se Ronova ostavka ne samo kao istražitelja već isto tako i kao Predsjednikova specijalnog savjetnika. Nitko to nije izrekao, ali se to jasno podrazumijevalo. Čak i ako je u pravu, i ako Gimbel prizna Blaineovo umorstvo, njegov će se ostanak ovdje vjerojatno skratiti. Uz pretpostavku da Websterova administracija preživi, što nije ni u kojem pogledu sigurno, njega će gotovo sigurno izgurati, ubiti teklića koji donosi zle vijesti. . . Drugo, što se prešutno podrazumijevalo od samog početka, bilo je da pronađe neki otmjen način da Predsjednik ne bude u to upleten pa bilo što se dogodilo ... a on ga nije našao. Baš naprotiv, srljajući popodne navrat-nanos Marthi Kingsley, on je vjerojatno, na neki način, u najmanju ruku isprovocirao njenu smrt i vratio žarište istrage izravno na samog Predsjednika. Precizno govoreći, nije to ni bila neka fina povlastica .. . neće zaslužiti hvalu bez obzira kako se stvari okrenu. Između tave i vatre... Jill Keller je imala pravo što je tako mislila.

Kako su dani prolazili, sve je više gubio kontrolu nad istragom, i nije mu uspjelo postići čist proboj. Poželio je, ipak, da je mogao imati još dan ili dva iskopavanja umjesto ovog ponoćnog saziva. Istraga se okrenula protiv njih samih. Ljudi poput Osanage, Johnsona, Granda i ostalih, koji su lako mogli biti važni za nju, našli su se naglo vani, maltene zaboravljeni.

Telefon je zazujao. Predsjednik je podigao slušalicu, poslušao, kratko progovorio. "Fritz je ovdje."

Fritz Gimbel je ušao. Zastao je u dovratku i stao kroz svoje okrugle naočale čeličnih okvira motriti skupljenu grupicu. Predsjednika, koji je

baš sjedao kraj Catherine na jednu od sofa, državnog tužioca koji je sjedio do Rona na drugoj. Šarenice su Gimbelovih modrih očiju bile jedina obojena mjesta njegova blijedunjava lica, sivilo njegove prosijede kose kao da se nekako miješalo sa sivilom njegova ovješnog sivo kariranog odijela. Bio je to sitan čovjek, ne viši od sto šezdeset osam, s varljivim izgledom smetenoga knjigovođe. Bilo je teško povjerovati da je taj čovjek tako nevažnog izgleda strah i trepet osoblja Bijele kuće, da je uistinu čovjek kojega su se bojali i mrzili ga. Otrupkao je preko sobe i sjeo u naslonjač okrenut grupi od dvije sofe. Pogledao je redom svakog od priuatah, i nije ništa rekao.

Prvi je progovorio Predsjednik.

“Jeste li pretpostavljali zbog čega je sve ovo, Fritz?”

Gimbel je kimnuo. “Očekivao sam.”

“Žao mi je što vas podvrgavam ovome. Ako smo u krivu, nikad neće biti isprike dovoljno jake ili duboke da to poravna. Imate, naravno, pravo odbiti da išta kažete. Ja imam jedno pitanje, možda samo jedno. Ako odgovorite na nj, to je možda sve što trebamo znati.”

Gimbel je bacio pogled na Rona. Oči su mu bile vrlo hladne. Odsječno je kimnuo.

“Napustili ste Zapadno krilo u pet i petnaest.” rekao je Predsjednik. “Želio bih znati gdje ste bili od tada pa do sedam sati. I možete li to dokazati svjedokom?”

Gimbelove su usne bile bijele, ukočene, njegovo je blijedo lice ostalo zafiksirano u prvotnoj neprijateljskoj maski. Nije rekao ništa.

“Fritz?” upitao je Predsjednik.

“Otišao sam kući.”

“Kad ste stigli onamo, jeste li nazvali telefonsku centralu Bijele kuće i rekli im gdje vas mogu naći?”

“Ne.”

“Uvijek to činite.”

“Danas nisam. Nisam se osjećao dobro, nisam želio da me itko naziva . . .”

“I nitko vas nije vidio, nitko vas nije vidio kako ulazite u zgradu.”

“Ne, nitko za koga znam da jest.”

Predsjednik je pogledao Rona. “Ron .” rekao je kratko.

Ron je prihvatio loptu.

“Oko pet sati primili ste telefonski poziv od jedne žene,” rekao je ...”
Bilo je to nagađanje, ali informirano nagađanje ... U redu, blef u stvari.” Njeno bi ime trebalo biti u telefonskom dnevniku vaše tajnice.
Tko je ona?”

“Donna Kemper.”

Donna Kemper. Naravno... Marthi Kingsley je rečeno da se služi pseudonimom kad naziva Gimbela u Bijelu kuću, gdje se vodi zapisnik o svakom pozivu izvana. “Tko je Donna Kemper?”

“Prijateljica.”

“I mi je možemo identificirati i porazgovarati s njom. U stvari, ako nam date njen broj, možemo je odmah nazvati . . .” Gimbel se okrenuo Predsjedniku.

“Bob...” Nikad prije Ron nije čuo nikoga osim Catherinu Webster da Predsjednika oslovljava vlastitim imenom...” koliko ću još toga morati podnijeti?

“To možeš srediti prokleta lako, Fritz. “Očito je pozivao Fritza da učini upravo to.

Gimbel je pogledao Rona. “Neću vam dopustiti da Donnu Kemper uznemiravate usred noći. . .”

“Ovdje je Walter Locke.” rekao je Ron Predsjedniku. “Dat ću mu njeno ime. FBI može napraviti brzu provjeru da vidi tko je ona, ili postoji li uistinu takva osoba . . .”

“Telefonski poziv u pet sati, gdje sam bio između pet i sedam, kakve to veze ima i s čime?”

“Martha Kingsley” prekinuo ga je Ron “ubijena je između pet i sedam. Ako niste u to upleteni, to lako možete dokazati dopustivši nam da nazovemo vašu prijateljicu Donnu Kemper. Samo što nam to ne možete dopustiti, zar ne? A ne možete zato što je Donna Kemper ime kojim se poslužila Martha Kingsley kad vas je nazvala u pet sati . . .”

“Vama nisam dužan ništa dokazivati . . .”

“Gospodine Predsjedniče “rekao je Ron, bacio je pogled ka njemu. “Dajte da bar otkrijemo ima li Donne Kemper u telefonskoj knjizi. Dajte da otkrijemo može li FBI identificirati takvu osobu.”

Predsjednik je pogledao Catherinu, kao da je želio vidjeti može li ga ona spasiti od muke ovog suđenja. Zatim je pogledao državnog tužioca. Catherine je zurila u pod i nije podigla pogled. Državni je

tužilac uzvratilo Predsjedniku pogled kroz vitičasti dim svoje cigarete, ne pokazujući namjeru da se uplete. Predsjednik je teško uzdahnuo. "Nazovite FBI."

Ron je podigao slušalicu telefona na postranom stoliću, rekao centrali da nađu Locke, koji je bio u Zapadnom krilu, i pošalju ga u Ovalni ured. Telefonistica mu je rekla da je stigao i Les Fitch, pa joj je Ron kazao da ga pošalje k njima.

Gimbel je sjedio ukočeno uspravan za vrijeme tog telefonskog razgovora. Ronu je izgledao kao da je upao u stupicu ... Nije mogao ustati i otkoračiti, nije mogao podnijeti ispitivanje. Činilo se da se fasada lomi dok je sjedio tu.

Locke i Fitch čekali su pred vratima, i kad je uslijedilo bezodvlačno kucanje na vrata, Ron je otišao do njih, odvojio Locke od Fitcha, rekao Lockeu što želi i uveo Fitcha u sobu.

"Gospodine Predsjedniče" rekao je Ron "mislim da možemo srediti jednu drugu stvar. Vi poznajete Les Fitcha. Bio je vođa odjeljenja Tajne službe koji je bio dodijeljen Lynni da je štiti u subotu uveče. On će nam ispričati što se stvarno dogodilo."

Fitch, čovjek koji je inače imao prisutnosti duha, ostao je zgromljen. Našao se tu suočen s Predsjednikom, Catherinom Webster, Gimbelom, državnim tužiocem i Ronom Fairbanksom, sve odjednom u Ovalnom uredu u ponoći.

"Ah ... što je to što zapravo želite znati. . .?"

"Molim vas, samo odgovorite na pitanje." rekao je Predsjednik beživotnim, umornim glasom, ne podigavši pogled na Fitcha.

"Mi već znamo prilično" rekao je Ron Fitchu, "ali bi nam bio drag vaš prilog. Naprosto nam recite što se dogodilo u subotu uveče."

"Ovaj ... To naravno nije istina da ste previše popili, mister Fairbanks. Ja ... ja nisam bio izvor tih glasina." Zastao je, nadajući se da je rekao ono što su željeli čuti. "I ... naprosto sam vas nekako izgubio, mister Fairbanks. Pokušali smo biti uljudni, kombinirati sigurnost sa susretljivošću. Tako vam je to ... Mislim da sam pretjerao sa usporavanjem..."

"Tko vam je rekao da zaostanete?" upitao je. "Tko vam je rekao da Lynneu i mene ostavite bez zaštite Tajne službe deset ili petnaest minuta?"

Fitch je odmahnuo glavom. "Ja ..."

“Fitch, pričate bezvezarije, i znate to. Rekao bih da ste bili do guše u mucu.”

“Mister Gimbel? “ ispalio je Fitch.

Gimbel nije reagirao. Za vrijeme dijaloga između Rona i Fitcha on je sjedio nepokretan, zureći ravno pred sebe. Nije pokazao znaka da je uopće svjestan da je Fitch u sobi. Nastavio je zuriti pred sebe.

“Što bih trebao kazati, mister Gimbel?“zaikao je Fitch odgovor”
Postavljaju mi pitanja za koja ste mi obećali da se neće postavljati.
..

Gimbel je podigao pogled na njega, slegnuo ramenima.

“Dobro, to u najmanju ruku rješava to.” rekao je Ron.

“Ne,ne rješava “ubacila se Catherine i brzo se okrenula na sofi da bi se izravno suočila s Fitchom.”Tko vam je zapovjedio da to učinite? Želim znati točno kakva su bila vaša naređenja.”

Fitchov se prkos slomio. “ Gospođo Webster. . .”

“Čekajte čas.”rekla je.”Željela bih da to čuje i Lynne. “Podigla je slušalicu.

“Ne, Catherine.” Predsjednikov je glas bio više molba nego zapovjed”Lynne ne treba . . .”

“Čut će obilato iz druge ruke. Želim da čuje kako su je ostavili nezaštićenu, pustivši nekome da joj prebije ruku ... možda pokušavajući da učini što god gore. “Sad je govorila telefonistici Bijele kuće koja je bila na liniji.

“Catherine . . . “rekao je Gimbel, tresući glavom. “Molim vas . . .”

“Neka nam Fitch kaže.”rekla je čvrstim glasom. “Samo naprijed, Fitch. Tko vam je naložio da učinite to?”

“Catherine “ prosvjedovao je Gimbel.”Ne, ne činite to ... molim vas ... ostavite Lynne izvan toga . “

“Fitch. Dosta toga. Recite nam.”

“Čovjek iz Tajne službe se predao.“U redu . Bilo mi je naloženo da zaostanem. rekao je. Progutao je knedlu.”Mister Gimbel mi je naložio da zaostanem i ostavim razmak između mog odjeljenja i datsuna što ga je vozio mister Fairbanks. Ostali ljudi u odjeljenju nisu znali. Pretvarao sam se da imam problema s autom. Izgubio sam datsuti baš kadje ušao u park. Trebao sam nekome dati pet minuta vremena da . . .dođe u kontakt s datsunom . “

“Kontakt!” Catherine je ustala.”Fritz, o bože, vi ste uistinu pokušali ubiti Lynne! “

“Ne.”Gimbel je to uzviknuo.”Ne, Catherine, za ime božje. Nije se njoj trebalo ništa dogoditi, čak nimalo.Čovjek koji ih je pogodio je ekspert. On ih je trebao zgurati s ceste, uplašiti Fairbanksa, namjestiti da izgleda kao pripiti vozač. Njoj se nije trebalo ništa dogoditi, to vam jamčim . . . Znao sam da uvijek veže pojas u automobilu, njoj se nije trebalo ništa dogoditi... Nije trebalo biti nikakve opasnosti od tako nečega.”

Catherine je stajala gledajući u nj, tresući glavom. Gimbel je zirnuo na nju, prošaptao nešto nečujno i zabio lice u dlanove.

“Cijenili ste nju ... i njen život... vrlo, vrlo malo, Fritz, ako ste mogli učiniti to što ste učinili “ rekao je Predsjednik.

Gimbel je progovorio kroz prste glasom koji se sad očito slamao.

“Ne ... krivo... moj bože, ja volim tu curicu, ja joj ne bih mogao učiniti ništa našao ... Gledao sam je kako raste, vi to znate ... Uvijek je bila tako dražesna, tako nedužna . . .”

“I kći koju nikad niste imali”rekla je Catherine hladno.”Čula sam vas ne jednom kako to kažete.

Gimbel je kimnuo. Razotkrio je lice, spuznuo naočale i počeo vršcima prstiju mrljati po očima. “Ja joj dakle nisam, mogao nanijeti zlo ... baš naprotiv. . .”

Ron je upao. “Željeli ste me diskreditirati zato što sam otišao posjetiti Marthu Kingsley. Došao sam vam suviše blizu.”

Gimbel je samo bacio pogled na Rona. Nije odgovorio.

“Danas popodne sam ponovno razgovarao s Marthom Kingsley” nastavio je Ron.”Čim sam otišao od nje, ona vas je nazvala. Rekla vam je što sam je pitao. Rekla vam je koliko mi je toga ispričala.Rekla mi je,samo čas... Fitch, vi možete otići.”

Čovjek iz Tajne službe je otišao iz Ovalnog ureda, ovješanih ramena i crvena lica.

Ron se sad obratio izravno Gimbelu.”Blaine je Marthi Kingsley ispričao sve o gospođi Webster i Stanlevu Oakesu i , ona je sve to znala. Danas mi je popodne rekla da zna. A kad vas je nazvala, rekla je I vama da zna. Zar ne?

Gimbel kao da se slegnuo u svom prevelikom odijelu. Uzdahnuo je i kimnuo, a potom se okrenuo Predsjedniku.

“Sir, u toku protekle godine i pol dana isplatio sam Marthi Kingsley nekih dvadeset i pet tisuća dolara iz reptilskog fonda .. .”

“Što je do đavola reptilski fond? “ upitao je državni tužilac.

Webster je objasnio: “ To je fond za podmićivanje zmija.”

Gimbel je nastavio, ne obazrijevši se na prekid.

“Blaine je na mnogo načina bio budala. Jeo je previše, pio je previše, čak je i govorio previše, a za čovjeka na njegovu položaju ... Dakle, nisu sve mlade žene s kojima se udostojio spavati bile mali kretenčići za kakve ih je smatrao. Gimbel je pogledao Rona. “Marya Kalisch, koja je bila u njegovu stanu kad je ubijen, izvještavala je Eisemana o stvarima koje joj je Blaine povjeravao. Ali je u Marthi Kingsley sreo ženu do zadnje mrve bistru, na ulični način, svakako, kao i on sam. Znala je kako da ga obrađuje. Igrala je tu igru i ranije. Zanimao ju je novac. Ja sam je plaćao, ona me je izvještavala o razgovorima s Blaineom. Znao sam već dugo vremena da otvoreno prima mito.”

“Zašto mi niste rekli? “upitao je Predsjednik.

“Zar da optužim državnog sekretara, vašeg briljantnog, duhovitog prijatelja, na riječ jedne prostitutke?”

Predsjednik je odmahnuo glavom. “ Nisam znao da imamo posla s ...”

“Ima tu mnogo stvari koje niste znali “ rekao je Gimbel. “One su moj posao. Što prijavije to bolje ...”

Ron je poželio vratiti stvari na kolosijek. “ Blaine je ispričao Marthi Kingsley o Stanleyju Oakesu “ ponovio je.

“Hoće li mi netko reći tko je Stanley Oakes? “ upitao je državni tužilac.

“Zar nije tako, Gimbel?” rekao je Ron, izbjegavajući pitanje.” Znala je za Oakesa ... i čitav ostatak priče.” Gimbel je kimnuo.

“Blaine je bio prokleta budala.”odgrizao je riječi.”Kad je danas popodne nazvala, rekla je: “Ne brini, nisam Fairbanksu ispričala veliku tajnu.” Upitao sam je kakvu tajnu. “Onu o Lynne”, rekla je. “Ne brini”, rekla je, “neću je kazati. To je od onih stvari koje ne pričam.” Naravno da sam znao svoje. Ispričala bi kad bi prvi put vidjela da joj loše ide, onom tko najviše ponudi. Ako to nije rekla ovom Fairbanksu ovdje, bilo je to samo zato što nije bio dovoljno značajan. On se nije pokazao kao onaj koji najviše nudi. “Ovo je posljednje

izrekao s izvjesnom dozom naslade, unatoč okolnostima u kojima se našao.

“Vi niste prije danas popodne znali da joj je Blaine rekao? “kazao je Ron, ne vjerujući u to.

Gimbel je odmahnuo glavom.”Blaine je proveo noć s njom, istog onog dana kad je prijetio Bobu, pokušao ga ucijeniti. Rekao joj je tada, ali mi to ona nije kazala. Rekla mi je sve o toj noći, osim da joj je ispričao o Oakesu.

Ron je na trenutak pogledao Predsjednika, pa se ponovno obratio Gimbelu. “Velite da ste ubili Marthu Kingsley. Da je progovorila, čitava bi se priča u zaokretu vratila, i postalo bi očito tko je ubio Blainea.”

Gimbel je na trenutak zamišljeno zurio u Rona. Tada je, nenadano, slegnuo ramenima i okrenuo dlanove ruku.

Catherine Webster je tiho jecala, Čvrsto se držeći za muževljevu ruku.

Predsjednik je zurio u pod. “Mislim da je ovo kraj moga predsjedništva... Šef mog osoblja upetljan u ...”

Državni tužilac kao da nije čuo Predsjednika.

”Fritz, hoćete li potpisati priznanje? “upitao je Gimbela.

Gimbel je podigao pogled na njega, činilo se kao da nije čuo pitanje. Ponovno je slegnuo ramenima.

“Dakle, mi ... “počeo je državni tužilac, i stao. Upravo je ušla Lynne. Pokucala je jednom, potom ušetala.

Nosila je izbljedadjele plave džinsice i svoju majicu s PRVA KČI, kao i crn povez za slomljenu ruku.

“Recite joj neka se vrati gore-“rekao je Gimbel žestoko Catherini. Oči su mu djelovale posebno golo bez naočala koje su ih uvijek pokrivala.”Ne dajte joj ...”

Lynne je zaokružila pogledom po Ovalnom uredu, prešla preko sobe do sofe na kojoj je sjedila njena majka.

“Što se zbiva? Sjela je kraj majke na mjesto koje su joj napravili ona i Predsjednik. Pogledala je Rona. “U stvari, mislim da znam ...”

“Lynn...” rekao je Predsjednik tiho”govorimo o Lanu, o tome tko ga je ubio... Fritz je priznao da je namjestio automobilsku nesreću koja se u subotu navečer dogodila tebi i Ronu. Također”Predsjednik se ukrutio i progovorio odrješito” također, Fritz je priznao da je ubio

ženu imenom Martha Kingsley, učinio je to danas, u kasno popodne ...”

“Fritz ... “Lynne više nije bilo na sofi. “Moj bože ... tko je Martha Kingsley? Zašto si morao .. . kakve to veze ima s Lanom? Zašto nekog drugog ..?”

Gimbelovo je lice bilo maska patnje.

“Lynne...“Predsjednik je ustao da bi stao licem u lice sa svojom kćeri. “Što to govoriš? Što ti znaš? Rekla si “nekog drugog”? Zar si znala da je Fritz ubio i Blainea ... ?”

“Ima pravo, Lynne”rekao je Gimbel hitro i žustro joj kimnuo glavom.”Ne govori ništa više ...To je istina... Ja sam ubio Blainea, i zbog valjana razloga ...”

Ona je odmahнула glavom i progovorila s nadzemaljskim mirom.

“Ne ... Ja sam ubila Lana.Morala sam ... i jesam.”Skrenula je pogled s majke na Predsjednika, i napokon na Rona.

“Ja sam ga ubila .”prošaptala je.

I ponovila.”Ja sam ga ubila.”

Predsjednik je držao kćer u naručju, otoku čovječnosti, iznenada odsječen od svih zamki svog položaja, od svega osim njih samih.Lynne je napokon bila sposobna skrenuti pogled...na Rona,koji je djelovao zgromljeno koliko i Websterova obitelj.Skrenuo je pogled na Gimbelu,koji je sjedio zgrbljen,s licem u dlanovima.

“Saslušajte me”govorio je Gimbel Ronu, ali ujedno i državnom tužiocu. Govorio je sada slabašnim, izgubljenim glasom, držao naočale u lijevoj ruci a desnom trljao oči.

“To je apsolutno istina, to što ste rekli. Ja sam ubio Marthu Kingsley ... Nisam shvaćao, sve dok me nije nazvala u pet sati,da joj je Blaine rekao sve...dovoljno da uništi Boba, i Catherinu ... i Lynne . . . dovoljno da uništi ovu administraciju i mene s njom ... Znala je sve o Lynne, da je Blaine primao mito ... i znao sam da bi upotrijebila to što zna, upotrijebila kako bi joj najbolje odgovaralo, čim bi otkrila što je to ...Razmišljao sam i prije da to učinim...danas sam morao. Nije više bilo vremena nakon što sam jednom otkrio što zna ... Jedino što sam se suviše brzo pokušao zakloniti... dobro, nije važno ...”

“Suočeni ste s optužbom za umorstvo.”rekao je državni tužilac,”drsko umorstvo. Žao mi je, Fritz,al nemate izlaza .”

“Znam “rekao je Gimbel i slegnuo ramenima.”To je kraj priče ...ali ne mora biti za nju ... “i tu je prvi put izravno pogledao Lynne.

“Nitko izvan ove sobe ne zna što je učinila, niti je čuo što je rekla.Kao što rekoste, za mene više nema izlaza, i kakva je onda razlika odem li u zatvor zbog jednog umorstva ili dva? Ja priznajem oba, i jedna će nedužna djevojka ... da, do đavola, nedužna u pravom smislu riječi, biti pošteđena onog što i tako ne zaslužuje ...”

“O, Fritz ...”počela je Catherine, sa suzama u očima, ali se umiješao državni tužilac.

“Ne mogu se s tim složiti, Fritz,nitko se od nas ne može. Svi bismo bili suučesnici u Blaineovu umorstvu.”Žestoko je potresao glavom.”Iskreno, za mene je vrlo teško ... do đavola, gotovo nemoguće,prihvatiti Lynnino priznanje, ali sad više nema ničeg oko toga, osim da to mora ići kroz krivični postupak ... Žao mi je, ali...”

“Imate pravo, naravno “ kazao je Webster.” Fritz, mi smo zahvalni na... gesti, ali to nije dobro, to se ne da učiniti i bilo bi krivo ...”

“Čekajte malo “ rekao je državni tužilac. “Lynne veli da je ona to učinila, no sud može otkriti da nije tako. Ron, izgleda li to najvjerodostojnije prema činjenicama koje ste otkrili?”

Ali prije nego što mu je Ron mogao odgovoriti, Lynne se otrgnula od roditelja i progovorila, prešavši do Rona, kratko mu dodirnuvši rame i lice prije toga. “Molim vas, nemojte praviti lakrdiju iz onog što sam učinila. Zahvalna sam vam na onom što svi pokušavate učiniti za mene, ali u meni nema žaljenja zbog onog što sam učinila. Moj bože, morate razumjeti, zaista sam morala to učiniti... Ron, sada već znaš što je Lan Blaine uistinu bio, ili znaš ponešto od toga. Ali ima toga još ... “I tu se okrenula da bi pogledala oca.

“Sjećaš li se, tata, da sam ga obično zvala stric Lan? On je bio naš prvi i najbolji prijatelj, onaj kome smo najviše vjerovali i najviše ga voljeli. Donosio mi je darove od vremena kad sam bila djevojčica.Čuvao je našu tajnu, postojano ispočetka ... rekao si mi da on zna kad si mi prvi put ispričao o tome ... rekao si da ćemo mu uvijek moći vjerovati.Ti također, majko ... Dakle, to ne iznenađuje, pretpostavljam, da sam se zaljubila u njega ...

Jedne noći za vrijeme kampanje nikad nisam rekla ni jednom od vas, a očito vam nije rekao ni on ,uzela sam njegov ključ, rekla mu da želim razgovarati, legla sam u njegov krevet prije nego što je

došao... Ponudila sam mu sebe te noći... a on je bio tako nevjerojatno pažljiv. Rekao mi je da sam lijepa djevojka, i da sam neka druga. Dakle, ništa se uistinu nije dogodilo. Bio je pažljiv i nježan i to je to ... I tako, vidite, ponovno je izgledalo kao da pokazuje da mu možemo vjerovati... Bog to zna, nakon te sam mu noći vjerovala još i više, iako sam možda bila čak pomalo iznenađena da ... u svakom slučaju, sad vidite što je uistinu radio. Samo nas je uspavljivao, samo je mene uspavljivao, naprosto čekajući priliku da na najbolji mogući način iskoristi to što je znao .”

Izgledala je pomalo bezglavo, sada dok je govorila.”Kad je došao čas da izvuče korist iz našeg prijateljstva, iz mene, nije ga bilo briga što radi niti koliko to može povrijediti ...”

“Lynne”rekao je Ron vrlo tiho, još ne želeći u to povjerovati, nadajući se protiv razuma da je to na neki način privremena tlapnja ili bilo što ... “kako je Blaine ubijen, mislim da li znaš .. ?”

Pogledala ga je ravno u oči.

“Hvala ti, Ron, znam što pokušavaš učiniti, ali od toga ništa, baš kao što je pred minutu rekao državni tužilac. Da, ja znam zato što sam to učinila ... Pročitala sam negdje, ne sjećam se, o tome da ako se povuče žica čvrsto, ako se povuče dovoljno jako “podigla je ruku “ ne, nemojte me priječiti, dajte mi da sve istresem ...Dakle, uzela sam žicu od gitare i omotala je oko špule i... Lan je volio da mu trljam ramena, i ja sam to znala raditi, tako da nije djelovalo neobično kad sam mu prišla za leđa, on je naprosto nastavio pričati u taj telefon ...”

Tišina je bila poput grmljavine.Naposlijetku je državni tužilac kimnuo Gimbelu. “A vi?”

“Slučilo se da sam ušao, htio sam o nečemu porazgovoriti s Blaineom. Stigao sam prekasno. Uzeo sam joj špulu i žicu iz ruku i rekao joj da ode u svoju sobu, da ne kaže ni riječi. Kasnije sam se otarasio ... Ostatak znate.”

Najednom je Lynne, koja je djelovala tako jako dok je pripovijedala što je učinila, pala u plač, dugi su joj užasni drhtaji rastrzavali tijelo, počela se njihati kao da će pasti prije nego njen otac srne da je prihvati ...I bila je više nalik na djevojčicu,čudno preobražena, djelujući izbezumljeno, tražeći razumijevanje ...

“Takva je bila odmah poslije ... kad sam je zatekao te noći “ rekao je Gimbel. “Nisam siguran, bar na jednom nivou, da razumije što je

uistinu učinila ...”

“Onda je to možda baza za obranu” rekao je Ron hitro, bacivši pogled na državnog tužioca i Predsjednika.

Predsjednik se namrštio, počeo odmahivati glavom.

“O, ne mislim doslovno pozivanje na neubrojivost “zabrzao je Ron, čitajući Predsjednikove misli. “ Više to da ju je Blaine zapleo, da je manipulirao njome, doveo je u takvo emotivno stanje da je to što je uradila počinila bez razumijevanja, u trenutku djela, da čini krivo. Ima mnogo presedana koji. . .”

Catherine je pogledom potražila supruga, zatim državnog tužioca.

“Dobro “ rekao je ovaj “ trebali bismo utvrditi da je emotivni učinak onoga što je on učinio ili prijetio da će učiniti, ili onoga za što je Lynne iskreno vjerovala da čini ili da time prijeti, bio tako jak da je bila lišena normalne percepcije dobra i zla. To neće biti lako, ali zasigurno nije nerazumno... Porota s razumijevanjem bila bi od pomoći i ...”

“Imat će je “ hitro je ubacio Ron. “ Kako bi moglo biti drukčije . . . ?”

“Ako “ rekla je Catherine “ budu imali sve činjenice. Svaku od njih.”

Lynne je sad odmahivala glavom, mrvicu staloženija.

“Ne, to je ono što je Lan htio učiniti, sve kazati, sve upropastiti, zar ne vidite? O, tata, to će biti užasno za tebe, upropastit će ti šanse kod novih izbora .”

“Preživjet ću, dušo. Imao sam što sam htio, ne treba nam više ...”

“Oprostite mi, gospodine Predsjedniče.” Državni je tužilac djelovao gotovo bijesno. “ Meni se uopće ne čini tako.”

“A ne čini se ni meni, sir “ upao je Ron.

“Dakle, za mog se vlastitog vlastoručno izabranog državnog sekretara i dugogodišnjeg prijatelja uspostavlja da je bio lažac i varalica i lopov koji je radio protiv interesa svoje zemlje .. .”

“A šef vašeg osoblja “ rekao je Gimbel pokunjeno “ je ubio ženu...”

“Ali ni za što od toga on ne snosi ni krivicu ni odgovornost.” rekao je Ron, i sada se obratio ravno Predsjedniku.

“Sir, vi niste imali pojma što je radio Fritz. Kad se istraga usmjerila prema njemu, vi ste se smjesta suočili s njim ... A što se tiče Blainea, odabrali ste ga zbog pravih razloga, i on je dobro radio u mnogim oblastima. Kad ste počeli sumnjati da radi to što radi, smjesta ste

zatražili njegovu ostavku. Osim što ste poderali samoubojičinu poruku prije dvadeset godina, što ste loše učinili?”

Catherine je stisnula kćer u zagrljaj i pogledala Predsjednika u oči.

“Čini mi se loš trenutak, Bob, za razgovore o odlasku. Nikad nije bio naš običaj”

Duboko je udahnuo, pokušao se natjerati na smiješak. Poljubio je ženu i kćer. “U redu, učinit ćemo što moramo ... Proći ćemo kroz ovo zajedno, baš kao što smo uvijek prolazili kroz sve ostalo...kroz sve, i sve vrijeme. Dugo smo vremena bili obitelj. Nikad nije bilo lako. Ali dogurali smo dovde.” Zastao je na trenutak, kao da prikuplja snagu iz najdubljih dubina sebe. “Velim idemo dalje. Bez obzira na sve .”

Ron se, iscijeđen, vratio u svoj ured. Još je nosio pištolj što ga je bio uzeo iz kartotečnog ormarića ranije te večeri, želio je tu stvar vratiti na njeno mjesto prije nego ode iz Bijele kuće.

Otključao je vrata ureda. Unutra nije bio mrak. Na njegovu je stolu gorjela svjetiljka.

Na sofi, ispružena i zaspala, ležala je Jill Keller. Potresao ju je, i ona se probudila.

“Sve je gotovo-“ rekao je. I sve joj je ispričao.

“O, moj bože, Ron ... Lynne ?”

“Predsjednik je mislio da će morati dati ostavku, ali vjerujem da su ga uvjerali u suprotno. Znaš, to je komad obitelji, ti Websterovi. Mislim, svi oni...”

Pogledao ju je, razvezao kravatu. “Dobro, mislim da je to gotovo, u najmanju ruku naš dio posla .”

Ustala je sa sofe, uhvatila ga za mišicu. “Tada vam, gospodine, predlažem da odvedete djevojku kući i dopustite joj da vas časti pićem. Neke stvari završavaju, neke počinju .. . Shvaćate li na što smjeram, savjetniče?”

Table of Contents

- [Andrevos, baza Zračnih snaga, utorak, 12. lipnja, 9.00 ujutro](#)
- [Bijela kuća, utorak, 12. lipnja, 10.15 uveče](#)
- [Bijela kuća, utorak, 12. lipnja, 11.47 uveče](#)
- [Lincolnov salon, srijeda, 13. lipnja, 2.20 u noći](#)
- [Istočna soba, srijeda, 13. lipnja, 10.00 prije podne](#)
- [Specijalni istražni ured, Zapadno krilo, srijeda, 13. lipnja, 2.00 popodne](#)
- [Specijalni istražni ured, Zapadno krilo, srijeda, 13. lipnja, 6.00 poslije podne.](#)
- [Specijalni istražni ured, Desno krilo, srijeda, 13. lipnja, 9.00 uveče.](#)
- [Specijalni istražni ured, Odjel za pravosuđe, četvrtak, 14. lipnja, 10.00 prije podne.](#)
- [State Department, ured državnog sekretara, četvrtak, 14. lipnja, 11.30 prije podne](#)
- [Specijalni istražni ured, Zapadno krilo, četvrtak, 14. lipnja, 2.45 popodne](#)
- [Stan Jill Keller, petak, 15. lipnja, 12.15 u noći](#)
- [Specijalni istražni ured, Odjel za pravosuđe, petak, 15. lipnja, 10.30 prijepodne](#)
- [Britanska ambasada, ambasadorov ured, petak, 15. lipnja, 4.45 popodne](#)
- [Ovalni ured, petak, 15. lipnja, 7.05 uveče](#)
- [Plava laguna, petak, 15. lipnja, 10.45 uveče](#)
- [Stan komandira i gospođe George Kingsley, subota, 16. lipnja, 10.15 uveče](#)
- [Specijalni istražni ured, Zapadno krilo, subota, 16. lipnja, 2.00 popodne](#)
- [Sakura, Silver Spring, Maryland, subota, 16. lipnja, 9.00 uveče](#)
- [Stan Ronalda Fairbanksa, nedjelja, 17. lipnja, 7.45 ujutro](#)
- [Specijalni istražni ured, Zapadno krilo, nedjelja, 17. lipnja, 11.00 prije podne](#)
- [Bijela kuća, nedjelja, 17. lipnja, 9.45 uveče](#)
- [Ured državnog tužioca, ponedjeljak, 18. lipnja, 8.45 ujutro](#)

Specijalni istražni ured, Bijela kuća, ponedjeljak, 18. lipnja, 10.00
prijepodne

La Bagatelle, ponedjeljak, 18. lipnja, 9.00 uveče

Specijalni istražni ured, Bijela kuća, utorak, 19. lipnja, 10.00 prije
podne

Vrhovni sud Sjedinjenih Država, utorak, 19. lipnja, 1.00 popodne